

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Ağustos '96, Sayı:12 Fiyatı: 50 000 TL. (KDV d.)

**Kirli savaşlara,
şovenist kışkırtmalara hayır!**

***Halklar Elele
Mücadeleye!***

**Emperyalizmin ve
işbirlikçilerinin kanlı
ziyafet sofrası: Kıbrıs**

● Sayfa 4

***Devrimci Güç ve Eylem
Birliğinin Sorunları-2***

● Orta Sayfa

Katil Devletin Yeni Hedefi:Düzgün Zengin Kaybedilmesine, Katledilmesine İZİN VERMEYECEĞİZ!

Düzgün Zengin genç bir devrimci. Sınıfsız-sömürüz bir toplum yaratma mücadelesinde komünist saflarda tereddütsüz yerini alan bir devrim savaçısı. Düzgün'den 14 Ağustos'tan bu yana haber alınamıyor.

Düzgün daha önce düşmanın eline iki kez düştü. Her ikisinde de yoğun işkencelerden geçirildi. Bu hesaplaşmalardan galip çıkan Düzgün oldu. O, komünist direniş tavrının sürdürücüsüdür. Başegmez direnişi ile düşmanı ininde dize getirdi.

Düzgün Zengin'ü teslim alamayacağını biliyor. Bunu gözaltına aldığı bazı insanlara da açıklamışlar. "Düzgün'ü yakaladığımız yerde öldüreceğiz" diyorlarmış. Açık ki devlet intikam peşinde.

Sermaye devletinin, devrimci öncüye yönelik saldırıları yoğunlaşarak sürüyor. Her geçen gün yeni sokak infazları, ev baskınları, gözaltında kayıplar vb. yaşanıyor. Devlet, toplumsal muhalefeti terör yoluyla sindirmeyi, öncüsüz bırakmayı hedefliyor.

Şimdi Düzgün Zengin devletin yeni hedefidir. Yeni bir gözaltında kayıp ya da sokak/ev infazıyla karşılaşmak istemiyorsak harekete geçmeliyiz. Sermayenin faşist diktatörlüğünün saldırılarına karşı durmak, sesimizi birleştirmek hepimizin görevidir.

**Düzgün Zengin Gözaltında,
Biliyoruz!
Kaybedilmesine İzin
Vermeyeceğiz!**

Düzgün Zengin gözaltında kaybedilmek isteniyor! İZİN VERMEYECEĞİZ!

Düzgün Zengin 13.8.1996 günü İzmir'de gözaltına alındı. Düzgün'ün birlikte kaldığı Doğan Subaşı ve Nazan Şeker Kocaeli Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Kocaeli Emniyeti Doğan Subaşı ve Nazan Şeker'in elinde olduğunu ve Gebze Cumhuriyet Savcılığı'na çıkartılacakları bildirdi. Ancak Düzgün Zengin'in gözaltında olduğu kabul edilmedi.

İzmir DGM ve Kocaeli Cumhuriyet savcılığına yapılan resmi başvurulara "Böyle bir şahsın gözaltına alınmadığı" cevabı verildi. Ayrıca İzmir DGM savcılığı sözlü olarak, Kocaeli Cumhuriyet Savcılığı ise resmi yazıyla Düzgün Zengin'in arandığını ama ellerinden kaçtığını belirttiler. Ayrıca başka sebeplerle gözaltında olup da serbest bırakılanlara polis'in Düzgün'ü buldukları yerde öldüreceklerini söylediği bilinmektedir. Gebze yerel basınında yayınlanan ve basına dağıtılan bültenlerde Düzgün Zengin'in polis katili olduğu ve firar ettiği söylenerek açıkça hedef gösterilmektedir.

Düzgün Zengin, daha önce iki kez EKİM örgütü adına faaliyet yürütmek iddiası ile gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi. Her defasında işkenceye karşı yiğitçe direndi. Çıkarıldığı savcılıklarca serbest bırakıldı. Polis tarafından tanınan ve bilinen bir komünist devrimci idi. Polisin onu yok etme çabasının altında bu olgu yatmaktadır.

Bizler komünist mücadelenin bu yiğit neferinin kaybedilmesine, katledilmesine izin vermeyeceğiz. Tüm devrimci ve duyarlı kamuoyunu Düzgün'ün kaybedilmesine ya da katledilmesi tehdidine karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz

**Düzgün Zengin devletin elinde, biliyoruz!
Kaybedilmesine, katledilmesine
izin vermeyeceğiz!
SY Kızıl Bayrak**

Kardeşimiz Düzgün Zengin gözaltında kaybedilmek mi isteniyor?

(...) 14 Ağustos'tan beri İzmir, Kocaeli, Gebze hatta İstanbul'daki tüm birimlere başvurduğumuz halde kardeşimizin gözaltında olduğu kabul edilmiyor.

(...) Kardeşim, polis tarafından tanınan ve bilinen bir devrimci idi. Devlet yetkililerinin "o kaçtı" tarzındaki açıklamaları ve gözaltından çıkan başka kişilere onu öldürecekleri şeklinde tehditlerde bulunmaları bizi daha da endişelendirmektedir. Polis Düzgün'ü açıkça hedef haline getirmiştir. Kendi senaryolarına göre intikam peşindedir.

**Düzgün Zengin Gözaltındadır. Derhal Savcılığa çıkarılmasını ve ailesine bilgi verilmesini istiyoruz.
Ailesi Adına Ağabeyi, Aslan ZENGİN**

28 Ağustos 1996'da İHD'nin yaptığı basın açıklaması'ndan:

(...) Abisi Aslan Zengin ve Avukatı İbrahim Ergün'ün yaptığı araştırmada bu kişilerin 26 Ağustos 1996 tarihinde tutuklanarak Gebze Cezaevine kondukları öğrenilmiştir.

Ancak tutuklanan şahısların arasında Düzgün Zengin olmadığı ortaya çıkmıştır.

Gebze'de meydana gelen bir olay nedeniyle aranan Düzgün Zengin basına ve kamuoyuna polis katili olarak lanse edilmiştir.

13 Ağustos 1996 tarihinden beri kendisinden haber alınamayan Düzgün Zengin, açık bir hedef haline getirilmiştir.

Operasyonun yapıldığı günlerde gözaltına alınan herkese Düzgün Zengin'i yakaladıkları yerde öldüreceklerini açıklamışlardır.

Düzgün Zengin'in yaşamından endişe etmekteyiz. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesinin temeli olan yaşama hakkı bu tehditlerle ihlal edilmeye çalışılıyor.
İHD İstanbul Şubesi

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Zonguldak Bürosu

**7 Eylül 1996'da Zonguldak büromuzda buluşalım!
Tüm devrimciler, işçi ve emekçiler davetlidir.**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı: 12 (14) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı: 50 000 TL. (KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.
Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:
Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devleti komünist açık alan faaliyetine topyekün saldırıya geçti!

Sermaye rejimi devrimci güçlere yönelttiği topyekün saldırısını her geçen gün tırmandırmaktadır. İşkenceler, yargısız infazlar, kayıplar gündelik olaylar haline aldı. Devrimci kamuoyu tarafından tanınan iki devrimci olan Senem ile Muhammet alenen katledildiler. Yine devrimci kimliği bilinen Düzgün Zengin haftalardır kayıp. Aynı süreçte gözaltına alınan bazı arkadaşlarımız, işkenceleri sırasında polisin sık sık Düzgün'ü sorduğu, gördüğü yerde katledecekleri tehditini savduklarını ifade etmektedirler. Tüm bunlar Düzgün'ün polisin elinde olduğu yargımızı pekiştirmekle kalmamakta, devletin katliamcı yüzünü de ortaya çıkarmaktadır.

Sermaye devleti gelinen aşamada faşist, katil yüzünü gizlemek kaygısını geri plana atacak denli pervasızlaşmıştır. Son bir kaç haftada komünist açık alan faaliyetine yöneltilen saldırılar da bunu göstermektedir. Önce Sefaköy'de oturan çalışan ve okurlarımızın evi basıldı. Arkadaşlarımız JİTEM'in işkenceli sorgularından geçirildi. Metin Yıldırım ve yoldaşımız Fatma Çal keyfi bir tarzda tutuklandı. Adana bürosu çalışanlarımız ise yaklaşık aynı günlerde gazete satışı sırasında gözaltına alındılar. Vahşi işkencelerden geçen

Gülten Üstün ile Mahir Kayır adlı yoldaşlarımız tümüyle politik gerekçelere dayanarak tutuklandılar. Bu saldırıyı İzmir bürosu çalışanlarımız ve okurlarımızın evine düzenlenen baskınlar izledi. Burada da İrfan Saygıner ile Mesut Akyavaş tutuklanarak cezaevine kondular.

Tüm göstergeler sayılan saldırıların yalnızca bir başlangıç olduğunu göstermektedir. Bugüne dek genelde devrimci basına, özelde de komünist açık alan faaliyetine yönelen faşist sermaye devletinin tüm saldırılarını boşa çıkarmayı başardık. Bize atılan her çelmeden güçlenerek çıktık. İki çalışmamızın da tutuklandığı Adana ve İzmir faaliyetinin kaldığı yerden sürmesi bunun bir kanıtıdır. Bunu hazmedemeyen sermaye devletinin kolluk güçleri en son 29.08. 96'da Adana büromuzu bastı. İlhan Yaman adlı okurumuza dayak ve tehditlerle saldıran polis, büroda bulunan bazı yayınlarımızı da el koydu.

Sosyalizm davasına baş koymuş, proletaryanın devrimci partisini yaratma iddiasını kuşanan biz komünistleri hiç bir güç durduramayacaktır! Daha sıkı kenetleneceğiz, adımlarımızı daha da sıklaştıracağız! Saldırıları bizi zayıflatmak şöyle dursun çelikleştirecektir!
Vardık, Varız, Varolacağız!

Kirli savaşlara, şoven kışkırtmalara hayır! Halklar Elele, Mücadeleye!

Dünyanın dört bir yanında kanlı, kirli ve haksız savaşlar sürüyor. Ortadoğu'da, Afrika'da, Latin-Amerika'da, eski Doğu Bloku'nda... kısıacası tüm kıtalarda kardeş halklar birbirine kırdırtılıyor. Şu anda dünya 20'den fazla bölgesel savaşın kanı içinde yüzüyor.

Bugün süren savaşların hemen hepsinin kaynağında egemen güçlerin çıkarları ve kâr hırsları yatmaktadır. Silah teknolojilerinin palazlandırılması, mafyaya yeni yaşam alanlarının açılması, petrol vb. yeraltı kaynaklarının üzerinde denetim kurulması, yeni pazarların oluşturulması ve bölüşülmesi gibi bir çok etken kapitalist dünya egemenliğinin gözünü kan bürümektedir.

Bir yanda emekçi halklar, ezilen sınıflar savaşın bedellerini yaşamlarıyla ödemektedir. Gün be gün yüzlerce insan sürüldükleri haksız savaşlarda ölmekte, yüzlercesi sakat kalmaktadır. İnsanların doğal yaşam alanları yıkılmakta, talan edilmektedir. Geriye kalan ise tam bir sefalet ve barbarlık olmaktadır.

●te yanda ise sermaye düzeni içinde bulunduğu ekonomik krizi dünden daha vahşi, daha ilkel, daha kanlı savaşlarla aşmaya çalışmaktadır. Savaşın yarattığı kaos ortamından faydalanarak, ezilen emekçi halklara sömürünün ve köleliğin en ağırını dayatmaktadır.

Savaş ortamı yalnızca milliyetçi boğazlaşmalar, etnik ve bölgesel çatışmaları kışkırtmakla kalmamaktadır. Başta şovenizm, her türlü gericiliğe zemin de döşemektedir. Dipsiz bir sefalet ve barbarlık üretmektedir. Bu koşullarda en ağır sömürü politikaların en koyu diktatörlükler aracılığıyla

uygulanması da kolaylaşmakta, olanaklı hale gelmektedir.

Türkiye burjuva savaş politikalarının yoğun bir tarzda uygulandığı ülkelerden biridir. Resmi tarihe göre 23 yıldır barış içerisinde yaşıyoruz. Oysa, bu iddia iğrenç bir yalandan ibarettir.

Kürdistan'da sürdürülen kirli sömürgeci savaşta yaşamını yitirmiş ve sadece TC ordusunu kapsayan bir liste geçen günlerde burjuva basında yayınlandı. Buna göre 15 Ağustos 1984'ten bu yana 2 bin 762 asker bu savaşta öldü. Yalnızca son 8 ayda buna 126 kişi daha eklendi. Resmi açıklamaların gerçek rakamların çok çok altında olduğu ise bilinmektedir.

On yılı aşkın bir süredir savaşla içiçe yaşıyoruz. Zenginlerin çocukları bar, pavyon gezerken; emekçi halkın çocukları kardeş bir halkın üzerine sürülmekte, ölüme gönderilmektedir. Ne için? Burjuvazinin en gerici, en iğrenç sömürgeci çıkarları için! Sömürgeci sermaye devleti kardeş Kürt halkını kırımdan geçirmekte, köylerini yakmakta, Kürdistan'ı bir harabeye çevirmek için savaşa trilyonları akıtmaktadır.

Türk burjuvazisi özgürlük isteyen Kürt halkına "bir çakıl taşı" dahi vermekte ısrar ediyor. "Vatanın bölünmez bütünlüğü" gibi nutuklar eşliğinde yıllardır gözümüzün önünde bu halka ölüm kusuyor. Ama aynı toprakları kölece bağımlı olduğu emperyalist güçlerin talanına sunmaktan bir an olsun tereddüt göstermiyor. Bu bölgedeki petrol kaynaklarının denetimi peşinde olan ABD üsleri, Çevik Kuvvet birlikleri yıllardır sömürgeci Türk ordusuyla işbirliği içerisinde Kürdistan'ı işgal etmiş bulunuyor.

Ama kirli savaş gerçeği bununla da sınırlı değildir. Sermaye yıllardan bu yana Türkiye'de "topyekün savaşı" tırmandırıyor. 12 Eylül'den bu yana binlerce devrimci ve muhalif işkencehanelerden geçti, katledildi, kaybedildi. Toplumsal muhalefet en koyu bir terörle sindirilmeye, bastırılmaya çalışılıyor. Özellikle '96 1 Mayıs'ın ardından mücadele alanına çıkan herkes ulusal düşman ve hain ilan edilerek en vahşi şiddete maruz bırakılıyor. Şovenizm ve ırkçılık zehirleri saçılarak ezilenler bölünmek, birbirine düşürülmek isteniyor.

Daha bir kaç gün önce Kıbrıs sorunu yeni bir savaş çığırıklığı için vesile edildi. Ada'da yaşayan kardeş Rum ve Türk halklarını karşı karşıya getirmek için kanlı senaryolar yazıldı. Her iki ülke burjuvazisi faşist taşeron ithal edip suni bir tarzda gerginliği tırmandırdı.

Oysa Rum ve Türk halkları tüm ezilen emekçiler gibi kardeşdir! Toplumsal barış istemektedirler. Toplumsal barış için mücadele kapitalizme karşı savaş demektir. İşçi ve emekçi sınıfların sömürsü ve ezilen ulusların köleliği üzerinde yükselen kapitalist sistem her gün daha azgın bir savaş makinasına dönüşmektedir. Bu düzen yıkılmadıkça, kardeş halklar elele verip bu uğurda mücadeleye atılmadıkça dünya kan denizinde yüzmeye devam edecektir.

**Kürdistan'daki kirli savaşa son!
Türk, Kürt, Rum, Ermeni, Yunan emekçi halkları kardeşdir!
Kapitalizm Savaş Demektir!
Barış Sosyalizme Gelecektir!
Barış için**

Şovenizme karşı halkların kardeşliği!

Kıbrıs'ta yaşanan son olaylar, Türk ve Yunan gerici burjuvazilerinin adaya yönelik politikalarının iğrenç yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Halkları birbirine düşman etme politikası tüm çirkinliği ile bir kez daha dışa vurdu. Sivil faşist güçlerin de harekete geçirilmesiyle sergilenen vahşet, Türk gerici tarafından ada üzerinde yaşayan iki halkın artık birarada yaşayamayacaklarına yeni bir kanıt olarak gösterilmeye çalışıldı. "Türklük" ve "bayrak" edebiyatına dayandırılan azgın bir şoven kampanya yürütüldü. Yunan gericiliği kendi cephesinden daha geride kalmadı. Böylece Türk ve Yunan düşmanlığı da bir kez daha karşılıklı olarak körüklenmiş oldu.

Türk ve Yunan egemen sınıfları ile onların adadaki uzantıları bunu yıllardır yapmaktadırlar. Gerici çıkarlar uğruna ve bazı karanlık hesaplarla ırkçı-şoven duygular sürekli canlı tutulmaya, karşılıklı düşmanlık her fırsatta tırmandırılmaya çalışılmaktadır. Her iki taraftan kışkırtılan şovenizm histerisi ile, gerçekte çıkarları tümüyle ortak olan emekçi halklar arasına çitler çekilmeye, barikatlar örülmeye çalışılmaktadır.

Etnik ayrımcılığın kışkırtılması ve halkların birbirine düşman edilmesi, emperyalist gericiğin bilinen en kirli ve kanlı politikalarından biridir. Emperyalist dünya "böl ve yönet" olarak özetlenen bu politika sayesinde dünya çapındaki egemenliğini daha kolay bir biçimde sürdürmekte ve pekiştirmektedir. İşbirlikçi gerici rejimlerin yayılmacı hevesleri kışkırtılarak emekçi halklar birbirine kırdırılmakta, bu sayede emperyalist hegemonya daha da güçlendirilmektedir. Aynı şekilde, işbirlikçi gerici rejimler komşu ülkelerle ilişkilerinde karşılıklı olarak sürekli problemler çıkarmakta, bunu ise dikkatleri her fırsatta "dış düşman"a yöneltmek için kullanmaktadırlar. Şovenizm burada bir ideolojik silah olarak kullanılmaktadır.

Şovenizm, halklar arasında kardeşliğin, emekçi sınıflar arasında birliğin önüne örülen kör bir düşmanlık duvarıdır. Bu kirli silah her yerde gerici egemen sınıfların kendi aralarındaki çıkar çatışmalarına emekçi halkları alet etmesine hizmet eder. İç sorunları karşısında çözümsüz kalan gerici rejimler, dikkatleri dış sorunlara yönelterek bir parça rahatlamak istedikleri her durumda bu silaha başvururlar.

Özellikle Türk burjuvazisi her vesileyle şoven milliyetçi propagandayı tırmandırmaktadır. Ekonomik ve siyasi plandaki çözümsüzlüğü, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi karşısında aczi, onu, şoven gerici silahını en iğrenç bir biçimde kullanmaya zorlamaktadır. HADEP Kongresindeki bayrak olayı bunun en son örneklerinden biriydi. Bu olay yalnızca Kürt halkına değil, yanısıra bazı kardeş halklara karşı düşmanlığı körüklemeye de vesile edilmişti. Devletin resmi televizyonundan iğrenç bir dille Rum ve Ermeni düşmanlığı yapılmıştı. Yıllardır yanyana ve içiçe kardeşçe yaşamış halklar ve etnik topluluklar arasına, sermaye sınıfının iğrenç çıkarları uğruna, düşmanlık tohumları ekilmeye çalışılmaktadır. Böylece yoğunlaşan sömürü, koyulaşan sefalet, işsizlik, baskı ve terör kışkırtılarak bunalan kitlelerin öfkesi ve tepkisi "dış düşman"a yöneltilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalistlerin ve onun işbirlikçi gerici rejimlerin dünya halklarını birbirine düşürme ve kırdırma politikasının iç yüzünü emekçi kitleler nezdinde teşhir etmek komünistlerin en önemli görevlerinden biridir. Emperyalistlerin ve tüm gerici devletlerin her fırsatta devreye soktuğu bu kirli silahı boşa çıkarmalıyız. Şovenizme karşı halkların kardeşliği şiarını daha güçlü bir biçimde yükseltmeliyiz.

Kızıl Bayrak

Kıbrıs: Emperyalizmin ve İşbirlikçilerinin Kanlı Ziyafet Sofrası

Kıbrıs'ın Yakın Tarihi

Kıbrıs'ın tarihi ada dışındaki güçlerin ada halkı üzerindeki egemenliklerinin tarihidir. Kıbrıs 1570'de Osmanlı yönetimi altına girene dek Venediklilerin egemenliği altındaydı. Üçyüz yıllık Osmanlı egemenliğinden sonra 1878'de İngiltere'nin egemenliği altına girdi. Daha doğrusu, Osmanlı devleti tarafından yeni sömürgeci sahiplerine İngilizlere satıldı. 1919 yılında İngiltere Kıbrıs'ı ilhak ettiğini açıkladı. Yeni Türk yönetimi 1924'de bu ilhakı (kendisinin Kürdistan'ı ilhakına karşılık olsa gerek) onayladı ve 1925 yılında Kıbrıs İngiltere'nin resmi bir sömürgesi haline geldi. Başlangıçta Yunan devleti de geleceğe dönük Enosis hesabıyla İngiliz sömürgecilerinin egemenliğini destekledi. Bu beklentiler boşa çıkınca İngiliz sömürgecilğine karşı Rum milliyetçi hareketi yükselmeye başladı. Rum miliyetçiliği burjuva gerici tarafından yönlendirildiğinden Ada'daki Türkleri de hedef aldı. Bu hareket İngiliz egemenliğini tehdit etmeye başlayınca İngilizler böl-yönet politikasına dört elle sarıldılar. Türkler ve Rumlar arasında etnik ayrımcılık, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından karşılıklı kışkırtılmaya başlandı.

II. Emperyalist Savaş sonrasında gerek ABD'nin savaştan kapitalist dünyanın lideri olarak güçlenerek çıkması ve gerekse İngiliz sömürgeciliğinin zayıflaması, Ada'da ABD nüfuzunun artmasının yolunu açtı. Kıbrıs, Ortadoğu'nun göbeğindeki kilit jeopolitik konumuyla soğuk savaş döneminde büyük bir önem taşıyordu. İngiltere ve ABD Kıbrıs'ı diğer bloka kaptırmamak konusunda tam bir işbirliği içindeydiler. Ama bununla birlikte ada üzerinde kendi aralarındaki çıkar mücadelesi de devam ediyordu.

1960 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti ilan edildi. Bu, Rumların ve Türklerin ortak cumhuriyeti olarak kuruldu ama Ada'nın bağımsızlığa kavuşması anlamına gelmedi. Emperyalist güçler, adadaki Rum ve Türk anti-emperyalist bağımsızlıkçı hareketlerin güçlenmesini ve birleşmesini engellemek için, geçici bir çözüm formülü olarak kendi güdümlerinde bir "cumhuriyet" kurdular. Kıbrıs'ın bir başka ülkeyle birleşmesi yani SSCB blokuna katılması durumuna karşı güvence olarak da, NATO güçlerinden İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'ye adaya askeri müdahale hakkı verildi.

Ama bu ara uzlaşma formülü Türk

ve Yunan devletlerinin Kıbrıs adası üzerindeki emellerini ortadan kaldırmadı. Tersine iştahlarını daha da kabarttı. Rumlar ve Türkler arasında düşmanlığı ve savaşı kışkırtmak, sonra da bunu kendi gerici egemenliklerinin bir dayanağına dönüştürmek emperyalistlerin olduğu kadar Türk ve Yunan devletlerinin de geleneksel politikaları olmaya devam etti. Yunan burjuvazisinin Kıbrıs'ı toptan ilhak etme "enosis" politikası karşısında, Türk burjuvazisinin izlediği "taksim" politikası Kıbrıs'ı bölmek ve Türklerin yaşadığı bölgeleri fiilen ya da resmen kendisine bağlamak olarak şekillendi.

1974 dönemine giden yolda, yukarıdaki politikalar doğrultusunda Yunan Genelkurmayı Kıbrıs'ta Rum Milli Muhafız Birliğini örgütledi. Türk Genelkurmayı da Özel Harp Dairesi'ne bağlı ekipler aracılığıyla Türk Milli Mukavemet Teşkilatı'nı örgütledi. Türk ve Yunan devletlerine bağlı bu ve benzeri gizli örgütlerin faaliyete geçmesiyle birlikte Ada'da yaşayan kardeş Rum ve Türkler arasında gerginlik ve çatışmalar da tırmandırıldı. Türk ve Yunan devletleri birbirlerine dışlerini göstermek için, örgütledikleri sivil çeteler aracılığıyla Ada'daki Türklerin ve Rumların kanını dökmeye başladılar. Emperyalistler de boş durmadı. ABD faşist EOKA örgütünü İngiltere'ye karşı desteklerken, İngiltere de buna karşılık Türkiye'yi ve adadaki Türkleri devreye sokmak için çabaladı. Bu arada CIA, komünist tehlikeye karşı hem Türk hem de Rum kesimine maddi destek vermeyi ihmal etmiyordu.

1974 yılında EOKA örgütü Enosis'i gerçekleştirmek amacıyla Makarios'u devirerek faşist Nikos Sampson'u yönetime getirdi. Bunun üzerine, Kıbrıs hesaplarının suya düşmek üzere olduğunu düşünen Türk devleti, Kıbrıs Türkleri'nin can

güvenliğini sağlamak bahanesi ile Ada'ya askeri hareket düzenledi. Bununla da kalmadı. Yıllarca şovenizmi körükleyen, Rumlara karşı savaşı kışkırtan, bunun için milisler örgütleyen Türk devleti, Yunan Devleti'nin de özünde aynı politika ile karşılık verdiği kışkırtmalar ve kan dökmeler sonrasında ikinci bir hareket düzenledi. Adanın % 40'ını işgal etti. Türk devletinin işgaldeki amacı Kıbrıs Türkleri'nin can güvenliği değildi. Kıbrıs üzerinde hegemonya kurmak, Kıbrıs Türklerini kendi işbirlikçi politikalarına alet etmekte.

Ada parçalandı, ikiye bölündü. Yüzyıllardır kardeşçe birlikte yaşayan, aynı sömürgeci baskıların altında ezilen, birlikte gülen birlikte ağlayan Kıbrıslı Türkler ve Rumlar birbirinden yapay sınırlarla ayrıldı. Türkler güneyden kuzeye, Rumlar kuzeyden güneye göç etmek zorunda kaldılar.

Türk devleti, Ada'daki sömürgecilerin sicilli bir işbirlikçisi olan, geçmişte İngiliz sömürgecilerine uşaklık eden, daha sonra ABD'ye yanaşan anti-komünist R.Denktaş'ı kendisine ortak olarak seçti. Yavru vatana destek demagojisi ile mafya babası Denktaş ve çetesine kucak açtı. Kuzey Kıbrıs'a askeri, ekonomik ve siyasi olarak yerleşti. Türk devletinin

güdümünde 1975 yılında Kıbrıs Türk Federe Devleti, 1983 yılında da Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kuruldu

TC. İşgalinin Amacı ve Sonuçları

1974 harekati ve sonrasındaki işgal Türk kamuoyunda emperyalizme, ABD'ye karşı bir bağımsızlık girişimi olarak lanse edildi. Zamanında Sovyet revizyonizminin de kendi çıkarları doğrultusunda sempatiyle yaklaştığı bu girişim, Türkiye'deki revizyonistlerin de üfürüğüyle şişirilen "Kıbrıs fatihi, anti-emperyalist, halkçı Ecevit" balonunun temel hammaddelerinden biri olmuştu. Oysa dün de bugün de Kuzey Kıbrıs üzerindeki Türk devletinin egemenlik çıkarları, emperyalizmin bölgeye yönelik politikalarından bağımsız ya da ona karşı değildir. ABD Türk devletinin işgaline karşı çıktı, çünkü Kıbrıs üzerindeki egemenliğini sürdürürken bir de Türk devletiyle muhatap olmak, ona pay vermek zorunda kalmak istemiyordu. Türk devleti ise daha sonraki yıllarda ABD'yi KKTC'nin kuruluşuna şöyle ikna etmeye çalışıyordu:

"Kıbrıs'ta komünistler her geçen gün güçleniyor. Bu durum devam ettiği takdirde ilk seçimlerde sol grup iktidarı ele alacaktır. Rum tarafında zaten komünistler var. Türk tarafında da komünist bir grup var. Bunlar birleştiği takdirde Akdeniz'de tam Sovyetlerin arzuluğu bir durum meydana gelmiş olur. Acaba Amerikalı dostlarımız bunu mu arzu ediyor?" (Kenan Evren'in Anıları, Milliyet).

Türk devleti Kıbrıs'ı her zaman emperyalist devletlerle pazarlığında bir koz olarak kullanmak istedi. Kıbrıs'ı başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgeye dönük askeri, siyasi, ekonomik tecavüzünün hizmetine sunmak ve pazarlanmasına aracılık ederek bundan kendisine düşecek kırıntılarla nasiplenmek istedi. Geçtiğimiz günlerde bir Türk hükümet yetkilisi Türkiye'nin artık bölgede büyük oynadığını, kırıntılarla yetinmeyeceğini, emperyalistlerden lokma istediğini dobra dobra açıkladı. Artık yağlı kemik istiyoruz deseydi belki derdini daha iyi anlatmış olurdu bu tasmalı yetkili!

Evet, Türk sermaye devleti Kıbrıs'a tam da böyle bir aşağılık kapitalist mantıkla, kar zarar hesabıyla yaklaşıyor. Tek amaçları Kıbrıs üzerindeki nüfuzlarını arttırıp, bunun karşılığını en uygun fiyatla

emperyalistlere pazarlamaktır. Kıbrıs toprakları ve emekçi halkı Türk devleti için satışa çıkartılan, kiralanın, pazarlanan, yağmalanan bir mal, bir spekülasyon aracıdır. Bu politika, yüzyıllarca sefasını sürdüğü Kıbrıs adasını, saraydaki altınlar dibe vurunca, halkıyla toprağıyla İngilizlere satan müflis tüccar Osmanlı'nın devlet politikasından özde hiç bir farklılık taşımaz. Türk devletinin Kıbrıs politikasındaki seçenekleri "Kıbrıs, Türk devletine artık siyasi ve ekonomik yük oluyor, bu malı bugün elden çıkartalım, karşılığında emperyalistlerden para alalım." ile "Kıbrıs, Türk devletinin elinde siyasi ve ekonomik bir kozdur, bu kozu bugün elimizde tutmaya devam edelim, yarın prim yapacak ve kazancımız artacaktır." şıkları arasındadır. Ve bu ikisi arasında özde hiç bir fark yoktur. "Anavatan" Türkiye'nin 72 vilayeti, işgücü, kaynakları ve halklarına el sürmediği bütün çakıl taşları, emperyalizm ve ortağı sermaye iktidarı tarafından gaspedilerek sömürülmekte, yağmalanmaktadır. Türkiye'nin "yavru vatan" politikası buna bir 73. vilayeti eklemekten öte bir şey değildir.

Kıbrıs'taki işbirlikçilerin de "anavatan" sevdasının arkasında yatan Kıbrıs topraklarındaki gerici sınıf egemenliklerini Türk devletinin desteği ile ayakta tutma politikasıdır. Kapitalistlerin dini de kabesi de, vatani da bayrağı da sermayedir, dolardır, marktır. Denктаş ve şürekası dün İngiliz sömürgecileriyle işbirliği içindeydiler. Sonra ABD'ye kuyruk salladılar. Bugün Türkiye'nin garantörlüğünün en keskin savunucusular. Yarın ise daha fazla doları, markı kim garantilerse onun koynuna girecekler.

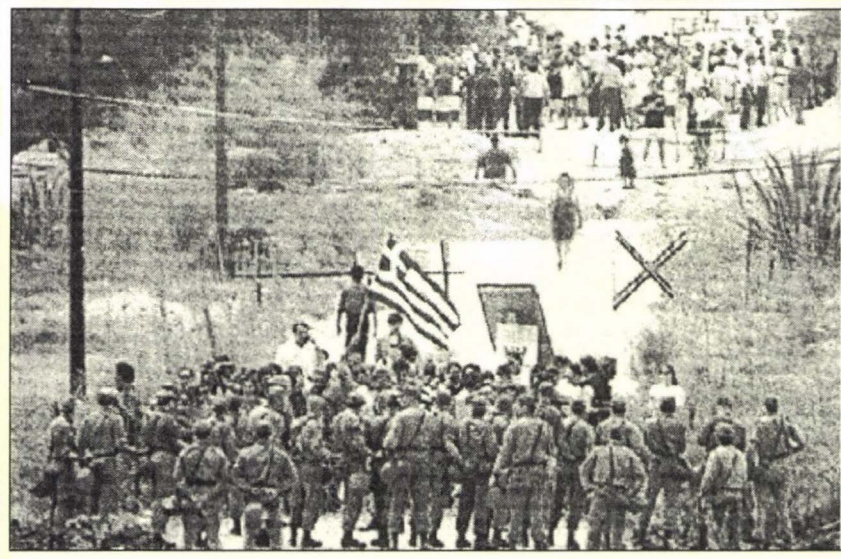
KKTC bağımsız bir devlet mi yoksa Türkiye'nin sömürgesi mi?

Bütçesinin %70'ini Türk devleti karşılıyor. Türk devleti bunun karşılığında Kıbrıs'ı kendi çiftliği gibi kullanıyor, kendi sömürge vilayeti gibi yönetiyor. Ekonomik desteğin arkasında Türk devletinin Kıbrıs üzerindeki sömürgeci çıkarları yatıyor. Türk devletinin ekonomik desteği Kıbrıs emekçilerine bir fayda sağlamıyor. Onlara düşen sefaletin derinleşmesi oluyor. Türk devleti verdiği destek ile Kıbrıs emekçilerini birlikte soyup soğana çevirmek için işbirlikçilerini palazlandırıyor.

***

Türk devleti Kıbrıs Türkleri'nin, Kıbrıslı işçi ve emekçilerin çıkarlarını korumak için değil, onlara karşı bir avuç sermaye-mafya çetesinin çıkarlarını korumak için Kıbrıs'ı işgal etti. Faşist, militarist yasa ve kurumlarını, gizli terör aygıtlarını kendisiyle birlikte Kıbrıs'a taşıması bu nedenledir. Türk devleti ve işbirlikçileri Kıbrıs Türkleri'ni Rumlar'a karşı sürekli kışkırtıyor. Ama asıl sınıf savaşını Kıbrıslı Türk işçi ve emekçilerine karşı yürütüyorlar. Bunun için kendi egemenliğini faşist yasa ve aygıtlarla tahkim etmeye yöneliyor.

Türk devletinin işgali sonrasında Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşam koşulları sürekli kötüleşti. Örneğin 1976-81 yılları arasında pahalılık on misli, işsizlik beş misli arttı. İşçi ve

**Kahrolsun emperyalizm! İşgalci güçler Kıbrıs'tan dışarı!
Kıbrıs, Kıbrıs halkıdır! ABD ve İngiliz emperyalistleri, Türk ve Yunan devletleri, kanlı ellerinizi Kıbrıs'tan çekin!
Kıbrıslı Rumlar ve Türkler kardeşdir! Kahrolsun şovenizm! Kahrolsun faşizm! Kahrolsun savaş kışkırtıcısı burjuva işbirlikçiler! Kahrolsun halkların kanını dökerek saltanat süren kapitalistler ve onların uşakları!
Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın kardeş halkları, emekçileri; emperyalizme, kapitalizme, faşizme, sömürgecilğe karşı birleşik devrimci mücadeleyi yükseltelim!
Türkiye'li işçi ve emekçiler; Türk devletinin sömürgeci politikalarına alet olmayalım! Bağımsız-Birleşik-Sosyalist Kıbrıs mücadelesine destek vermek için sınıf savaşını yükseltelim!
Kahrolsun ülkelerini emperyalistlere peşkeş çekenlerin "kutsal bayrak" demagojileri! İşçi sınıfının kurtuluş ve ezilen halkların kardeşlik bayrağı, ne Türk, ne Yunan, ne ABD, ne de İngiliz bayrağıdır. Bayrağımız proletaryanın kırmızı bayrağıdır! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Yaşasın ezilen halkların devrimci dayanışması!
Kahrolsun kapitalist sefalet ve kölelik! Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!**

emekçilerin bir çok sosyal hakkı gaspedildi. Vaatler hep sözde kaldı. Kapitalist tüccarların boyunduruğu altındaki küçük üretici sefalete, iflasa sürüklendi. Milli gelir Güney Kıbrıs'ta 1984'de kişi başına 3640 ABD doları iken, Kuzey Kıbrıs'ta 1985'de 1500 ABD dolarına kadar düştü. Türk devleti bu durumu ambargo ile açıklayarak, Kıbrıs Türk emekçilerin artan sefalete karşı tepkisini de şovenizme tahvil etmeye çalıştı. Ambargo ekonomik koşulların kötüleşmesinde bir etken olmakla birlikte, derinleşen sefaletin kaynağında sınırsız sömürü ve yağma politikaları yatıyordu. Aynı dönem bir avuç sermaye-mafya çetesi için ise palazlanma yılları oldu. Ambargo bunları tersinden olumlu yönde etkiledi. Kıbrıs ise işçi ve emekçiler için bir cehennem haline geldi. 74'den sonra otuz bin Kıbrıslı Türk, artık yaşanamaz hale gelen yurdundan ayrılarak dışarıya göç etmek zorunda kaldı.

Türk devletinin bir diğer hülyası da Kıbrıs'ı ikinci bir Hong Kong haline getirip bundan nasiplenmek oldu. Bunun için Kıbrıs'ta serbest bölge oluşturmaya ve Ada'nın kaynaklarını emperyalist sermayeye peşkeş çekmeye dönük girişimlerde bulunuldu. İkinci Hong Kong olmanın temel dayanağı ise ucuz emek sömürsüydü. Bu hülyaya geçekleşmedi ama bugün Kıbrıs'ın kuzeyi "kaçak" işçi cennetidir. Kıbrıs'ın taşı toprağı altın diye kandırılarak işçi tacirleri aracılığıyla Türkiye'den getirilen işçiler, her türlü sosyal haktan yoksun, sigortasız, sendikasız kölece çalıştırılmakta, kimi zaman bu düşük ücretlerini dahi alamamaktadırlar. Kıbrıslı

kapitalistler bu konuda Türk devletine müteşekkirdir. Türk devleti ve Ada'daki işbirlikçileri bir yandan da örgütlü işçi ve emekçilere karşı saldırı yürütmektedir. Grev eylemleri, protesto gösterileri faşist baskı ve terör yöntemleri ile bastırılmaya çalışılmaktadır.

Çürümüş düzen her türlü pisliğini beraberinde Kıbrıs'a da taşımıştır. TC "yavru vatana" analık değil, olsa olsa mafya babalığı yapmaktadır. KKTC'nin uluslararası platformlarda tanımayan "korsan" bir devlet oluşu da, Türk devletinin güdümünde "kukla" bir faşist devlet oluşu da, her türlü gizli, yasadışı kirli işlerin yatağı haline getirilmesini kolaylaştırmıştır. Kıbrıs eskiden bir turizm ve tarım cenneti olarak bilinirdi. Ama bugün Kıbrıs asıl silah, uyuşturucu, vergi, mal kaçakçılığı, arsa spekülasyonu, kumar ve fuhuş cenneti haline gelmiştir. Kirli paraları aklama merkezidir. Gizli servislerin ve kontrgerilla faaliyetlerinin yatağıdır. Faşist ve gerici örgütlenmelerin yuvasıdır. Faşist Türk Metal Sendikasının mafyacı yöneticilerinin de Kıbrıs'ta yuvalanması şaşırtıcı değildir. Bugüne kadar kokusu açığa çıkan çok sayıda kaçakçılık olayı bizzat bu işlerin rantını yiyen Denктаş ve "devlet" çetesi tarafından örtbas edilmiştir.

Türk devleti bu pisliklerini teşhir eden, bu onursuzluğa alet olmak istemeyen, işgalci ve işbirlikçi güçleri topraklarından çekip gitmesini isteyen ilerici, devrimci muhalif kesimlere karşı kontrgerilla eliyle katliamlar örgütlemekten geri durmuyor. Daha önceden muhalif partilerin binaları bombalandı. Militarizme karşı çıkanlar, Rum kardeşlerine karşı

asker olmayı reddedenler zindanlara atıldı. Son cinayet (ilerici gazeteci Kutlu Adalı'nın öldürülmesi) Türk İntikam Tugayları tarafından üstlenildi. Yunan devleti ile emperyalizme aynı göbekten bağlı ikiz kardeş olan Türk devleti ve bunların ajanları, halklar arasında kardeşliği savunanlara karşı cinayetler işliyorlar. Türk devleti Kıbrıs'ı Ada'daki Türkler'in can güvenliğini sağlamak bahanesi ile işgal etmişti. Kuzey Kıbrıs'taki Türkler'in can güvenliği bugün de yoktur ve tehdit bizzat faşist Türk devleti ve işbirlikçilerinden gelmektedir.

Türk devleti emperyalizme bağlıdır, onun politikaları dışında hareket edemez. Türk burjuvazisi emperyalizmle işbirliği içinde ülkeyi talan etmektedir. Kuzey Kıbrıs ise Türk devletinin güdümündedir, buradaki sermaye çetesi Türk devleti ile işbirliği içinde Kıbrıs'ı yağmalamaktadır. Kıbrıs, Türk devleti aracılığı ile bağımsızlığına kavuşmamış, tersine, onun güdümünde emperyalizme bağımlılığı daha da pekiştirilmiştir. Başta Denктаş olmak üzere İngiliz egemenliği döneminde İngiliz sömürgecileriyle işbirliği yapanların, bugün Türk devletiyle işbirliği içinde olmaları şaşırtıcı değildir.

***

Türk devleti, onlara karşı işlediği suçlardan dolayı Kıbrıs Türkleri'ne sürekli güvensiz yaklaştı. Kıbrıs halkının ortaklığı temelinde ayrı bir tarihi ve kültürel geçmişi olan Kıbrıs Türkleri'ni ırkçı bir Türk kimliği çerçevesinde asimile etmeye yöneldi. Kıbrıs Türkleri'ne güvenmeyen Türk devleti Kıbrıs üzerindeki sömürgeci politikasını Ada'daki işbirlikçileri ve Türkiye'den gönderilen göçmenler üzerine dayandırdı. Onları ayrı bir partide örgütlemeye yöneldi. Türkiye'den Kıbrıs'a götürülenler hem ucuz emek olarak kullanıldı, hem de işgalci politikanın faşist örgütlenmesinin dayanağı haline getirilmeye çalışıldı. Göç eden Rumlar'dan boşalan topraklara Türkiyelili faşistler yerleştirildi. Faşist elebaşlarına imtiyazlar sağlandı.

Kıbrıs Türkleri'nin büyük bir bölümü Türk devletinin egemenliğine, Kıbrıslı Türkleri aşağılamasına ve asimile etme politikalarına, Rumlar ve Türkler arasında ekilen düşmanlık tohumlarına karşı tepki duydular ve bunu çeşitli biçimlerde ortaya koydular. Türk devletinin Kuzey Kıbrıs'a dayattığı faşist anayasa oylamasında tüm baskı ve demagojilere, seçim usulsüzlüklerine, Kıbrıs dışına yaşanan büyük göçe rağmen Kıbrıs Türkleri %30 "resmi" oranla hayır diyebilirdi. İşbirlikçi parti her seçim döneminde çoğunluğu sağlamada ve hükümeti kurmada zorlandı. Kıbrıs'ın birliğini, bağımsızlığını, Rumlar ve Türkler arasında barış ve kardeşliği savunanlar örgütlendiler ve güçlendiler. Türk devleti işbirlikçi yönetimi ayakta tutmak için gitgide daha fazla kontrgerilla yöntemlerine dayanmak zorunda kaldı. Muhalefet geliştikçe, baskı ve terör de arttı. İşbirlikçi devletin asıl Kıbrıslı işçi ve emekçilere karşı örgütlenmiş bir terör aygıtı olduğu gerçeği daha açık biçimlerde ortaya çıktı.

Yaşanan bu sorunların, keskinleşen sınıf çelişkilerinin, tırmandırılan faşist baskı ve terörün üzeri Kıbrıs'ın her iki tarafında da "vatan, millet, bayrak" demagojisi ile örtülmeye çalışıldı. Halklar şovenizm ile zehirlemeye çalışıldı. Denktaş Türk bayrağına sarılarak, Türk devlet güçlerine dayanarak politika yaptı. Her türlü muhalefeti "Rum ajanlığı" suçlamasıyla bastırmaya çalıştı. Rum egemenler ise Yunan bayrağına sarılarak, Yunan devlet güçlerine dayanarak politika yaptılar. Onlar da muhaliflerini "Türk ajanlığı" suçlamasıyla bastırmaya çalıştılar. İki taraf da kirli işlerini, pis hesaplarını, çürümüş düzenlerini, kanlı saltanatlarını, tıka basa dolu para kasalarını aynı şovenist örtü ile gizlemeye çalıştı, çalışıyor. Kıbrıs halkı yine de bu şovenist politikalara boyun eğmemiştir. Son olaylarda kışkırtmacı faşist güçlerin dışarıdan ithal edilmek zorunda kalması bunun bir göstergesidir. Türkiye'den yüzlerce, binlerce faşist çapulcu şovenist kışkırtmacılık için devlet tarafından Kıbrıs'a taşınmıştır. Rum motosikletlilerine de Avrupa ve Yunanistan'dan getirilen faşistler öncülük etmiştir.

Emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki çıkarları ve böl ve yönet politikası

Kıbrıs sorununun temelinde emperyalist devletlerin Ada üzerindeki egemenlik politikaları ve bu doğrultuda böl ve yönet uygulamaları yatmaktadır. Buna, Türk ve Yunan devletlerinin Kıbrıs üzerinde nüfuzları aracılığıyla emperyalist politikardan pay alma çıkarlarını da eklemek gerekir.

Kıbrıs halkını oluşturan Türk ve Rum emekçilerin, kendilerinden kaynaklanan ve aralarında kardeşçe çözüme kavuşturamayacakları hiç bir sorunları yoktur. Türk ve Rum emekçilerin sorunları birbirleriyle değil, Ada'daki emperyalist güçler ve onların işbirlikçi burjuva uşaklarıdır. Türk ve Rum emekçilerinin çıkarları ortaktır. Türkler ve Rumlar arasında kışkırtılan etnik ayrımcılık ve düşmanlık emperyalist devletlerin, Yunan ve Türk devletlerinin ve bunların Ada'daki işbirlikçilerinin kendi aralarındaki çıkar çatışmalarına Kıbrıs'lı Rum ve Türk emekçi halklarını alet etme politikalarıdır.

Emperyalist güçler Kıbrıs'taki mevcut bölünmüşlük durumunun süregitmesini kendi çıkarları açısından uygun görmekteyler. Birincisi, halkların birbirine düşman edilmesi, kendi sömürücü sınıflarının iktidarını olduğu kadar onların işbirlikçisi olduğu emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki egemenliğini de kolaylaştırmaktadır. Dahası şovenizmle kışkırtılan iki halk bir diğerine karşı emperyalist devletlerin desteğinden medet umar bir duruma düşürülmektedir. İkincisi, emperyalistler iki kesim arasındaki çelişkileri kullanarak Kıbrıs üzerindeki egemenliklerini daha da pekiştirmektedirler. Emperyalistlerin "federasyon" önerileri, mevcut bölünmüşlüğü tescil etmenin ve iki tarafı da kah savaştırarak kah barıştırarak kontrol altında tutmanın, Ada'daki hegemonyalarını pekiştirmenin bir yoludur. Kıbrıs

emekçi halkının kardeşliğinin, bağımsızlığının ve kurtuluşunun yolu bu değildir.

Bugün Kıbrıs kuzeyiyle güneyiyle, emperyalist devletlerin askeri üs yığınağı durumundadır. Ortadoğu halklarını hedefleyen cephaneye yüklü büyük bir uçak gemisidir. Emperyalistlerin Ortadoğu'daki çıkarları için bir gözetleme kulesidir. İşte şovenizm ve ekilen düşmanlık tohumları, adanın bölünmesi, Kıbrıs halkının bu emperyalist çıkarlara ve boyunduruğa karşı bağımsızlık için birleşmesinin önüne bir engel olarak çıkartılmaktadır.

Şovenizm, halklar arasındaki kardeşliğin, emekçiler arasındaki birlik yolunun dinamitlenmesi demektir. Sözde ulusal çıkarlar adına kışkırtılan şovenizmin etkisinden kurtulmakla Rum ve Türk Kıbrıs emekçileri gerçek dost ve düşmanlarını birbirinden ayırtedebilecektir. İşbirlikçi egemenlere ve emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesini yükseltecektir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin en büyük korkusu budur.

Ada'daki işbirlikçi Rum ve Türk yönetimlerinin Kıbrıs emekçi halkına karşı sınıf çıkarları ve politikaları özünde ortaktır

Savaş kışkırtıcısı Rum ve Türk egemenlerin bu konuda çıkar birlikleri sözkonusudur. İki halkı birbirine düşman etmeye çalışanlar, emperyalizmle işbirliği konusunda aynı kulvarda yan yana koşuyorlar. Kıbrıs sorununu ne Yunan ne de Türk devleti, ne Rum ne de Türk işbirlikçileri çözebilir. Onlar bizzat sorunu yaratanlardır. Onların politikası birbirinin kopyasıdır. Kendi saltanatları için Kıbrıs'lı emekçiler üzerinde onyıllardır kanlı bir senaryoyu sahnelemeye çalışıyorlar. Biri yolumuz Atina, diğeri yolumuz Ankara diyor. Bu iki yolda Kıbrıs halkları için çıkmaz sokaktır. Sömürünün, sefaletin, esaretin, köleliğin yoludur. Bu iki yol da, üzerinde emperyalizme uşaklık tabelası asılı olan aynı caddeye çıkıyor. Türk ve Rum egemenlerinin dalaşı, bu uşaklıktan daha fazla pay kapma kavgasıdır. Rumlar ve Türkler arasında düşmanlığı kışkırtarak emekçi halk üzerinde egemenliklerini pekiştirme politikasıdır. Onların

çıkarları emperyalistlerin çıkarları ile içiçe geçmiştir. Kendi gerici egemenlikleri, Kıbrıs'ın bölünüp emperyalizm tarafından kolay yutulacak bir lokma haline getirilmesi politikası ile üstüste çakışmaktadır.

Ada'daki Rum ve Türk yönetimleri Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve Kıbrıs halklarının birliğini, kardeşliğini isteyenlere karşı savaş açıyorlar. Çünkü kendi gerici sınıf egemenlikleri, Yunan ve Türk devletlerinin aracılığıyla emperyalist dünya ile işbirliği üzerinde yükseliyor. Halkları birbirine karşı kışkırtarak, sonra da başlarına korucu kesilerek onları kendi sınıf egemenliklerine boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Kukla devletin Başbakanı Derviş Eroğlu "Çözumsuzlük de bir çözümdür." diyor. Türk devletinin sözcüleri son olaylardan sonra "Artık kimse barıştan, tarafların masaya oturup görüşmesinden bahsetmesin." diyorlar. İki tarafın egemenleri de Türkler ve Rumlar arasında barış istemiyorlar. Bunu açıkça ifade ediyorlar. Onların sömürücü egemenlikleri, emperyalizme uşaklıkları, Ada'daki Rumlar'ın ve Türkler'in birbirine karşı kışkırtılması, kanlarının dökülmesi, Ada'nın bölünmesi, parçalanması üzerine kurulu.

Yunan ve Türk devletleri iki halk arasında karşılıklı olarak düşmanlığı körüklemeyi bir iç politika malzemesi de yapıyorlar. Bir tarafta "PKK-Yunan elele!", "Kıbrıs Türküdür, Türkün kalacak!", "Bayrağa uzanan eller kırılır!", "Yaşasın Turan ülkümüz!", "Yunan halkı hasta, tedaviye ihtiyacı var.", "Rumlar kaşınıyor." vb. diğer tarafta ise "Yunanistan-Kıbrıs-Enosis", "Kıbrıs Yunan'ındır!", "Akan kan intikam istiyor!", "Yaşasın Helenizm!", "Türklere ölüm!" Türk kontrgerilla basınında "Türk bayrağını indirmek isteyen Rum, kafasına kurşunu yiyince koRum oldu." türünden iğrençlikler de sergilendi. İktidarlarını halkların birbirine boğazlatılması, emekçilerin kanının dökülmesi üzerinde yükseltenler ve onların kalemlerinden kan damlayan uşakları, saltanatlarının ilelebet süreceğini, bu yaptıklarının hesabının sorulmayacağını düşünüyor olmalılar.

***

Kıbrıs halkları gerçek barışı, kardeşliği, özgürlüğü; emperyalizme ve onların burjuva işbirlikçilerine karşı devrimci savaşı yükselterek ve bu savaşta güçlerini birleştirerek kazanabilirler. Sorunun çözümü için emperyalizme, Türk ve Yunan burjuva devletlerine ve Ada'daki işbirlikçilerine karşı Ada halklarının bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesini yükseltmesi gerekiyor. Türkiye ve Yunanistan halklarının, emekçilerinin görevi de Türk ve Yunan devletlerinin şovenist yayılmacı politikalarının destekçisi olmak değil, bu politikaları karşı Kıbrıs Rumların ve Türklerin bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesine omuz vermektir.

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun kapitalist sefalet ve kölelik!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm

Halkımıza ve Dünya Kamuoyuna!

11 Ağustos günü Rum ve Türk faşistler sınır boylarında savaş propagandası yapıp gövde gösterisinde bulundular. Emperyalist güçler ve yerli maşaları yine başardı. Kıbrıs halkının baş düşmanı şovenizm, ırkçılık kuzeyde ve güneyde yeniden tırmandırıldı. Güneyde emperyalizmin ve Yunan Milliyetçiliğinin maşası E.O.K.A-KİLİSE ittifakının körüklediği faşist unsurlar, "sınırı delme" bahanesiyle var olan güvensizliği daha da arttırmış oldular. Pusuda bekleyen ve her fırsatta Rum şovenizmini kullanarak terör estiren sivil faşist güçler resmi güçlerin yönlendirmesi ve organizasyonu altında "sınır delme" olayını bahane ederek kuzeyde ve sınır boylarında en ilkel yöntemlerle boy gösterdiler.

Gerek güneyde, gerekse kuzeyde savaş çığırkanlığı yapıp bu toprakları sahiplenmek isteyen devlet destekli faşist çeteler Kıbrıs halkından destek ve sampati bulamadılar, bulamayacaklar. Her iki tarafta da ithal faşist örgütlenmelerin önü kesilmektedir. Bu örgütler ve destekçileri aynı amaca hizmet etmektedirler. Kıbrıs halkının ortak düşmanlarıdır.

Bu sebeple halkımız Faşist Ülkü Ocaklarını ve onların destekçilerini iyi tanıyıp tecrit etmelidir. Kıbrıs'ın gerçek bağımsızlığı şovenizmin ve faşizmin mağlup edilmesi ile olanaklıdır.

11 Ağustos 1996 tarihinde yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs (Rum ve Türk) anti-emperyalist, anti-faşist güçleri birleştirmedikçe, emperyalizm ve faşizm sadece Kıbrıs'tan değil, aynı zamanda, Türkiye ve Yunanistan'dan da temizlenemeyecektir. Çünkü gerek Yunan Milliyetçiliği gerekse Türk Milliyetçiliği'nin amacı son tahlilde aynıdır. Emperyalizme hizmet.

Farklı gibi görünseler de, Yunan Milliyetçiliği Türk Milliyetçiliğini, Türk Milliyetçiliği de Yunan Milliyetçiliğini desteklemektedir. Gerek Yunan gerekse Türk faşistleri adayı bölmek, ada halkını parçalamak; birbirine düşman kamlara ayırmak ve çatıştırmak için güç ve amaç birliği yaparken bizler; Türk-Yunan-Kıbrıslı Rum anti-emperyalistler, devrimciler, sosyalistler niye güçlerimizi birleştirmeyelim? Birleştirebiliriz, birleştiremeyiz.

Avrupa'lı demokratlar, barışseverler bu küçük adaya ve halkına yardımcı olmak istiyorsanız Kıbrıslı Rum Faşistlerin Türk Şovenizmini besleyen eylemlerine katkıda bulunmaktan vazgeçin; biliniz ki Kıbrıs'a barış ve huzur Kıbrıs Halkının karşı karşıya getirildiği bu tür eylemlerle değil, adadaki emperyalist tahakküme karşı Kıbrıs halkının (Rum ve Türk) ortak mücadeleleri ile ulaşılabilir.

Gün, emperyalizmin çirkin oyunlarına karşı durma günüdür!
Gün, faşizme karşı birleşme günüdür!

**Kahrolsun Emperyalizm! Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Türkiye-Yunanistan ve Kıbrıs Halklarının
Anti-Emperyalist Birlik ve Mücadelesi!
Yaşasın Anti-Emperyalist Birleşik Kıbrıs!**

Ten direnişinin bazı dersleri

Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı Ten Tekstil'e ait 2 fabrikada 44 gün devam eden direniş sona erdi.

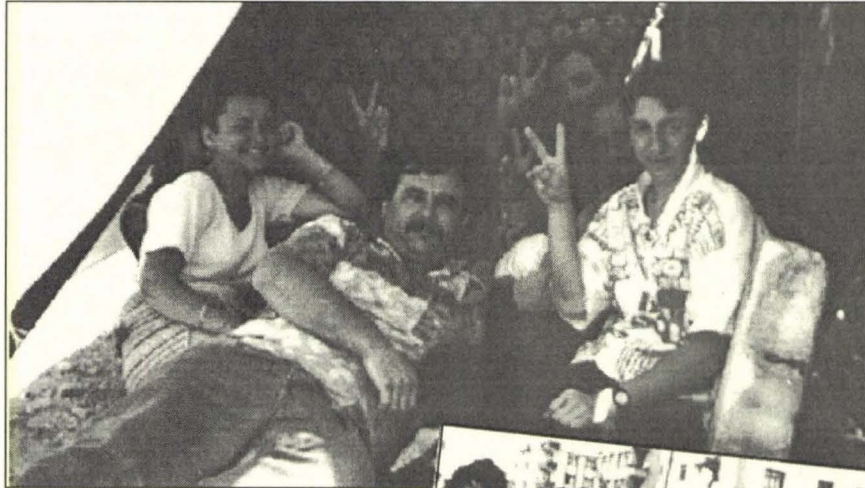
Ten Tekstil işçileri, sektöre bağlı fabrikalarda çalışan sınıf kardeşleri gibi ağır çalışma koşulları altında, sefalet ücretiyle iliklerine kadar sömürülüyorlar.

İşçiler örgütsüzlüğe, ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlere karşı sosyal ve ekonomik kazanımlar için 9 ay önce, öncü işçilerinin önderliğinde sendikalaşma faaliyeti başlattılar. İlk dönemlerde daha çok tartışma düzleminde seyreden sözkonusu çalışma kendini ısrarlı ve sabırlı bir pratik sürece bıraktı. Öncü işçiler ilk önceleri, fabrikanın somut koşullarında sendikayı nasıl bir çalışmayla getirebiliriz sorusuna yanıt arayan geçici bir komite oluşturdular. Bu örgütlenme sonraki dönemde, sayıca daha fazla kişiden oluşan "örgütlenme komitesi"ne dönüştürüldü. Örgütlenme komitesi işçileri DISK Tekstil'de örgütleyerek sendikalaşmayı başardı.

Sendika henüz yetki almamışken Ten kapitalisti Yenibosna'da kurulu fabrikanın bazı ünitelerini Avcılar'a taşıdı. Buraya özellikle işbirlikçileri ve kendi yakınlarını yerleştirdi. Hemen ardından da saldırıya geçti. Örgütlenme komitesinde yer alan, başından sonuna dek çalışmayı fedakarca omuzlayan öncü, devrimci bir işçinin işine son verdi. Bunu diğer öncü işçilerin kapı önüne atılması izledi. Ten kapitalisti öncü işçilerin işine son vererek, öncü işçiler etrafında kenetlenen işçilerin birliğini dağıtmayı, olası bir direnişi erken bir tarihte öncüsüz kılmayı, zayıflatmayı, dayanma gücünü kısaltmayı hesaplıyordu. 56 işçinin işine kademe kademe son verildi. İşçiler hemen komite önderliğinde direnme kararı aldılar. "Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" şiarıyla fabrika önünde direniş çadırları kurdular. 44 gün süren Ten direnişi işten atılan 56 işçiden 22'sinin işe geri alınması ve sendikalaşmayla sonuçlandı.

Ten işçileri, örgütsüzlüğünü kırarak, ekonomik talepler uğruna sendikalaşmayı başardılar. Ten işçileri için sendikalaşma küçümsenemeyecek bir kazanımdır. Yine Ten işçisi bu süreç içerisinde kendilerini iliklerine kadar sömüren Ten kapitalistine karşı birlikte hareket etmeyi, kendi aralarında birliği sağlamayı öğrendiler. Ama kendilerine önderlik eden öncü işçilerle birlikte 34 sınıf kardeşinin işten atılmasına karşı mücadeleyi sonuna dek götürmeyi başaramadılar. Ekonomik örgütlerini kazandılar. Ama Ten kapitalistin politik saldırısı karşısında yenildiler.

Mevcut sendika, işçilerin direnişte öne sürdükleri atılan tüm işçilerin işe geri alınması taleplerine sahip çıkmamıştır. Tabanın basıncıyla direniş yerine gelen sendikacıların işçilere hitaben "Atılan işçiler geri alınmaya kadar her gün E-5'e yürüyeceğiz. Mücadele edeceğiz."

söylemleri havada kalmıştır. İşçilerin öfkelerini yatıştırmak, direnişin daha ileri bir mevziye çekilmesini engellemek, işçileri yormak, direnişi bozguna uğratmaktan başka pratikte hiçbir şeye yaramamıştır.

Ten kapitalistin direnişi kırmak için başvurduğu saldırılar sendikacıların işverenle yaptıkları ihanet sözleşmesiyle son noktaya ulaşmıştır. Sendika salonlarındaki toplantılarda hain sendikacılar öncü işçilere saldırarak artık uzlaşılması gerektiğini, atılan işçiler tazminatsız çıkarılırsa bunun sorumlusunun öncü işçiler olacağını, işverenin atılan 56 işçiden 22'sinin işe geri alınmasıyla gerekli fedakarlığı gösterdiğini, fedakarlık yapma sırasının işçilerde olduğunu, bunun yolunun da direnişin bitirilmesi olacağını söyleyerek geri işçiler şahsında bilinç bulanıklığı ve umutsuzluk aşılamışlardır.

Direnış süresince üretim zaman zaman %80 oranında düşürülmüştür. 44 günlük direniş boyunca sürekli yemek boykotu yapılmıştır. İlk çıkışta militan ve kararlı bir izlenim veren direniş ileriki süreçlerde ileriye çekilemedi. Yer yer polislin öncü işçilerin evlerine baskın yaparak gözaltına alması, yine direniş yerinde "Yaşasın Ten Direnişimiz!" şiarının yazıldığı pankartın açılmasının polisçe engellenmesi, geri işçiler üzerinde baskı unsuru oluşturmuştur. Üretimdeki işçilerin üretimi tamamen durdurup direnişteki işçilerin yanında olmaları ve direnişe aktif katılmaları gerekirdi. Oysa üretimi kısmen de olsa sürdürmeleri Ten işçilerinin kendi aralarında birliği sağlam bir zemine oturtmadığını, daha geri, bilinçsiz kardeşlerinin direnişi tam sahiplenmesi için gereken ön çalışma-diyalog sürecini yeterince yaşayamadıklarını gösteriyor.

Ten direnişini sürükleyen öncü işçiler kazanmak için bedel ödemeyi göze almışlardı, bir kararlılık taşıyorlardı. Ama sendikanın ihanet çemberini kırmak, işverenin çok yönlü saldırıları karşısında militan pratik sergilemek, kendi güçlerine dayanarak komiteleri çoğaltmak (alt komite, basınla ilişkiler komitesi vb.)

ve sonuna kadar direnmek konusunda yetersizlerdi. Bu, Ten direnişini yönlendiren komitelerin ya da ileri işçilerin politik bir güç olmaktan uzaklığı, eylemin gidişini belirlemek gücünden yoksunluğu, diğer bir tanımla gerçek önderlik ve örgütsüzlük sorunuyla bağlantılıdır.

Komünistler daha başından beri Ten Tekstile özel bir ilgi gösterdiler. Sendikalaşma faaliyetinin içerisinde kısmen de olsa yer aldılar.

Toplantılarına katıldılar. Fabrikanın özgül sorunlarına ilişkin bildirimleri, işçilerin dikkatini toplumsal-siyasal süreçlere çekmek için hazırladıkları bildiri, pul, afiş, propaganda broşürlerini sistematik bir tarzda buraya taşıdılar. Gerek materyallerle, gerekse kurulan ilişkiler üzerinden direnişin önünü açacak politik perspektifler taşınmıştır. Ne var ki perspektiflerin direniş esnasında pratiğe dökülmesinde politik refleksler zaman zaman zayıf

kalabilmiştir.

Direnışteki işçilerin en yakıcı ihtiyacı sınıf dayanışması idi. Sınıf dayanışması platformu hem direnişteki işçilerin direnme kararlılığını arttırmak, onlara maneviyat kazandırmak için, hem de mevzi direnişleri tek tek direnişler olmaktan çıkarmak, birleşik bir direniş hattı yaratmak için gereklidir. Sınıf dayanışması sadece fabrikadaki işçilerle sınırlı kalmamalı. İşçi semtlerindeki emekçileri, gençliği, duyarlı kuruluşları da dayanışmaya katmak için gerekli çalışmanın yapılması zorunludur.

Sınıf dayanışmasını örnek için Ten işçileri çaba göstermişlerdir. Bu konuda sendikayı da zorlamışlardır. Diğer örgütlü tekstil fabrikalarındaki işçilere ulaşmak, basın yayın kuruluşlarıyla eylemlerini duyurmak için pratik adımlar atılmıştır.

Nedir ki Sendika, değil sınıf dayanışması doğrultusunda adım atmak, direnişi kırmak için işverenle birlikte hareket etmiştir. Mevcut direniş komitesinin politik bir güç olmaktan uzaklığı da gözönüne alındığında bu görev her şeyden önce komünistlerin omuzlarındaydı.

Komünistler mücadelenin sunduğu tüm araç ve olanakları iyi kullanarak, yaratıcılık ve inisiyatif örneği göstererek sınıf dayanışmasını örmeliydi. Bunun olanakları vardı. Tıkanıklığın yaşandığı noktada tıkanıklığı aşmak komünistlerin mücadelenin dayattığı biçim ve araçları zamanında farketmesi ve somut bir gerçekliğe dönüştürmesiyle mümkündü. Oysa komünistlerin, diğer

tekstil işçilerinin ve özellikle de Küçük Çekmece Belediyesi gibi zengin mücadele deneyimlerine sahip sınıf kesimlerinin Ten direnişiyse dayanışmasını örnek konusundaki çabaları yetersiz kalabilmiştir. Bu konuda somut adımlar ancak geç bir tarihte atılabildi. Örneğin Kızıl Bayrak çalışanları Ten direnişine kitlesel bir ziyaret örgütlemek için harekete geçtikleri sırada direnişin bitiş haberi gelmiştir. Kısacası Ten direnişine içerden ve dışardan anlamlı bir politik müdahale yapan komünistler, buna rağmen direnişi dört bir yandan kuşatamadılar.

Ten işçileri direnişin deneyimlerini süzdükleri koşullarda, eksikliklerinden bugüne dek her zaman pratik dersler çıkaran komünistlerle elele vererek daha büyük mücadelelerin ve gerçek başarıların altına imza atacaklardır!

Sancak Tül Deneyimi

Mevzi direnişler sınıf hareketinin en hareketli ve politikleşmeye açık alanlarıdır. Çoğunlukla kendiliğinden gelişen mevzi direnişler, tek bir fabrika ya da işyerinde sürdürülse de yarattığı etkiler, ardında bıraktığı deneyimler açısından önemlidir.

Militan ve kararlı bir şekilde yaşanan ve belli kazanımlar elde eden mevzi direnişler, eylem ajitasyonun en önemli araçları haline gelebilirler. Kısa bir süre önce yaşanan Sancak Tül deneyimi bu açıdan bir başarı olarak ifade edilemez. Ancak, komünistlerin bu fabrikaya uzun bir zaman dilimi içerisinde, farklı düzeylerde gerçekleştirdikleri müdahaleler göz önüne alındığında buradan çıkarılacak derslerin önemi kavranabilir.

Sancak Tül, komünistlerin fabrika çalışması pratiğinin ilk örneklerinden biridir. Yaklaşık dört yıla yayılan bir zaman dilimi içerisinde bu fabrikaya içeriden müdahale ettik. Ancak, çalışma çok uzunca bir süre cılız ve geriden sürdü. Fabrikada çalışan komünist bir işçinin üzerinden yürüyen müdahaleler başlangıçta olumlu bir seyir izliyordu. Bir çok işçi ile ilişkiler kurulmuş, okuma grupları oluşturulmuştu. Yayınlarımız okunuyor ve tartışılıyordu. Bu gruplarda bulunan işçiler çeşitli miting ve eylemlere çekiliyordu. Devrim ve sosyalizm propagandası üzerinden yürüyen bu müdahaleler olumlu sonuçlar veriyordu. Ancak ilerleyen süreçte, müdahaleler örgütlü bir gücün hedefli bir çalışmasına dönüştürülemediği ölçüde geriledi. Okuma gruplarında zaman içerisinde ortaya çıkan bazı organizasyon bozuklukları, deneyimsizlik vb. faktörler de sürece eklenince çalışma ilk hızını yitirdi ve uzun süren bir sessizlik evresine girildi.

Sendikal Çalışma

Sessizlik döneminin ardından fabrikada bir sendika çalışması başlattık. Çalışma üç işçiyle başladı. Fabrikadaki ilk çalışmamızın etkileri süreç içerisinde zayıflamış durumdaydı. Okuma grupları tamamen dağılmış ve işçilerde atalet görülüyordu. Bu nedenle çalışmaya yeniden başladığımızda, aslolarak daha önce ileri çıkmış ancak süreç içerisinde gerilemiş olan ilişkilerimizi tekrar kazanmak için yoğunlaştık. İlk müdahalelerimiz sonucu bir komite oluşmuştu. Komite başta 8 işçiden oluşmuştu. Komite içerisinde Alinteri okuru olan bir kaç işçi de yer aldı.

Pratik zorlanmalarımız daha başında bu komite içerisinde yaşanmaya başlandı. Komite toplantılarında işbölümü ve görevlendirmeler konusunda sorun yaşanmıyordu. Ancak alınan görevleri gerektiği tarzda yerine getirmek ve sahiplenmek noktasında sıkıntı yaşıyordu. Bunun temel nedeni bu işçilerin yaşam tarzında yatıyordu. Lümpen bir çevreye hapsolmuş bu işçilerin yaşamları çalışmaların

önünde engel oluyordu. Kahvehane kültürü, içki, at yarışları ve kumar alışkanlıkları fabrikada çalışan bir çok işçiyi geri çekiyordu.

Siyasallaşma Sorunu

Komite bileşenlerinin bazılarında bile görülen bu lümpen yaşam tarzını kırabilmenin yolunun politik gündemler üzerinden geçtiğini biliyorduk. Bu işçileri politik yaşamın içerisine katabildiğimiz, politikleştirilebildiğimiz sürece ilerletebilirdik. Fabrikada yaşanan sorunlardan ve ağır sömürü koşullarından yola çıkarak, ancak kendimizi asla bununla sınırlamadan siyasal çalışmamızı yoğunlaştırdık. Ancak ilginçtir, bu çalışmamıza tepki lümpen işçilerden değil, Alinteri okuru işçiden geldi. Çalışmayı fabrikanın sorunları ve sendika ile sınırlamamız gerektiğini, siyasal tartışmalara ve politik gündemlere girmememizin iyi olacağını söylüyordu. Bu tür bir çalışmanın dışarıda sürmesi gerektiğini, fabrikada bunun bir zaman kaybı olacağını iddia ediyordu.

Bir kaç toplantı sonrası komite altı kişi üzerinden sabitleşti. Bu bileşen vardiyalarda oluşturulan alt komiteleri denetliyordu. Çalışmayı uzunca bir süre gizli ve sınırlı katılımlarla sürdürdük. Son üç aya kadar oldukça düzeyli ve sistematik bir gelişim gösteren çalışma bu noktadan sonra birden kontrolsüzce büyümeye başladı. Çalışmanın ilk evrelerinin olumluluğu heyecan yaratmıştı. Herkes bir şeyler yapma hevesiyle önüne geleni çalışmaya ve toplantılara getiriyordu. Oldukça katılımlı geçmeye başlayan toplantıları bölgedeki bir sendikada yürütüyorduk. Toplantılarda fabrika sorunlarından yola çıkarak, sermayenin genel saldırılarına değiniyorduk. Siyasal gündem üzerine tartışmalar yapıyorduk. Toplantılara katılan işçiler düzey olarak geriydi. Özellikle bayan işçiler orta yaşın üzerindeydi ve düzenle olan bağları oldukça kuvvetliydi. İşçilerin hemen tamamının daha önce hiç bu tür bir deneyimi olmamıştı. Mücadele deneyimleri, örgütlülük bilinçleri çok zayıftı.

Bu toplantıların dışında komitenin hafta içi evlerde toplantıları oluyordu. Gelişmeler değerlendiriliyor, politik tartışmalar yapıyorduk.

Süreç İlerliyor

Gerek fabrika gerekse işçiler bölgede tanınıyordu. Çok uzun bir süre gizli yürüttüğümüz ve gizliliğini korumaya çalıştığımız çalışma, kontrolsüz genişlemenin de etkisi ile açığa çıkmaya başladı. Sancak Tül'ün tescilli faşist patronunun bu çalışmayı haber aldığına yapacakları belliydi. Hemen işçi kıyımına giderek sendikayı engelleyecekti. Bu nedenle çoğunluğu kazanıncaya dek gizliliği korumaya çalıştık. Ancak şunu

belirtmek gerekiyor ki, bu konuda en hassas olması gerekenlerin başında gelen Alinteri okuru işçi bile gereken önemi gösteremedi.

İşten atılmalara karşı ne yapmamız gerektiği konusunda tartışmalar yürüttük. Bu tartışmalar sonucu şu kararlara vardık: Çıkış verilirse imza atılmayacak, çıkış verilen arkadaşına sahip çıkılacak, geri alınması için üretim durdurulacaktı.

Çalışmanın duyulması üzerine işveren saldırıya geçti. İlk olarak Alinteri okuru işçi atıldı. Ancak hiç beklenmedik bir durumla karşılaştık. Alinteri okuru işçi aldığımız karara rağmen çıkışa imzasını attı, tazminatını aldı ve çıktı. Bu işçilerin genelinde büyük bir moralsizliğe yol açtı. Bu olayı izleyen günlerde işçileri tekrar bir araya getirmek ve motive etmek için çaba sarfettik.

Bu noktadan sonra artık çalışmalarını hızlandırmalıydık. İşveren saldırmaya başlamıştı. Çalışmaya mümkün olan en geniş bileşeni katabilmek için gece-gündüz çalışmaya başladık. 150'ye yakın işçiye ulaşmış ve toplantılara katmayı başarmıştık.

Tam bu sırada fabrikada inşaat başladı. Yeni tesisler yapılacak, fabrika büyüyecekti. Fabrikanın tüm tesisatları ve elektrik sistemi değişecekti. Bundan dolayı 1 Temmuz'dan itibaren tüm işçiler 21 gün süre ile ücretli izne çıkarılacaktı. Bu iznin ardında işverenin toplu bir tensikata gidebileceğini düşünüyorduk. Bu süreyi çalışmayı sonuçlandırmak hedefiyle değerlendirmeyi planladık. İşbaşı verildiğinde de yetki için başvuracaktık. Bu hedefle Temmuz'un ikinci pazarı için gezi planladık.

Ancak saldırı beklediğimiz bir zamanda, daha erken bir aşamada geldi. Haziran'ın 28'inde, aralarında çalışmalarını başlatan komünist bir işçinin de olduğu üç kişi işten atıldı. Birbirlerinden haberi olmayan işçilerden ikisi fabrika sahibinin ve yanındaki sivil faşistlerin baskısı ile çıkışa imza atıp paralarını aldılar. Komünist işçi ise her türlü baskıya rağmen imza atmadı. Bu tavır işverende büyük bir telaşa yol açtı.

Ertesi gün Sancak Tül işçileri olarak sendikada oldukça geniş katılımlı bir toplantı yaptık. Toplantıda, o günden itibaren yemek boykotuna başlamak ve pazartesi sabah 07:00 vardiyasında gelen ve giden işçilerin katılacağı işgal eylemi kararlaştırıldı. Sendika çıkışında patronun komandolarını sokak başında bekler bulduk. İşveren çalışmadan tüm detaylarıyla haberdardı. Son toplantıya katılan bir bayan işçiden kuşkulanyorduk. Bu kuşkumuz sonraki süreçte netleşti. Bu arada imza toplamayı hızlandırmış, tüm çabamızla sayıyı tamamlamaya uğraşıyorduk. Bu konuda komitedeki arkadaşlara somut görevlendirmeler yaptık.

Pazar günü saat 15:00-23:00

vardiyası 25 dakika geç bırakıldı. Saat 23:25 civarında işten ayrılmak ve kart basmak üzere bekçi kulübesine gelen işçiler masanın üzerinde milyarlarca lira ve işten atılanların listesini gördüler. Tabi ki işverinin müdürleri ve komandoları tam teçhizatlı oradaydılar. Korkuları had safhadaydı. Saat 24:30'dan itibaren fabrikanın önünde yaklaşık 30 bayan ve erkek işçi beklemeye başladı. O saate kadar da 10 kadar işçi çıkışlarını imzalamış, paralarını alarak çekip gitmişlerdi. Bu durum diğer işçilerin moralini bozmuştu.

Saat 01:00 civarında resmi polisler geldi. Saat 1:30 civarında da sivil polisler diğerlerine katıldılar. Uzun süren tartışmalardan sonra bizi dağıttılar. Durum değerlendirmesi yaptık. Sabah 06:30'da tekrar fabrikanın önüne gelip içeriye girecek olan işçileri engellemek ve çıkışları imzalatmamak kararı aldık.

Kararlaştırdığımız gibi sabah saat 06:30'da fabrikanın önüne geldik. Üç yıldızlı bir polis şefi bizi karşıladı. Bize "Sizi burada bekletmeyiz. Gidin saat 08:00'de tekrar gelin." dedi. Biz ise kararlıydık, bekleyecektik, ayrılmayacaktık. Ancak, bazı işçilerin polisle diyaloga girmesi ve onlardan medet umması bu kararlılığı bozdu. Yakındaki bir kahvehanede beklemeye başladık. 170 işçinin atıldığı söyleniyordu. İlginç olan ise çalışmaya hiç katılmamış işçilerin de çıkış almalarıydı. İşveren böylece çok has adamları hariç çalışanların yarısından fazlasına çıkış sendika istemi boşa çıkıyordu. Kahvehanede bulunduğumuz süre içerisinde işçilerle konuştuk. Ama işçilerin bir çoğunu zor durduruyorduk. Moralleri bozulmuş, kazanacaklarından ümitleri kesilmişti. Tazminatlarını almak istiyorlardı. Biz onlarla konuşup ikna etmeye çalışırken, bazıları gizlice gidip imza attılar ve paralarını aldılar.

Saat 08:30'da fabrikanın önündeydik. Polisler de başımızdaydı. Siviller de bekliyorlardı. Yine 200 metre uzakta sivil faşistler öbeklenmişti. Ara ara işçilerden bazıları içeri girip imza atıyor ve arka kapıdan uzaklaşıyorlardı. Biz beklemeye devam ederken tek yıldızlı bir komiser olanları dinleyip içeri girdi. Yaklaşık bir saat sonra dışarı çıktı. Ağzı küfürlerle doluydu. İşverene verip veritiriyordu. Söylediğine göre patronun hiç umurunda değilmiş işçilerin durumu. "Ben kanunî hakkımı kullanarak paralarını vererek çıkardım." diyormuş. Bize "Boşuna beklemeyin, zaten içeride üretim yok, sizi gözden çıkarmış, alın paranızı gidin." diyordu. Bu bile işçiler üzerinde etkili oldu.

Biz işçilere her gelişme sonucunda konuşmalar yapıyorduk. Moral vermeye ve dağılmalarını önlemeye çalışıyorduk. Bu durum karşısında polis bizi provokatörlükle suçluyor, bizi işçilerden ayırtırmaya çalışıyordu. Bekleyen işçilerin sayısı

giderek azalıyordu.

Saat 11:00 civarında sendikacılar geldi. Henüz kendilerinin "resmi olarak" devrede olmadıklarını açıkladılar. Ama "yanımızdayız" diyorlardı. Komitenden üç kişiyle sendikaya gittik. Sendikacılarla sert tartışmalar yaptık. Bize yetkileri olmadığını, bir şey yapamayacaklarını, tazminatlarımızı alıp çıkmamızın iyi olacağını söylediler.

Sendika fiili olarak geçersizdi. Çoğunluğu yakalayamadığımız için sendikaya üye kayıtlarını noterden yapmamıştık. Bu en büyük sorunumuzdu. Çünkü yasal olarak çıkış verildikten sonra sendikaya üye kaydı mümkün değildi. Planladığımız fabrika işgalini hayata geçiremediğimiz için üretimi durdurup direnme şansımızı da yitirmiştik. İçeride çalışan işçilerde çoğunlukla patronun adamlarıydı. Bize destek vermeyecekleri açıktı. Sonuç olarak fabrika önüne geldik. Durumu işçilerle değerlendirip direnişi bitirme kararı aldık.

Deneyimin Gösterdikleri

Sonuç olarak; Sancak Tül deneyimi göstermiştir ki:

1) Fabrika özgünlüklerini doğru bir değerlendirmeye kullanabilmek gerekiyor. Servis, yemek, ücret, sigorta, sendikasızlık vb. sorunlar çalışmaların ilk adımını oluşturacaktır. Bunların her birini, işçilerle bir ilk buluşmanın ve onları bir araya getirmenin aracı olarak kullanabilmeliyiz. Bu sorunlardan yola çıkarak emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı sergileyebilmek, işçileri mücadeleye sevk edebilmek mümkün olacaktır. İşçilerin politikleşme süreçlerini buralardan yakalamak mümkündür.

2) Yaşadığımız süreç işçilerin arayış içinde olduğu bir dönemdir. Sermaye saldırılarının pervasızlığı, işçi sınıfının mücadele isteğini beslemektedir. Özgünlüklerini ortaya koyduğumuzda çok olumsuz veriler sunan bu işyerinde dahi işçiler mücadeleye çekilebilmektedir. İsrarlı ve süreklileştirilmiş bir çalışma, doğru ve zamanında müdahaleler olumlu sonuçlar verecektir.

3) İşçilerin yaşam alanlarını tamamen kuşatabilmek gerekiyor. Düzenle olan bağlarını zayıflatmak ve devrim saflarına çekebilmek ancak böyle mümkün olacaktır. Geçmişten devraldıkları zaafı yaşam alışkanlıklarını kırabilmek için çaba sarfetmeliyiz.

4) Fabrika çalışmasında doğru perspektif ve yaklaşımları sergileyebilmek ve bunlarda ısrarcı olmak gerekiyor. Sancak Tül örneğinde yaşadığımız komite deneyimi bu noktada çok önemli veriler taşımaktadır.

Komite bileşeni içerisinde yer alan Alinteri okuru arkadaşın hatalı yaklaşımları ve pratikte düştüğü durum (çıkışa imza atması) bu konuda olumsuz örnekleri oluşturuyor.

Özellikle belli bir politik kimlik ve öncü iddia taşıyan işçilerin pratik tutumları da buna uygun olmalıdır. İşçilere bir yandan imza atılmaması gerektiğini propaganda ederken, diğer yandan ilk zorlanma alanında imzayı atmak en hafifinden iddiasına sahip çıkmamaktır. (Burada, sözkonusu

arkadaşın daha sonra Alinteri çevresinden ve bu arada politik kimliğinden uzaklaştığına değinilmelidir).

Diğer yandan, aynı arkadaşla yaşadığımız diğer bir sorun, işçilerle siyasal tartışmaların yoğunlaştırılması ve onların politikleştirilmesi sorunu, tekil bir örnek değildir. Komünistler bir çok pratik deneyiminde bu tür yaklaşımlarla karşılaşmışlardır. Sınıf çalışmasını ekonomik-sendikal hak alma mücadelesine indirgeyen, siyasal mücadeleyi fabrika dışında tanımlayan bakıştır bu. Sınıf mücadelesi içerisinde bu türden yaklaşımlara karşı mücadele etmek ve doğru politik müdahalelerde bulunmak görevimizdir.

5) Sancak Tül deneyiminin en önemli sonuçlarından biri örgütlü müdahalenin önemidir. Fabrikada uzunca bir süre örgütlü ve hedefli çalışmanın oturtulamayışının olumsuz sonuçları yaşanmıştır. İşçilere örgütlü bir gücün kapsayıcılığı hissettiremediği ölçüde onları sarmak ve aktive edebilmek mümkün olmayacaktır. Özellikle örgütlülük bilinci, birlikte davranma refleksleri zayıf olan işçilerle girdiğimiz ilişkilerde bu oldukça önemlidir. Biz örgütlü ve hedefli bir çalışma kurumsallaştıramadığımız ölçüde onların bu geri konumu kalıcılacaktır.

6) Sınıf dayanışmasının örgütlenebilmesi sorunu burada da yakıcı olarak yaşanmıştır. Direnişimize çevre işletmelerden ve semtlerden gereken desteği örgütleyemediğimiz oranda yalnız kaldık. Fabrika çalışmasının ön süreçlerinde çevre işletmelerle de belli diyalog kanallarını yaratmak ve dayanışmayı başından örnek gerekiyor. Son anda dayanışmayı sağlamak mümkün olmuyor.

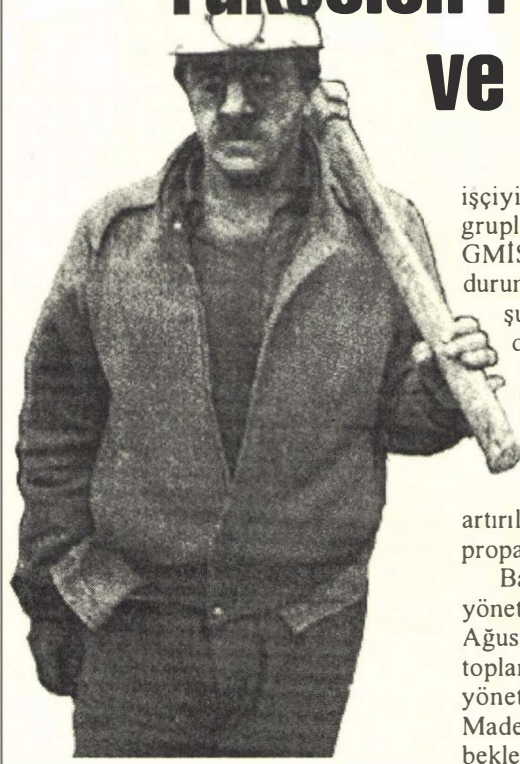
7) Sancak Tül'deki komiteleşme belli zorlanma alanlarına rağmen başarılı bir örnektir. Düzenli olarak bir araya gelebilen, işbölümü temelinde çalışan, kararlı unsurlardan oluşmuştur. Kendi alt birimlerini oluşturan ve sistemli bir tarzda çalışan bir komiteleşme sağlanabilmiştir.

8) Bu deneyim sivil faşist hareket ile sermaye arasındaki pratik bağların gösterilmesi açısından önemlidir. Fabrika sahibinin tescilli bir faşist olmasının ötesinde, işçilerin direnişinin kırılabilmesi için sivil faşist sürülerini kullanması bir göstergedir. İşçilere bu tür gerçeklikleri göstermekle anti-faşist mücadelenin fabrikalardaki yapıtaşlarını örnek mümkün olacaktır.

9) Direnişin asıl gücünü genç, dinamik ve düzenle bağları kemikleşmemiş unsurlardan oluşturmak gerekiyor. Sancak Tül'de yaşadığımız sorunların başında orta yaşını aşmış işçilerin düzenle bağları geliyordu. Çoğu tazminatını alıp işten ayrılmak istegindeydi. Bedel ödemek konusunda geri duruyorlardı. Geçmişten devraldıkları zaafı yaşam alışkanlıkları ve olumsuz bir ruh halleri vardı.

Sancak Tül işçisi kaba bir yenilgi yaşamadı. Sendika çalışması üzerinden devrim ve sosyalizm idealiyle tanıştılar. Politikleşme yolunda önemli bir adım attılar. Şimdi bu adıma yenilerini ekleyerek ilerlemek bizim elimizdedir.

Zonguldak: Maden-Koop'ta Yükselen Pis Kokular ve Sınıf Tavrı

Maden-Koop 10 yıl önce GMİS'in öncülüğünde ve işçilerden kesilen paralarla kurulan bir tüketim kooperatifidir. Merkezi Zonguldak'ta olan kooperatif daha sonra maden işçilerinin yoğun olduğu ilçelerde de şubeler açarak genişletilmiştir. Kooperatif yönetimi ise kurulduğundan beri GMİS'in denetiminde ve genel olarak GMİS bürokratlarından olmuştur.

Kuruluş amacı, maden işçilerini piyasaya karşı korumak ve bununla birlikte işçiler arası dayanışmayı yükseltmek olan Maden-Koop, çok geçmeden GMİS bürokratlarının kendi bürokratik çıkarları üzerine kurduğu bir yer haline geldi. Zamanla maden-Koop GMİS bürokratlarının ve onların "yakın çevresinin" açık kasası olarak görülmeye başlandı.

Şimdi ise sürekli zarar ettiği öne sürülüyor. Bu iddiaya dayanarak da işçi çıkarılıyor. Kâr amacı gütmeyen bir kooperatifin fiyatlarının piyasadakilerle aynı düzeyde olmasına rağmen milyarlarla ifade edilen düzeyde zarar etmesi düşündürücüdür. Bir o kadar da burada dönen dolapların bir göstergesidir.

Elbette Maden-Koop'taki durumun yarattığı pis kokular kendini bir şekilde dışarıya yayıyor. Tepkilerden çekinen GMİS bürokratları, bu çirkeflilikler arasında sıyrılmak ve artık bir yük haline gelen kooperatiften kurtulmak için yeni oyunlara başvuruyorlar. Şemsi Denizer son genel kurulda delegelerden gelen tepkiler üzerine büyük bir pişkinlik örneği göstererek yönetimden istifa etti ve kendini yönetimin dışında tutarak yönetimi hırsızlıkla suçladı. Sonra oyunun yeni sahnesi yürürlüğe kondu. Yeni bir yönetim seçilecek, bu yönetim bir süre sonra her şeyden sorumlu ilan edilecek ve GMİS bürokratları aklanacaktı. Böyle de oldu. Yeni yönetim iş başına geldi ve gelir gelmez Maden-Koop çalışanı 28

işçiyi işten attı. İşten atılmalar küçük gruplar halinde sürdü. Bu arada GMİS'in üzerinde bir yük durumundaki pek çok Maden-Koop şubesi kapatıldı, kapatılmaya devam etmekte. Maden Koop'u ancak Ş. Denizer'in kurtarabileceği, onun tekrar yönetimi ele alması gerektiği, zararın ise ortaklarının üye aidatlarının iki-üç kat artırılarak kapatılabileceği propagandası ortalığa pompalandı.

Baskının giderek artmasıyla yeni yönetimde istifalar başladı. 31 Ağustos'taki olağanüstü mali kurul toplantısında Denizer'in ekibiyle yönetimi ele alması ve Maden-Koop'u "kurtarması" bekleniyor.

Oysa Denizer ve ekibi kendi yarattığı borç batağı ile çöküntünün faturasını kooperatif üyesi maden işçilerine çıkartmak istiyorlar. Zarar ve aynı zamanda Maden Koop'un Denizer'e olan 'borcu'nun (Denizer Genel Kurulda Maden-Koop'tan 10 Milyar alacağı olduğu şeklinde bir tehdit savurmuştur.) üyelere bir defada paylaşılırak (üye başına 10 milyon kadar düşmektedir.) karşılanması gerektiği öne sürülüyor. Denizer aksi durumda burayı kapatacağı tehdidini savuruyor. Bu oyun karşısında Maden-Koop üyesi maden işçileri noter aracılığıyla kooperatiften istifa etmektedirler. Ama istifa edilse de geçmiş borçların ödenmesi gerekecektir.

Maden işçileri, iki yüzlü politikalarıyla işçilerin parasıyla ceplerini dolduranlara, istifa edip kaçarak değil, öfkelerini GMİS bürokratlarının yüzlerine haykırarak gerekli dersi vermeliyimdir. Kıvrak manevralarla kendilerini "kahraman" ilan etmek isteyenler bilsinler ki maden işçileri ayağa kalktıklarında tuzla buz olacaklardır.

Maden-Koop üzerinde oyananan çirkef oyunlar GMİS bürokratlarının sınıfı satmaya ne kadar hazır olduklarını gösteren sadece küçük bir örnektir. GMİS bürokratlarının çıkarları maden işçilerinin sınıfsal çıkarlarıyla asla aynı değildir. Önümüzdeki dönem toplu iş sözleşmeleri dönemidir. Bu dönemde GMİS bürokratlarının bir kez daha sınıfı kendi bürokratik özlemleri uğruna satacakları gayet açıktır.

Maden işçileri sınıf çıkarlarına sahip çıkmalı ve GMİS bürokratlarının kendilerini satmalarına izin vermemelidirler. Yaratacakları özörgütler aracılığıyla kendi sendikalarına sahip çıkmalıdır.

**Hain bürokratlar defolsun,
sendikalar bizimdir!**

Komünistler ve Zindan Politikası

Habip Gül (*)

Sınıflar mücadelesi tarihinde zindanlar hep varolagelmıştır. Zindanlar, iktidarı elinde tutan sömürücü egemen güçlerin toplumsal muhalefeti bastırmak ve sindirmek, hükümlerini meşrulaştırmak ve süreklileştirmekte kullandığı her zaman temel silahlardan biri olmuştur. Tarihten günümüze dek zindanlar kan, zulüm, işkence ve katliamlarla özdeşleşmiştir.

Düzenin zindanlara yönelik saldırı politikalarının kapsamı

Zindanlara yönelik saldırılar özünde işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırının sadece bir parçasıdır. Yüzyılların yönetme sanatına sahip olan egemen sınıflar tarihsel deneyimlerinden hareketle çok iyi bilirler ki işçi sınıfı ve emekçi halkları teslim almanın, köleleştirilmenin tek yolu onları örgütsüzleştirmek ve öncüsüzleştirmektir. Bu anlamda komünist ve devrimcilere yönelik teslim alma ve imha politikaları sınıfsal bir içerik taşır. Hükümetlerin iyi veya kötü niyetleriyle belirlenmez. Burjuvazinin bugün zindanlardaki komünist ve devrimci tutsaklara yönelik saldırısının amacı fiziki imhadan öteye ideolojik olarak teslim almaktır. Fizik imha ve baskılar ideolojik olarak teslim almanın bir aracıdır yalnızca.

Somut örnek verilecekse. İşkencede teslim alınan, itirafçılaştırılan birinin itirafı ve pişmanlığı yazılı ve görsel medyanın propagandif bir malzemesine dönüştürülür. İtirafının verdiği bilgiler düzen için çok fazla istihbarat değeri taşıdığı için değil (zaten böyle olsa yayınlanmaz), devrim aleyhine belli kesimler üzerinde yolaçacağı olumsuz etki ve örgütlülüğe karşı yaratacağı güvensizlik nedeniyle yayınlanırlar. Bu konuda 12 Eylül süreci hayli öğreticidir. İşçi sınıfı, emekçi halklar ve devrimci hareket üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşizmi sokak infazları, idamlarla elde edemediği sonuçları, ayları bulan işkencelerle ve zindan politikalarıyla elde edebildi (kısmen de olsa). Dönemin en kitlesel ve güçlü yapıları olan Dev-Yol, TDKP, Kurtuluş, TKP vb. örgütlerin tasfiye olmaları ve reformistleşmelerinde zindan sürecinin büyük payı var. (Bu örgütler 12 Eylül'den önce de ideolojik olarak reformist, ekonomist olmalarına karşın hiç değilse burjuvazi karşısındaki örgütsel konumlanışlarıyla küçük-burjuva devrimci kimliklerini korumayı başarıyorlardı.) 12 Eylül yenilgisinin ve bunun yansıması olarak zindanlarda kimi unsurlar şahsında yaşanan çözümlenin ardından gerek içerideki (zindanlardaki) tabanı, gerek dışarıdaki tabanı/kitleyi umutsuzluğa düşürüp devrimden koparmak zor olmadı.

Kuşkusuz aynı sürecin diğer bir yüzü daha var. Gerek dışarıda, gerek

zindanlarda düşmanın tüm terörüne göğüs geren, yaşanan olumsuzluk ve tasfiyelere karşın tekrar toparlanarak düşman karşısında devrimci konumlanışlarıyla mücadelede onurlu yerlerini alan birey ve örgütlere de aynı tarih tanıktır. Çelişkili gibi görünen aynı sürecin bu iki farklı sonuçlarının özü düzen karşısındaki ideolojik duruş ve örgütsel konumlanıştır.

Sınıflar mücadelesinde her önemli çarpışmanın iki yönlü sonuç yaratması sınıf savaşının yasasıdır. Fiziki yetmezlik ve taktik yanlışlıklardan kaynaklı yenilgiler her zaman kendi içinde daha güçlü devrimci çıkışları barındırırken, ideolojik yozlaşma ve çürümeden kaynaklı yenilgiler düzene kan taşıyan damarlar olurlar.

Komünist kişilik ve tutsaklık bilinci

Komünistler tutsak düştükleri andan itibaren temel bir görevle yüzyüzedir: Düşmanı kendi ininde yenmek, en olumsuz koşulları dahi devrim lehine bir mevziye dönüştürmek. Sınıf mücadelesinde tutsak düşmek kaçınılmaz denecek kadar doğaldır. Ancak ne kaderdir; ne de düşmanın yenilmezliğini, meşruluğunu ve terör uygulamalarını kabullenmeyi anlatır. Komünistler için tutsaklık bilinci iki yönlü bir yaşam tarzıdır. Birincisi: Tutsak düştüğün andan itibaren işkence tezgahında da olsa, zindanda da olsa her anı, her olanağı, her aracı değerlendirerek özgürlüğe koşmanın koşullarını yaratmalı ve zorlamalıdır. Bu düzenin meşruluğunu ve "cezasını" tanımamak, "özgürlük bizim ellerimizdedir!" şiarını yaşam tutkusu haline dönüştürmektir.

İkincisi: Komünistler zindan sürecinde, bir gün de tutsak kalsalar, ömür boyu da tutsak kalsalar, yarın idam edileceklerini de bilseler, günü kurtarma hesabı yapmazlar. Zindan sürecini yeni bir savaş cephesi açma bilinciyle yaşarlar. Bulduğumuz her alanı sınıf mücadelesinin bir mevzisi haline getirmek devrimci kişiliğimiz ve sınıfsal kimliğimizin özünü oluşturur. Komünist kimliğimiz ve mücadelemizle düşmanı ininde yenmek zindan politikamızın ve yaşam tarzımızın özü, özeti'dir.

Zindanlardaki örgütsel disiplinimiz ve yaşam tarzımız düşmana korku salmalıdır!

Bölmek, parçalamak, yalnızlaştırmak, bencilliği ve bireyciliği yaşam biçimi haline getirmek çabası kapitalizmin ideolojik saldırısının özüdür. Bu sadece zindanlardaki tutsaklara karşı güdülen bir politika değildir. İşçi sınıfına ve tüm emekçi halklara karşı uygulanan sürekli, sistemli bir teslim alma politikasıdır. Şovenizm, milliyetçilik, mezhepçilik, ırkçılık, özelleştirme, taşeronlaştırma, kalite çemberi vb. saldırıların özü işçi ve emekçileri

küçük küçük gruplara bölmektir. Asgari örgütlülükleri dahi ortadan kaldırarak, kendi dışında herkese karşı güvensiz, çıkarıcı bir birey tipi yaratarak, kolektif bilinç ve ortak direnmenin koşullarını ortadan kaldırmak istemektedir. Bugün zindanlara yönelik saldırılar bu politikaların yoğunlaşmış ve kısa sürede sonuç almaya yönelik biçimidir.

Sermaye sözcülerinin yıllardan beri saldırı politikalarına zemin olarak gösterdikleri ve demagoji konusu yaptıkları: "Cezaevleri eğitim kampına dönüşmüş, sıradan biri olarak giren altı ayda militan olarak çıkıyor.", "Komün yaşamı sürdürüyorlar. Bir arada yaşadıkları için bize karşı direnme güçleri artıyor.", "Cezaevleri denetimlerine geçmiş, görevlilerimiz giremiyor." ya da "Terör örgütleri cezaevlerinden dışarıyı yönetiyorlar. Eylem emirleri cezaevlerinden veriliyor." Gerçekte düzenin devrimci yaşamdan ve mücadeleden duydukları korkunun bir ifadesidir. Devrimci irade karşısındaki acizliğidir. Düzenin en güçlü kalesi olarak görülen zindanlar dahi bugün kendisi için bir bataklığa dönüşmüştür. Düşmanın bu korkularını derinleştirmek, yaşamın her alanını, her aracını bir eğitim aracına dönüştürmek görevimizdir.

Düzen, "terör örgütleri cezaevlerini eğitim kampına dönüştürmüşler" propagandasıyla toplum nezdinde, "bunlar suçludur, devlet cezalandırmış. Devletin yargı kararına boyun eğmek ve cezalarına sahip çıkmak, siyasi kimliklerinden soyunmak zorundadırlar" düşüncesini yaymaya çalışıyor.

Biz komünist ve devrimci tutsaklar burjuva düzeni ve onun yargısını meşru kabul etseydik, boyun eğseydik tutsak düşmemiz için bir neden kalmazdı. İşkencehaneleri, zindanları sınıf savaşımının farklı boyutlarda yürütüldüğü bir mekan olarak değerlendiriyoruz. Buralar iki sınıfın temsilcilerinin en sert ve şiddetli çarpışmalarının yaşandığı (ideolojik ve fiili) mevzileridir. Burada düzenin yaptırımlarını meşru görmek, boyun eğmek şöyle dursun, en küçük bir tereddüt veya gevşekliğe yer yoktur. Kendini sürekli yenileyip geliştirmeden, cepheden saldırıyı örgütlemekten bulduğunuz mevziyi korumak ve geliştirmek mümkün olmayacaktır. Bu koşullarda siyasi kimliği korumak da olanaksızlaşır. Düşmanla sıcak mevzi savaşımının sürdürüldüğü zindan koşullarında bizleri güçlü ve yenilmez kılan örgüt disiplini, devrimci bir yaşam tarzı ve süreklilik arzeden eğitim çalışmalarımızdır.

"Devrimcinin görevi devrim yapmaktır". İdealimize ihanet etmediğimiz müddetçe en zor koşullarda da olsak, tek başımıza da kalsak örgütlüyüz. Örgüt gibi davranma bilincine sahibiz. Yaşamımızı devrimimizin ve örgütümüzün ihtiyaçlarına göre

düzenleriz. Devrime insan (militan) eğitmek, eğitilmek, örgüt yönetmek, eylem örgütlemek bizler için sanattır. Varolma gerekçemizdir. Hangi koşullarda ve mekanda olursa olsun devrim için savaşmak ve savaştırmak vazgeçilmezdir. Devrimin kendisi örgütlü güçler/sınıflar arasındaki savaşımın ürünüdür. Bizler de bir sınıfın (işçi sınıfı) örgütlü güçleri olduğumuza göre örgütlenmek, örgütsel varlığımızı koruyup geliştirmek, yönetmek en doğal hakkımız ve görevimizdir. Bu sermaye düzeni için de geçerli bir kuraldır. Bugün zindanlara yönelik saldırılar ne sadece üç-beş bin devrimci tutsağın imhasına yöneliktir, ne de saldırılar Mehmet Ağar, Şevket Kazan ve değişen hükümetlerin kötü niyetinin ürünüdür. Sermaye devletinin çok yönlü düşünülmüş temel politikalarının MGK direktifleriyle uygulanmasıdır. Yani sınıfsaldır. Bu anlamda biz komünistlerin zindan politikası da sadece zindanlarla sınırlı olamaz. Sınıfsal boyutuyla düşünmek zorundayız. Gününbirlik politikalar günü kurtarmaya yöneliktir. Zindan politikalarımız, eylem biçim ve taktiklerimiz düşmanın ideolojik ve fiili saldırılarını boşa çıkaracak, direnişlerimizi sınıfa ve halka maledecek düzeyde olmak durumundadır. Düşmanla mevzi savaşımının en sıcak yaşandığı bu alanda anlık karar verme yeteneği, şogukkanlılık ve inisiyatif esastır. Komünist ve devrimci tutsaklar gelişmeleri çok yönlü değerlendirip politik sonuçlar çıkarmalıdır.

Süreç ölmeyi dayatmışsa hiç tereddüt etmeyiz. Bedel öderiz. Süreç bedel ödemeyi gerekli kılıyorsa aynı tereddütsüzlükle bedel öderiz. Yeter ki düşmanın politikalarını boşa çıkaracak, geri adımı atıracak bir güç ortaya konabilsin. Savaş, savaşma yeteneği, doğru politika ve taktik ustalıklı kazanılır.

Reformizme, liberalizme sorsan zindanlardaki ölüm oruçları ilkesel olarak yanlış, eylem biçimi olarak da intihardır. Bunun kendisi ideolojik çürüme ve teslimiyeti ilkesel olarak mazur gösterme çabasıdır. Koşulların özgüllüğünü hesaba katmadan içeriğinden boşaltılmış ilkelere tartışmak savaş kaçınılıdır. Düzen ve devrim güçleri arasında mevzi savaşına dönüşen direniş iki seçenek sunuyordu. Ya geri adım atarak teslim olmak, ya da ölümler içinde en zorunu seçerek mevzi ve onur savaşımını düşmana diz çöktürerek kazanmak. Savaş, üçüncü bir manevra şansı bırakmayacak kadar acımasızdı. Komünistler de siper yoldaşlarıyla ölümün en zorunu seçmeyi ilke saydılar. Süresiz açık grevi ve ölüm orucu direnişinin içerisinde aktif olarak yer aldılar. Direniş, devrimcilerin ve komünistlerin gösterdiği ölüme kararlılık, irade ve güç birliği sonucunda kazanıldı.

(*)Ankara Merkez K. Cezaevi'nden ölüm orucu direnişçisi, Ekimci tutsak

Özgürlük Tutsaklarından... Özgürlük Tutsaklarından... Özgürlük Tutsaklarından...

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde, 20 Mayıs'ta başlayan genel direnişe katılan devrimci tutsaklarla yaptığımız söyleşileri kısaltarak yayınlıyoruz.

TKP(ML) Davası Tutsakları adına Cemal Çakmak ve Yıldız Doğru

“Eylem en iyi öğretmendir.”

SYKB: Cezaevlerine yönelik saldırılar önceleri de vardı. M. Açar döneminde yoğunlaştı. Önceleri “biz farklı davranacağız” gibi açıklamalarda bulunan Şevket Kazan'da Açar'dan daha ağır genelgeler yayınladı. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cemal Çakmak: Daha önceleri yaptığımız bir dizi basın açıklamaları ve söyleşilerde de özenle belirttik. Bu durum tek başına Açar yada Kazan'la açıklanacak bir durum değildir. Meselenin özü; devlettir ve onun uygulamaya çalıştığı politikalar. Açar, Kazan yada öncekiler sonrakiler nispi farklılıklar gösterebilirler ama hepsi birdir. Hepsi faşist diktatörlüğün birer bürokrati, siyasetçileridir. Ve bunlar farklı farklı bireyler olmalarına rağmen aynı diktatörlüğün politikalarını uyguluyorlar, çünkü; aynı diktatörlüğün kadrolarıdır.

SYKB: Özgürlüğü uğruna ölüme adım adım giden ve yanbaşında yoldaşlarının bir bir şehit olduğunu gören bir insanın duygularını biraz anlatabilir misiniz?

Cemal Çakmak: Evet, anlatması oldukça güç bir durum. Çünkü, bir yanda adım adım fiziki olarak ölüme doğru yüzlerce insan yaklaşıyor ve kimilerimiz şehit oluyor, diğer yandan bunun kazanmak için bir zorunluluk olduğu gerçeğini biliyorsun. Bu durumda insan birçok duyguyu yoğun olarak yaşıyor. Örneğin; kendi bedeninden öte şeyler düşünüyorsun; bu direnişin içinde yer alan bir yoldaşına siper arkadaşına bir şey olmasındansa kendinin şehit olmasını arzuluyorsun. Ve senden önce şehit düşenleri duydukça, hayıflanıyorsun; düşmana karşı duyduğun sınıf kını daha da büyüyor. Bu sefer hesap sorma azmiyle yanıp tutuşuyorsun. Çoğunlukla daşunu düşündüm hep: ben olmasam da halkın iktidarı parça parça kurulacaktır. Bu konuda, Doğu Karadeniz'de bir Kızıl İktidar nereleri kapsamalı ve nasıl oluşturulmalıdır, üzerine son günlerde, yoldaşlarıma tasarılarımı dahi anlattım... Bunlara benzer şeyler duyumsadım, düşündüm.

SYKB: Süresiz açlık grevi ve arkasından gelen Ölüm Orucu kararı çok önemli bu kararı hangi koşulların zorlamasıyla aldınız?

Yıldız Doğru: Cezaevleri sorunu devrimci karşı devrim arasındaki çatışmadan soyutlanamaz. Benim açımdan cezaevi demek sınıf mücadelesinin farklı bir mekanda sürdürülmesi demek. Bu anlamda gerillanın siperdeki mücadelesiyle, cezaevi siperleri arasında özünde bir fark yoktur. Halka karşı uygulanan karşı devrimci şiddetin cezaevlerine yansımaması mümkün değildir. Ve büyünlüyoğun bir hazırlığın yapıldığını herkes görüyordu. Bilinen genelgelerin Mehmet Açar katili tarafından açıklanmasıyla birlikte bu genelgelere karşı merkezi koordinasyonun sunduğu perspektif doğrultusunda hareket edildi. SAG başlarken düşmanın kolay kolay geriye adım atmayacağını bilincindeydik. Bunun yanı sıra da doğal olarak eylemimizde daha üst seviyelere çıkacağı gerçeğini baştan bilince çıkarmıştık. Ki tesbitlerimiz bizi doğruladı. Yurtiçi ve yurtdışındaki bizim lehimize oluşturulan kamuoyuna rağmen düşman ardarda genelgeler yayınlamakla kalmayıp, yaptığı iğrenç açıklamalarıyla saldırısını yoğunlaştırıyordu. Açıkçası bize “kansa kan, cansa can” diye bir seçenek kalıyordu. Bundan dolayı şehitlerimiz pahasına “zafer bizimdir” gerçeğinden hareketle ölüm orucu direnişimizi başlattık.

SYKB: Direniş zaferle sonuçlandı. Sürecin işleyişine ve sonucuna dair yapacağınız eleştiriler veya ekleyeceğiniz şeyler var mı?

Yıldız Doğru: Anaların etkinliği ve inisiyatifinin dayattığı ana eksen, örgütlülüğüdür. Bu örgütlülüğe yapılan önderliktir. Çocuğum kavramından çocuklarımız kavramına doğru politize olmak süreci eylemin kendisi içinde yaşandı. Devrimci eylem “ben” kavramını “bizim” kavramına bütünlüştürüp devrime sahip çıkılmasına neden oldu. Yani politik devrimci eylemlilik süreci sorununu bireysellikten çıkarıp toplumsal bir sorun olduğu gerçeğini kavradı. Ve buradaki motor güç şüphesiz devrimci örgütlerin kendisi oldu. Bunun için şu iki kelimeyi söylememe izin verin: Eylem en iyi öğretmendir. Kütüphane raflarında ansiklopedi aramaya gerek yok. Bizim ansiklopedilerimiz dolayısıyla halkımızın ansiklopedisi pratiktir. Yani eylemdir. Önemli olan eylemin usta bir eylemcisi olabilmektir.

DHKP-C Davası Tutsakları adına

Ankara Merkez Kapalı cezaevi DHKP-C davası Birinci Ölüm orucu savaşçıları: Nevzat Şahin, Ercan Şeker, Yıldırım Eyüboğlu, Fehim Horasan, Ali Tekin, Zeynep Güngörmez, Gülaferit Ünsal, Emel Şahanoğlu.

“Yaşasın birleşik devrimci dayanışma!”

SYKB: Şevket Kazan'ın Açlık Grevi ve Ölüm Oruçlarının örgüt zorlamasıyla yapıldığı iddiasını nasıl değerlendirdiniz?

DHKP-C Tutsakları: Bu tamamen spekülasyon ve demagojidir. Bu faşizmin açık yüzünün yalanlarının bir göstergesidir. Devrimciler elbette örgütlü olmak zorundadır. Halkımızın hiçbir mücadelesi örgütlü olmadan kazanılmaz. (Devrimciler örgütlü olurken tamamen tercihlerini gönüllü, özgür ve bilinçli yaparlar.) Ölüm Orucu eyleminde yer alan savaşçılar da tercihlerini gönüllü ve bilinçli yapmışlardır. Bu eylemde yer alan Ölüm Orucu savaşçıları gönüllü olmak için birbirleriyle yarışmışlar bu onurlu görevde tamamen kendi iradeleriyle yer almışlardır. Şehitlerimizin son sözleri ve Ölüm Orucu konusundaki düşünceleri yayınlanmasa ve kamuoyu bilgilendirilmiştir. Bu belgeler her şeyi somut olarak ortaya koymakta, faşizmin yalan ve demagojilerini ortaya çıkartmaktadır. Ayrıca Sağmalcılar Cezaevinde doktor, psikolog, yazar, sanatçı, parlamenter ve diğer yetkililere Ölüm Orucu savaşçıların gönüllülüklerine ve kararlılıklarına şahit olmuşlardır.

SYKB: Direniş sürecinde yaşadığınız olumlu yada olumsuz gözlemlerinizi aktarır mısınız?

DHKP-C Tutsakları: Direniş süresince Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu içerisinde bulunan 8 devrimci örgütlenmenin Ölüm Orucu ve SAG'ye katılmaları büyük olumluluk. Ancak diğer devrimci örgütlenmelerin de SAG ve Ölüm Orucu direnişinde bulunmalarını istedik. Cezaevlerinde yakalanan birleşik devrimci direniş dışarıya da taşınmış ve dışarda kitlesel, demokratik, silahlı ve silahsız eylemlikle devam etmiş halkımızı harekete geçirmiştir. Gazi barikatları, Okmeydanı, Nurtepe, Gültepe, Sarıgazi ve birçok yerdeki direnişlere önderlik etmiştir, saflaşma ve ayrışma sağlanmıştır. Bu saflaşma devrimciler ve reformist yasalıcı-düzensiz parti ve örgütler arasında. Reformizm kazanacağımıza, özellikle düşmanın katı ve “kararlı” tutumu karşısında inandırmıyordu. Kitlelerin desteği ve direnişinin

büyüklüğü reformizmi de şaşkına çevirmiş, sarsmıştır. Devrimi isteyen güçler ile reformist, uzlaşmacı güçler arasında yaşananlar budur. Ayrıca demokratik, yurtsever, aydın, yazar ve çeşitli meslek gruplarından insanlarımızın direnişe destek sunan tavırları olumludur. Olumsuzluk ise reformist, uzlaşmacı düzen içi yapıların burjuvazi ile aynı dili kullanmaları “direnişi bırakın” çağrıları yapmalarıdır. Bunların direnişe destek olmaları, güç vermeleri gerekirken, direnişin hiçbir kazanım elde etmeden bitirilmesi yönünde çabalarda bulunmuşlardır. Bu tavır ve davranışlar olumsuzdur. Direnişin devrimci özünü boşaltan, moral ve gücü bölen tavırlar olarak değerlendiriyoruz.

SYKB: Direniş zaferle sonuçlandı.

Sürecin işleyişine ve sonucuna dair, yapacağınız eleştiriler veya ekleyeceğiniz şeyler var mı?

DHKP-C Tutsakları: Ölüm Orucu direnişimizle devrimci güçlerin birlikteliğinin önemi ve aldığı sonuç bir kez daha bilinçlere kazınmıştır. Devrimciler ağır bedeller ödeseler de önemli bir güç oldukları kanıtlanmıştır. Bugünce birlikte doğru taktikler yaşama geçirildiğinde önemli sonuçlar alındığı görülmüştür. Birçok siyasi yapının yer alarak yaşama geçirdiği Ölüm Orucu direnişi her yerde çarpıcı bir etki yaratmıştır. Bu etki direnişin niteliğindedir. Birlikte alınan karar ve zaferle birlikte yürüme kararlılığı ile sürecin tanımlanmasıdır.

Direnişimizin bizlere yüklediği bir görev de yeni saldırılara karşı biz devrimcilerin de kendilerini hızla yenilemeleri, bu saldırı politikalarına set çekerek örgütlülükler oluşturmak. Ki-Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun işlevi budur- bu örgütlülükleri güçlendirmektir. Bu direnişlere katılmayanları yeniden sorgulamak, koordinasyon içinde yer almaya zorlamak, direnişin sağlıklı değerlendirmesini yaparak sonuçlar çıkarmak ve burjuvazinin saldırılarına hazırlıklar yapmaktır.

12 şehit ve onca yaralı bırakılarak kazanılan ölüm Orucusunun yarattığı etki büyüktür. Ölüm Orucu savaşımız herkezi düşünmeye zorlamış reformistlerden küçük burjuva aydınlara kadar, burjuva demokratlarını da kapsayarak dünyaları alt üst etmiştir. Olusan tepkiler alanlara akamamış, toplumsal muhalefet direnişle yeterince birleştirilememiştir. Tepkiler keskin düzeyde kalmıştır. Bunda da olması gereken merkezi bir demokratik örgütlülüğün eksikliği hissedilmiştir. Dire-

Zindan direnişleri ve grupçu dargörüştürlük

“Zindan saldırısını birleşik bir direnişle püskürten ve başarının ortak onurunu taşıyan Türkiye devrimci hareketi şimdi yeni bir sınavdan geçiyor. Bu büyük bedeller ödeyerek elde ettiği önemli bir politik başarıyı yeni birleşik çıkışların dayanağı olarak kullanma başarısı gösterip gösterememe sınavıdır. Politik inanç ve kararlılık sınavından başarıyla çıkan devrimci hareketin bu yeni sınavı, onun devrimci sorumluluk anlayışı, siyasal ciddiyeti ve önderlik kapasitesi hakkında bir fikir verecek. Bu kuşkusuz çok daha zor bir sınavdır. Devrimci hareket bugüne kadar inançları uğruna kendini feda etme gücü ve kararlılığının sayısız kereler örneklerini vermiştir. Oysa bu tür fedakarlıklarla yaratılan etkiyi ve birikimi değerlendirerek devrimci siyasal mücadeleyi yeni başarılarla taşımada genellikle başarısız kalmıştır. Tersine, böyle tekil taktik başarılar, neredeyse bir kural olarak, aşırı baş dönmesine ve rehavete zemin olmuş, bir başarıyı yeni bir başarının

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu

Devrimci tutsaklar onurlu direnişlerine cezaevlerinde oluşturdukları bir merkezi örgütlülükle başlamışlardı. 8 devrimci yapının oluşturduğu Merkezi Koordinasyon, Ağar imzalı Mayıs genelgelerine cevap olarak süresiz açlık grevi kararı almıştı. Bu karar tüm cezaevlerinde ve 8 yapının tüm tutsakları tarafından uygulanmaya başlamıştı. Merkezi Koordinasyon dışında yer alan TDP ve HDÖ tutsakları da direnişte aktif olarak yer almışlardı.

Direnişin başında yakalanan bu birliktelik oldukça önemli ve anlamlıydı. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu zindanlar cephesinde devrimcilerin güç birliği olarak şekillendi.

Merkezi Koordinasyon zindan mücadelesinin sıcaklığı içerisinde ve ortak davranabilme refleksleri üzerinden kuruldu. Üstten bir kurumsallaşmadan daha çok, devletin saldırılarına karşı devrimci karşı koyuşu örgütleme kararlılığında olan ve omuz omuza mücadele eden devrimci tutsakların iradesini temsil ediyordu.

20 Mayıs'ta başlayan direniş, devrimcilerin ortak irade ve kararları doğrultusunda, Merkezi Koordinasyon çatısı altında 40'lı günlere dek geldi. Direniş bu noktaya dek süresiz açlık grevi biçiminde sürdü.

40'lı günlere gelindiğinde eylemin sürdürülme biçimi üzerine, Koordinasyon içerisinde bir tartışma başladı. Direnişin 40. günü yapılan bir Koordinasyon toplantısında bu tartışma fiili bir ayrışmayı doğurdu. DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, TKEP-L, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları eylemin ölüm orucu biçiminde sürdürülmesi gerektiğini savunuyorlardı. EKİM, TİKB ve HDÖ tutsakları ise, direnişin, kitlesel süresiz açlık grevi biçiminde sürmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Süreç değerlendirmesinde ve taktik tutum noktasında yaşanan bu ayrışma, 45. günden sonra pratik olarak direnişin iki ayrı biçimde yürümesini getirdi.

DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP-L, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları direnişin 45. gününde eylemlerini ölüm orucu eylemine dönüştürdüler. Ölüm orucu ekipleri çıkararak sürdürdükleri direnişleri, zafer kazanılincaya dek kararlılıkla sürdürdüler. Ölüm orucu eylemi sırasında dört DHKP-C

tutsağı, iki MLKP tutsağı ve üç TKP(ML) tutsağı şehit düştü.

EKİM tutsakları 62. güne dek kitlesel SAG olarak sürdürdükleri eylemlerini, bu günden sonra ölüm orucuna çevirdiler. Zafer kazanılana dek ölüm orucu eylemini sürdürdüler.

TİKB tutsakları ise, 69 gün süren zindan direnişini kitlesel SAG biçiminde sürdürdü. 3 TİKB dava tutsağı bu eylem sırasında şehit oldu.

Tutsak Yakınları Hareketi ve DETUDAP

Tutsakların başeğmez direnişi sürerken, dışarıda direniş ateşini yaymak tutsak yakınlarına ve devrimci harekete düşüyordu. En geniş işçi ve emekçi kitlelerin gündemine zindan direnişlerini sokabilmek, onları mücadeleye kanalize edebilmek gerekiyordu.

Devrimci güçlerin dışarıdaki etkinlikleri daha çok tutsak aileleri üzerinden şekillendi. Direnişin son günlerinde yaşanan bir kaç kitlesel eylem ve Gazi, Sarıgazi, Yenibosna vb. semtlerinde yaşanan militan protesto gösterileri dışında, dışarıda asıl belirleyici güç tutsak yakınları oldu.

Direniş boyunca, DETUDAP ve ÖDK (Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) tutsak yakınları hareketinin merkezileşmesinde ve yönlendirilmesinde etkin bir rol üstlendi.

DETUDAP, daha önceki süreçlerde, beş devrimci çevrenin bir araya gelerek oluşturduğu bir platformdu. DETUDAP'ın kuruluş aşamasında Kızıl Bayrak da, bu beş çevrenin yanında fiilen yer almıştı. Daha sonra yaşanan bir dizi tartışma sonrası Kızıl Bayrak platformdan çekilmişti. (1)

Tutsakların direnişi başladığında, DETUDAP'tan daha geniş bileşenli ancak onu da kapsayan bir platform örgütlenmesine gidildi. Zindan saldırılarına karşı en geniş kitle muhalefetini örgütlemek amacıyla, Özgür Tutsaklarla Dayanışma Platformu kuruldu. Bu oluşum içerisinde Kızıl Bayrak da yer aldı. Özgür Tutsaklarla Dayanışma Platformu daha sonra kendi içinde oluşturduğu bir komite ile üç ilde (İstanbul, Ankara ve İzmir), tutsak yakınları hareketini merkezileştirdi.

Kızıl Bayrak, zindan direnişleri sırasında İzmir ve Ankara'da ÖDK içerisinde aktif ve yönlendirici tarzda yer aldı. İstanbul'da ise, ÖDK sürecine görece

siçrama tahtası olarak kullanmak yeteneği bir türlü gösterilememiştir. Bu başarısızlığın gerisinde, ancak gerçek bir iktidar ufkunun kazandırabileceği yeterli politik ciddiyet ve sorumluluk anlayışından yoksunluk var. Zindan direnişlerini izleyen ilk haftaların sunduğu ipuçları bizde bunun bu kez de böyle olacağı doğrultusunda ciddi kuşku ve kaygılar yaratmaktadır. Grupçu dargörüştürlüğün beslediği bu tür bir sorumsuzluğun önünü almak için henüz zaman ve imkanların tükenmediğine inanmak istiyoruz.”

Yukarıdaki satırlar, gazetemizin bu sayısında yayınladığımız, EKİM'in 151. sayısının başyazısına ait. Bu pasajda da ifade edildiği gibi, *“Grupçu dargörüştürlüğün beslediği bu tür bir sorumsuzluğun önünü almak için henüz zaman ve imkanların tükenmediğine inanmak” istemekle birlikte ve bunun bir gereği olarak sürece ilişkin değerlendirmelerimizi devrimci kamuoyuna sunuyoruz:*

geç bir tarihte katıldı. Ancak, ÖDK'ya geç katılmasına rağmen, gelişen eylemlerde ve etkinliklerde aktif bir biçimde yer aldı. Gazi barikatlarında, Sarıgazi çatışmalarında, Yüksel Caddesinde, Yenibosna cenazesinde vb. tüm etkinliklerde yerini aldı.

Kızıl Bayrak olarak ise ÖDK'ya çeşitli eylem önerileri ile gittik. Özellikle direnişin 60'lı günlerine gelindiğinde, dışarıda kitlesel-militan gösterilerin örgütlenmesi gerekliliği üzerinden somut öneriler getirdik. Direnişin son günlerinde, daha önce Kızıl Bayrak sayfalarına da yansıyan, bir Cumartesi Eylemi'nde Taksim'de gerçekleşen bir yürüyüşe de imzamız attık. (2)

Cezaevlerinde eylemin sürdürülme biçimleri üzerine yaşanan tartışmalar, dışarıda eylem birlikteliklerini zedeledi. Özellikle bazı devrimci gazete ve dergilerin yayın politikaları üzerinden yaşanan bir takım olumsuz yaklaşımlara rağmen, devrimci güçler birlikte hareket edebildiler. Gazi barikatlarında, Sarıgazi eylemlerinde, cenaze törenlerinde, Yüksel caddesi eylemlerinde vb. devrimci güçler hep omuz omuza yer aldılar.

Yapılamayan Bir Eylemin Anatomisi

Zindan direnişinin sona ermesinin ardından, 12 şehidimiz için yapmayı planladığımız 11 Ağustos Sarıgazi anması, ön tartışma süreçleri ve yaşantısı ile sürecin kilit noktalarından birini oluşturuyor.

ÖDK adı altında yapılan son toplantılara DETAK temsilcisi tarafından “Merkezi Koordinasyon”un önerisi olarak getirilen bu anma sorunları su yüzüne çıkardı. Sarıgazi anması, bir dizi başka öneri ile birlikte getirilmişti. Bu önerilerden daha belirleyici olan, “Merkezi Koordinasyon”un ÖDK'nın tasfiye edilerek bundan sonra DETUDAP mekanizmasının işletilmesi talebidir. “Merkezi Koordinasyon”un, bundan sonra dışarıdaki etkinliklerin DETUDAP çatısı altında örgütlenmesi ve kurumsallaştırılması konusunda bir ön karar vardı.

ÖDK toplantısına gelen bu öneri tüm DETUDAP bileşenleri tarafından olumlu karşılandı. Ancak, bu toplantı sonrası cezaevinden alınan bilgiler durumu değiştirdi. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu direnişin 40. gününden bu yana, yani 1 Temmuz'dan beri hiç bir

araya gelmemiş ve karar almamıştı. ÖDK toplantısına getirilen öneriler Merkezi Koordinasyon'un değil, 7'li platformun önerileriydi. (3) Yurtdışında da “Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu” adına bazı ortak çalışmaların yürütülüyor olması durumu biraz daha karıştıyordu. 1 Temmuz'dan bu yana işlemeyen bir kurumun adına, kimsenin bu tür kararlar alması ve bu isimle çalışma yürütmesi anlaşılır değildi.

Bu durumu DETUDAP bileşenlerine aktardığımızda ilginç bir tablo ortaya çıktı. DETUDAP'ı oluşturan bileşenlerin çoğunun cezaevindeki gelişmelerden haberi yoktu. Sadece DETAK temsilcisinin kısmi bilgisi mevcuttu. (4)

Sarıgazi öncesi yapılan son DETUDAP toplantısına Kızıl Bayrak temsilcisi katılmadı. ÖMP ise gelişen sürecin bilgisine sahip olmayan bir temsilci ile katılmak zorunda kaldı. Bu toplantıda 7'li platformun Sarıgazi için cezaevinde hazırladığı bir konuşma metni ve eylemlik planı gündeme getiriliyor. Önceki toplantıda, eğer DETUDAP çağrıcı olacaksa, çağrı ve konuşma metninin ortaklanması gerekliliği üzerinde anlaşılmıştı. Ancak son toplantıda bu tartışma kilitleniyor. Gelen metinlerin içeriğinin değiştirilemeyeceği, eylemin 7'li platformun inisiyatifi olacağı vb. söyleniyor. Gelen konuşma metni ve sloganlar ise SAG eylemini görmezden gelen bir içeriğe sahip.

Bu toplantının ardından hazırlanan ilan ve çağrı metni DETUDAP imzasını taşıyor. Ancak DETUDAP'ın açılışında Kızıl Bayrak ve ÖMP imzaları yok. Daha önce DETUDAP içerisinde yer almayan Hedef ve Odak dergilerinin imzaları ise DETUDAP'a dahil ediliyor. Böylece, 7'li platformun uygun gördüğü biçimde, 7'li bir DETUDAP bileşeni oluşuyor. (5)

Biz bu garip gelişmeleri haber almamıza rağmen, anma eylemi için çalışmalarımızı yoğun bir tarzda sürdürmeye devam ettik. Belli bir gücü bu eylem için seferber ettik.

Eylem günü Sarıgazi'de ise, 7'li platformun tartışmalardaki havasından ve keskinliğinden eser yoktu. Topu topu 120-150 arası insan gelmişti. Bunların ise büyük çoğunluğu Kızıl Bayrak ve ÖMP çevresinin getirdiği insanlardı. Bu 7 siyasi çevrenin çoğu, 3-5 kişi ile katılmışlardı. Sadece P. Sesi taraftarları belli bir katılım göstermişlerdi. 3 kişiden oluşan tertip komitesi ortalıkta gözüküyordu. Basın açıklaması, konuşma metni ve ortak

Devrimci güç ve eylem birliği

Biz, burada “Devrimci Güç ve Eylem Birliğinin Sorunları” ortak başlığı altında sürdürdüğümüz tartışmanın daha önce düşündüğümüz çerçevesini bir yana bırakıyoruz. O tartışmaların konuları ve kapsamı bu son gelişmeler karşısında ve hiç değilse şimdilik bizim için anlamlı olmaktan çıkmıştır. İçerde yaşanan ve dışarıda onaylanan son gelişmeler, çünkü iyiniyetimize büyük bir darbe vurmuş, iyimserliğimizi büyük ölçüde boşa çıkarmıştır. Bugüne kadar alınmış mesafeyi bir anda hayli anlamsızlaştıran son gelişmelerin tahribatı bir an önce giderilmezse eğer, tartışmayı eski biçimiyle sürdürmek bizim için tümden anlamsızlaşacaktır. Bu durumda her seye rağmen tartışılacaksa eğer, öncelikle tartışılması gereken, devrimci birliği geliştirip güçlendirmenin sorunları değil, fakat birlik üzerine edilen onca sözün ciddiyeti ve samimiyeti olacaktır. Zira son gelişmeler, devrimci bir birlik politikası mı izleniyor yoksa birlik üzerine “politika” mı yapılıyor konusunda bizi ciddi tereddütlere düşürmüştür. Zindanlar gibi, devrimciler arası birliğin ateş hattında sınıandığı, düşmanla cepheden ve ölümüne bir karşı karşıya gelişin birlikte yaşandığı bir yerde, birlik yeni düzeylere çıkarılacağına bugüne kadar atılmış adımlar bile en kaba bir biçimde boşa çıkarılabiliyorsa eğer, bizim birlik adına ortaya konulan iddianın ciddiyeti ve samimiyeti konusunda kuşkuya düşmememiz mümkün değildir. Bu tereddütlerimizi silmek, bunların yersizliğine bizi inandırmak, buna ihtiyaç duyup duymamak, tümüyle son olumsuz gelişmelerin sorumluluğunu doğrudan taşıyanların bileceği bir iştir.

Ciddiyet ve samimiyet bunalımı

Komünistler, devrimci saflarda güç ve eylem birliğine ilişkin olarak olumlu bir hava ve genel bir iyimserliğin egemen olduğu bir sırada, sürecin ortaya çıkaracağı sorunlar hakkında şu ilkesel tutumu vurgulamışlardır:

“... Birlik süreci, bu sürecin bilgisi ve sorunları, sürekli olarak devrimci tabana ve kitlelere açık olmalıdır. Açıklık, devrimci güç ve eylem birliği ilişkileri sürecinin de temel bir ilkesi olmalıdır. Samimiyetsiz ve hesapçı tutumların, liberal ya da sekte-grupçu eğilimlerin devrimci işbirliğini kolayından boşa çıkarmasını önlemenin etkili bir yoludur bu. Devrimci tabanın ve kitlelerin denetimine, dolayısıyla tutum ve tepkisine açık olacak bir ilişki süreci, herkesin çok

yakınıyor görüldüğü geleneksel grupçu zaafları en aza indirecektir. Ya da bunda ısrar edenler bunun sonuçlarına da katlanacaklardır.”(S.Y.Kızıl Bayrak, sayı:9,7 Temmuz 1996)

Son haftalarda yaşanan ve birlik sürecinin olumlu seyrini tehdit eder hale gelen bazı gelişmeler, bu ilkesel bakış açısının gereklerini yerine getirmemizi zorunlu hale getirmiştir.

7 Ağustos tarihli geçen sayımızda okurlarımıza şu açıklamayı yapmak durumunda kalmıştık: “Bilindiği ve beklendiği gibi, Kızıl Bayrak’ın bu sayısında ve bu sayfasında, ‘Güç ve Eylem Birliğinin Sorunları’ başlıklı tartışmanın devamı yayınlanacaktı. Devrimci hareketin güç ve eylem birliği, üzerinde ciddiyetle ve önemle durduğumuz bir konudur. Son günlerde açığa çıkan ve ne

Birliğin sorunları-2

olduğu henüz tam olarak anlaşılamayan bazı gelişmelerdeki belirsizliğin ortadan kalkmasına zaman tanımak kaygısıyla, yürüttüğümüz tartışmayı gelecek sayıya erteliyoruz. Bunu devrimci hareketin mücadele birliği sorununa verdiğimiz önemin, bu birliğin çıkarları karşısında gösterdiğimiz hassasiyetin bir gereği sayıyoruz. Okurlarımız bu ertelemeye neden olan sorunun mahiyeti konusunda önümüzdeki sayıda bilgilendirileceklerdir.” (SY Kızıl Bayrak, sayı: 11)

Aradan geçen iki haftayı aşkın süre sözkonusu gelişmelerin neler olduğunu, ne anlama geldiğini yeterli ölçülerde açığa kavuşturmuş, sözü edilen belirsizlikler hiç değilse bazı çevrelerin tutumu açısından bugün ortadan kalkmıştır. Gerçekte bu gelişmelerin gerek mahiyeti ve gerekse ne anlama geldiği, kendi sınırları içinde, daha en başından itibaren bizim için fazlasıyla açıktır. Bayrampaşa Cezaevi’nde yaşanan ve zaten epeydir birileri tarafından fiilen işlemez hale getirilmiş bulunan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nun resmen de dağılması anlamına gelen inanılması güç bazı girişimlerdi bunlar. Fakat “içerdeki” bu girişimlerin başını çeken grupların dışarıdaki temsilcileri, aradan günler geçmesine rağmen, içerde olanları hala bilmiyor, duyduklarına ise inanmaz görünüyorlardı. Ya da belki de bir kısmı gerçekte durumu bildiği halde bilmezlikten geliyordu. Her iki ihtimal de ciddi herhangi bir siyasal yapı için kaba zaafiyet göstergeleriydi. İlki örgütsel bir yapı olmanın ciddiyetiyle, ikincisi devrimci olmanın samimiyetiyle bağdaşabilir şeyler değildi. Hassas bir dönemde geneldeki birlik ilişkilerini doğrudan etkileyeceği kesin olan böylesine önemli gelişmelerin ciddi bir hareketin bilgisi ve onayı olmaksızın yaşanıyor olabilmesi ise bizim için anlaşılır bir durum değildi.

Gelişmeler genellikle bizden duyuldu, duyanlar şaşırmış göründü. Ya anında ve açıkça bu tavrın yanlışlığı ifade edilerek durumun abartılmaması, gerekli müdahalelerle telafi edileceği söylendi. Ya da, bir hareketin temel bir konuda farklı alanlarda bu denli kaba bir tutum farklılığı içinde olmasının verdiği sıkıntıyla suskunluk yeğlendi ve zaman kazanılmaya çalışıldı. Geçen sayıda konuyu tartışmayı ertelerken biz işte bu durumu hesaba kattık. Yani bizim için belirsiz olan içerde yaşananların mahiyeti değil, fakat dışarıdakilerin habersiz görüldükleri bu gelişmeler karşısında

alacakları tavidir. Bu tavrın açıklığa kavuşmasını bekleyerek onarılabılır bir hatalı tutum üzerine zamansız bir tartışma yapmamayı devrimci sorumluluğumuzun gereği saydık. Zindan direnişinin zaferle sonuçlanmasıyla oluşan ve devrimci güç ve eylem birliği ilişkilerini yeni bir düzeye çıkarmayı hayli kolaylaştıracak gibi görünen devrimci bir ortam vardı. Bunun zamansız ve anlamsız tartışmalarla zedelenmesine fırsat vermemek kaygısıyla hareket ettik.

Bugün artık konuya ilişkin yeterli bir açıklık oluşmuş bulunmaktadır. İçerde yaşanan gelişmelerin başını çekenlerin dışarıdaki temsilcileri, içerdeki bu gelişmelerin hareket olarak kendilerini bağladığını, başlangıçta inanılmaz buldukları tutumları gelinen yerde onayladıklarını, ortak platformlarda açıklamış bulunuyorlar. Durumun ne olduğu anlaşıldığına ve belirsizlikler ortadan kalktığına göre, biz de artık verdiğimiz sözü tutarak, “ertelemeye neden olan sorunun mahiyeti konusunda” gerekli açıklamaları yapabilir, buna ilişkin değerlendirme ve eleştirilerimizi ortaya koyabiliriz.

Konuya geçmeden önce bir hususu daha belirtelim. Bu durumda biz, burada “Devrimci Güç ve Eylem Birliğinin Sorunları” ortak başlığı altında sürdürdüğümüz tartışmanın daha önce düşündüğümüz çerçevesini bir yana bırakıyoruz. O tartışmaların konuları ve kapsamı bu son gelişmeler karşısında ve hiç değilse şimdilik bizim için anlamlı olmaktan çıkmıştır. İçerde yaşanan ve dışarıda onaylanan son gelişmeler, dünkü iyiniyetimize büyük bir darbe vurmuş, iyimserliğimizi büyük ölçüde boşa çıkarmıştır. Bugüne kadar alınmış mesafeyi bir anda hayli anlamsızlaştıran son gelişmelerin tahribatı bir an önce giderilmezse eğer, tartışmayı eski biçimiyle sürdürmek bizim için tümden anlamsızlaşacaktır. Bu durumda her şeyi rağmen tartışılacaksa eğer, öncelikle tartışılması gereken, devrimci birliği geliştirip güçlendirmenin sorunları değil, fakat birlik üzerine edilen onca sözün ciddiyeti ve samimiyeti olacaktır. Zira son gelişmeler, devrimci bir birlik politikası mı izleniyor yoksa birlik üzerine “politika” mı yapılıyor konusunda bizi ciddi tereddütlere düşürmüştür.

Bu kuşku nedensiz değildir. Zindanlar gibi, devrimciler arası birliğin ateş hattında sınıandığı, düşmanla cepheden ve ölümüne bir karşı karşıya gelişin birlikte yaşandığı bir yerde, birlik yeni düzeylere çıkarılacağına bugüne kadar atılmış

adımlar bile en kaba bir biçimde boşa çıkarılabiliyorsa eğer, bizim birlik adına ortaya konulan iddianın ciddiyeti ve samimiyeti konusunda kuşkuya düşmememiz mümkün değildir. Bu tereddütlerimizi silmek, bunların yersizliğine bizi inandırmak, buna ihtiyaç duyup duymamak, tümüyle son olumsuz gelişmelerin sorumluluğunu doğrudan taşıyanların bileceği bir iştir.

Birleşik direnişin ortak onuru ve grupçu dargörüşlülüğün zafer sarhoşluğu

Son gelişmelerin anlaşılmasını kolaylaştırmak üzere onu önceleyen bazı olayları hatırlatmak zorundayız. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu 14 Mayıs’ta kuruldu. Bu, devrimci güç ve eylem birliği doğrultusunda hayli anlamlı bir adım, birliğin cezaevleri alanında kurumlaşmış somut bir örneği idi. Aynı zamanda, 6 Mayıs’tan itibaren zindanlara yönelik genel bir saldırı başlatmış bulunan faşist rejime de verilmiş en iyi ve çok güçlü bir yanıtı.

20 Mayıs’ta başlatılan ve Genel Direniş olarak adlandırılan Türkiye çapındaki açlık grevi direniş kararını Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu aldı ve uyguladı. Türkiye çapında 1500 tutsağın katıldığı bu genel direniş, belli bir noktadan itibaren ölüm orucuna dönüştürülecekti. Bunun zamanlaması konusunda ortak bir görüşe varılamayınca, eylemin biçiminde ve adlandırılmasında 45. günden itibaren belli bir farklılaşma ortaya çıktı. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu içinde yer alan ya da onu dışardan destekleyen gruplardan 7’si (DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi) 45. günden itibaren direnişlerini ölüm orucuna çevirdiler. EKİM, TIKB ve HDÖ’den oluşan diğer üç grup ise eylemi süresiz açlık grevi olarak devam ettirdiler.

Burada zamanlama üzerinde ortaya çıkan farklı değerlendirmelere girmiyoruz. Zira bunun konumuzla esasa ilişkin bir ilintisi yok. Şunu belirtmekle yetiniyoruz; 45. günden itibaren ortaya çıkan farklılaşmanın esas pratik anlamı; 7’li grup kitlesinin büyük bir bölümünü eylemden çekmişken, diğer üç grubun tüm katılımcılarıyla direniş süresiz olarak sürdürüyor olmalarıydı. Aynı sürece “ölüm orucu” gibi ayrı bir ad takmak, bunun dışında, esasa ilişkin herhangi bir pratik farklılık taşııyordu. (Zamanlaması saklı tutulmak kaydıyla, “ölüm orucu” isimlendirmesinin verdiği politik mesajın

farklılığını saklı tutuyoruz.) Bu eylemin sonuçlarıyla da açığa çıktı. Eylemlerini "ölüm orucu" olarak niteleyen 7'li gruptan dördü direnişte hiçbir şehit vermezken, eylemi süresiz açlık grevi olarak sürdürenlerden TİKB üç şehit verdi. İsimlendirme ve 7'li grubun kendi kitlesinin önemli bir bölümünü erken bir tarihte eylemden çekmesi dışında tümüyle aynı koşullarda sürdürülen bir eylem sözkonusu olduğu için, bu sonuç şaşırtıcı da değildi.

Fakat 7'li grubun başını çekenler 45. günden sonra yaşanan bu biçimsel farklılaşmayı bir probleme çevirmekte nedense bir sakınca görmediler. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu fiilen boşa çıkarıldı. 7'li grup ayrı bir platform olarak hareket etmeye başladı. Hassas bir dönemde ve faşizmin zindanlarda boyun eğdirmeyi amaçlayan bir saldırısına karşı **pratik olarak aynı koşullarda ve aynı biçimde ölümüne sürdürülen bir ortak direnişe düşürülen bu gölge akıllamaz bir dargörüşlülük, keyfilik ve sorumsuzluk örneği idi.** Komünistler bu sorumsuzluğa zamanında işaret ettiler ve bir an önce son

bulmasını istediler. *Ekim*, bu gelişmenin hemen ardından "*Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörüşlülük*" başlıklı bir yazı yayınladı. Olayın mahiyetini özetleyerek gerekli uyarıyı zamanında yapan bu yazıyı yanda okurlarımıza sunuyoruz. Komünistlerin o zaman gösterdikleri hassasiyetin yersiz olmadığını son gelişmeler bugün bütün açıklığı ile gösterdiği için bu uyarı yazısı gelinen yerde ayrı bir anlam kazanmıştır.

İşin ilginç yanı, içerde bunlar oluyorken, dışarda işlerin aynı günlerde başka türlü seyrediyor olmasıydı. İçerdeki gelişmeler üzerine herhangi bir şey söylenmiyor, merkezi düzeyde birlik görüşmelerine, mahalli düzeyde eylem birliklerine devam ediliyordu. Tabloyu bozan tek davranış, 7'li grubun yayın organlarının, 45. günden sonra artık yalnızca 7 grubun ortak "ölüm orucu" direnişinden söz etmeleri EKİM, TİKB ve HDÖ'nün sürdürdüğü süresiz açlık grevi eylemini ise sessizlikle geçiştirmeleriydi. Aynı dönemde salt bu grupların yayınlarını okuyan herhangi bir kimse, EKİM, TİKB ve HDÖ'nün eylemi

biraktığını bile pekala düşünebilirdi. (Bu davranışın tek istisnası, *Kurtuluş* ve *Atılım* dergilerinin lütfedip birer kere ve bir kaç satırlık yazılarla, "bu arada" süresiz açlık grevi eyleminin de sürmekte olduğunu okurlarına duyurmaları oldu.)

Devrimci güç ve eylem birliği üzerine, onu yeni bir düzeye çıkarmak ihtiyacı ve zorunluluğu üzerine sayfalar dolusu laf edildiği bir dönemde ve "siper yoldaşlığı" üzerine hararetle bir söylemden geçilmediği bir sırada, aynı siperlerdeki bir kısım direnişçiyi görmezlikten gelen tutumlar aklın alacağı şeyler değildi. Bu, bazı grupların döneme ve siyasal sorumluluklara bakışı kadar ciddiyeti ve samimiyeti konusunda da bir fikir vermekteydi.

Biz herşeye rağmen bu hatalı tutumların terkedileceği, yaratılan tahribatın onarılacağı inancı ve iyimserliği içinde olduk. Zira birileri akıllarını ve sorumluluk duygularını tümünden yitirmeksizin bu tutumu sürdürme yoluna gidemezler, bu gücü kendilerinde bulamazlardı. Peşpeşe gelen ölümlerin iki eylem biçimi arasındaki "fark"ı silmesinin ve nihayet faşist rejimin boyun eğmesiyle elde edilen başarının çoşkusu ve birleştirici etkisinin ardından, biz bu sorunun artık kendiliğinden çözüleceğine, hatalı davranışların eleştirilerek terkedileceğine neredeyse kesin gözüyle bakıyorduk. Bu iyimserliğimizin mantıksal nedenlerden öteye pratik dayanakları da vardı. Dışarıda direnişin zaferinin birleştirici etkisi somut ifadeler kazanıyor, çeşitli alanlarda birliği güçlendirmek için yeni yeni girişimler yaşıyordu.

Gelgelelim aynı anda içerde işlerin bir kez daha başka yönde seyrettiği de çok geçmeden açığa çıktı. Bu, direnişin zaferinin üzerinden daha bir tam gün ancak geçmişken başlatılan bazı yeni girişimlerde ifadesini buluyordu. "Süreci belirlemek", "direnış damgasını vurmak" direnişin onurunu öncelikle taşımak ve dolayısıyla da sonuçlarından yararlanma hakkına herkesten çok sahip olmak vb. türünden gariplikler eşliğinde, eylem sürecindeki bölücü tutumlara yeni boyutlar kazandırılmaya çalışılıyordu.

Direnışin onuru ve grupçu dargörüşlülük

Devrimci tutsakların devletin faşist saldırılarını püskürtmek için başlattıkları zindan direnişleri kritik bir safhaya ulaştı. Süren açlık grevleri ölüm sınırına dayandı. Eylemin gücü ve kararlılığı karşısında giderek daha fazla sıkışmaya başlayan devlet sessizliğini bozdu. Sessizlik fesadıyla direnişi boğamayacağını gören faşist rejim, hükümet değişikliğini de vesile ederek, Ağar genelgeleri olarak bilinen kararları geri aldığını açıkladı. Ne var ki, Sivas davası sanıklarının da avukatlığını yapan yeni Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın açıkladığı yeni genelge, saldırının özünü olduğu gibi korumaktadır. Bir makyajdan ibaret kalan değişiklikleri kabul etmeyeceklerini belirten devrimci tutsaklar, talepleri yerine getirilinceye dek direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını açıkladılar.

DHKP/C, MLKP, TKP (ML), TKP/ML, TKEP/Leninist, Direniş Hareketi ve TDP davası tutsakları, süresiz açlık grevinin 45. gününde kitlesel açlık grevini bırakarak 156 temsilciyle **ölüm orucuna** başladılar. **EKİM, TİKB ve HDÖ** davası tutsakları ise direnişi **süresiz açlık grevi** biçiminde sürdürmektedirler.

Buradaki esas farklılaşma kitlesel açlık grevinin bırakılması noktasında ortaya çıkmıştır. Öteki grupların tutuklularının büyük bir bölümü süresiz açlık grevini bırakmış durumdadırlar. Oysa **EKİM, TİKB ve HDÖ** davasının tüm tutsakları açlık grevini başladıkları katılımla sürdürmektedirler.

Ölüm orucunun başlama tarihi olan 45. gün, süresiz kitlesel açlık grevinin

yaptırım gücünü henüz yeni ortaya koyduğu bir evredir. Dışarıdan sağlanan destek kitlesel darlığını yeni yeni kırmaktadır. Böylesi bir aşamada kitlesel açlık grevinin bırakılması, direnişin dışarıda güçlü-kitlesel bir destekle bütünleşmesini kolaylaştıran değil, zorlaştıran bir adım olmuştur. Zira bu aşamada eylemcilerin niceliği ile dışardaki direnişin kitleselliği arasında yakın bir bağlantı vardır. Sermaye devleti bugün zindan direnişçilerini yalnızlaştırmak için azami bir çaba göstermektedir. Eylemin mümkün olan kitlesel tarzda sürdürülmesi devletin bu saldırılarını boşa çıkarmanın da en etkili yoludur.

Kitlesel biçimde sürdürülen süresiz açlık grevinin sermaye devletine geri adım attırma gücüne yeni ulaştığı bir noktada bırakılması doğru değildir. Zira yaptırımcı gücünü ortaya koyma olanakları tükenmemiş bir eylem biçiminin -direnışı bir üst evreye sıçratma adına da olsa- bırakılması, bu eylem biçimini işlevsizleştiren bir yöne sahiptir. Özellikle de ilerisi için bu böyledir. Öte yandan hiçbir esneme kabul etmeyen ölüm orucu gibi bir silahın erken bir evrede devreye sokulması da, mücadele biçim ve araçlarının yerinde ve en işlevli bir biçimde kullanma gereğine yeterince dikkat edilmediğini göstermektedir.

Fakat bugün asıl önemli olan ve öne çıkarılması gereken, süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu şeklinde devam eden direnişin ortak hedef ve talepler doğrultusunda kararlılığından hiç bir şey yitirmeksizin sürdürülmesidir. Eylemdeki belli biçim farklılıklarından

hareketle devrimci tutsakların ölüm pahasına yükselttikleri ortak bir direnişe gölge düşürmek yapılabilecek en büyük hata olur. Fakat yazık ki, geleneksel devrimci hareketin bir çok grubu (üstelik de kitlesel süresiz açlık grevini bırakarak direnişi erken bir tarihte bir zaaf noktayla yüzyüze bırakan kendileri oldukları halde) bu hataya düşebilmektedirler. Ve bunda, kendi yayınları üzerinden kamuoyunu direnişin kararlılığı ve birliği konusunda yanıltacak denli ileri gitmektedirler. Ölüm orucunu izleyen tüm yayın ve açıklamalarında, eylemin kitleselliğinin korunması ve biçimsel bazı farklılıklar dışında ölüm orucuyla özde hiçbir farkı olmayan süresiz açlık grevini sürdüren ve ölüm sınırına çoktan ulaşan **EKİM, TİKB ve HDÖ** davası tutsaklarını yok saymaktadırlar. Zindan direnişleri çerçevesinde adları hiç anılmayan bu üç grubun tutukluları sanki direnişi bitirmişler gibi bir hava yaratılmaktadır. Bu tutumun ısrarla sürdürülmesi, basit bir sorumsuzluğu değil, bilinçli bir tavır düşündürmektedir. Bu direnişin gücüne ve birliğine gölge düşüren akıllamaz bir dargörüşlülük örneğidir.

Bu ise o çok yabancılaşmış küçük-burjuva rekabetçi ve dar grupçu yaklaşımların yeni bir örneğidir. Açıktır ki böylesi tutumlarda ısrar etmek, direnişe ve onun örgütleyicisi olan Cezaevi Merkezi Koordinasyonu'na zarar vermekle kalmayacak, dışarda sürdürülen devrimci güç ve eylem birliği çabalarına da tüm olumsuzluğuyla yansıyacaktır.

EKİM, sayı:148, 1. 7. 96

Bunu daha yakından görmeye geçelim; Önümüzde bir metin var. Bu metin "Ölüm Orucuna Katılan Siyasetlerin Ortak Faaliyet Kararları ve Görüşler" başlığı taşıyor. Metnin sonunda yer alan "Kararlara İlişkin Açıklamalar" dan şunları okuyoruz: "Bu kararlar DHKP-C'nin 29 Temmuz 1996 tarihli önerilerinin DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi cezaevi örgütüllükleri tarafından 3 ve 5 Ağustos 1996 tarihlerinde tartışılarak karar altına alınmıştır". Aynı sözlerin devamında, genellikle dışarıdaki zindan direnişine bağlı etkinliklere ilişkin olan bu kararların, MLKP ve TKP/ML dışındaki hareketler için, "dışardaki faaliyetlerine ilişkin (olarak) bağlayıcı" nitelikte olduğu belirtiliyor. (Nitekim içerisinin dışardaki faaliyet ve tutumlar üzerine "bağlayıcılık" iddiasının temelsiz olmadığını, dışardaki olumlu tutumlarını hızla değiştirerek içeriyle "uyum"a geçen hareketler şahsında gördük.) MLKP ve TKP/ML ise, "cezaevi örgütüllükleri" olarak, dışarıyı için bağlayıcı karar alamayacaklarını, ancak alınan kararları "dışardaki örgütlerine öneri olarak" iletebileceklerini ifade ediyorlar.

3 Ağustos tarihli toplantıda öncelikle bir "ön karar" alınıyor ve bizi burada ilgilendiren de yalnızca bu karar oluyor. Karar aynen şöyle: "Ölüm orucu ile ilgili bütün faaliyet ve programlar DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi siyasetleri tarafından organize edilerek hayata geçirilecek. Diğer siyasetler ise katılmak istedikleri durumda yapılan faaliyetin disiplinine uyduğu koşullarda katılımı olabilecekler..."

Ön karara düşülmüş "Not"tan ise şunları okuyoruz: "MLKP ve TKP/ML siyasetleri, faaliyet kararlarının alınma biçimine ilişkin olarak; 'Ortak faaliyetlere katılabilecek siyasetlerin tümünün faaliyetlerde yer alıp almayacaklarını ve bu katılımın nasıl olacağını diğer siyasetleri de bu toplantıya çağırarak karar altına almalıyız. Bu kararlar alınırken çağrılan bu siyasetlerin de oy hakkı olmalı' görüşünü savunarak bu karara muhalefet ettiler. Bu karar MLKP ve TKP/ML siyasetlerinin muhalif oylarına rağmen 'oy çokluğu' ile alındı ve kabul edilerek diğer siyasetler çağırılmadan faaliyetlere ilişkin kararlara geçildi..."

Bu "Not" MLKP ve TKP/ML'in muhalefet şerhi oluyor. Kararda "diğer siyasetler" ve bu "Not"ta ise "ortak faaliyetlere katılabilecek siyasetlerin tümü" denilirken somutta sözkonusu edilenin EKİM ve TİKB olduğunu da okura biz hatırlatalım.

Zorlu bir direnişin önden yükünü ve ardından onurunu taşıyan bir kısım devrimcinin, birlikte kazanılan bir başarının hemen ardından, aynı yükü ve aynı onuru taşıyan öteki bir kısım devrimciyle yolunu ayıracak "ön karar"larla işe (yeni döneme) başlamalarını nasıl anlamak gerekir? Türkiye'nin geleneksel hareketini çok iyi tanıyoruz. Bu hareketi oluşturan grupların ideolojik-siyasal kültürünü, çarpık değer yargılarını ve muhakeme tarzlarını çok iyi biliyoruz. Bu nedenle de siyasal yaşamda sergiledikleri bir çok garipliği üzüntüyle ve zaman zaman da ibretle izlemekle birlikte bu yaşananlara çok da şaşırıyoruz. Fakat tüm bunlara rağmen biz yine de, zindan direnişi içerisinde yücelen, toplumda ve hatta uluslararası

ölçekte sarsıntı yaratan bu direnişin yalnızca onurunu değil, aynı zamanda ağır sorumluluğunu taşıyan bir kısım devrimcinin bu denli darlaşmasını anlamakta güçlük çekiyoruz. Demek ki, devrimci yiğitlikle küçük-burjuva darkafalılık pekala aynı gerçeğin iki yüzü olabilir. "Ön karar"ın aktörleri bu çok bilinen durumun yeni bir örneğini veriyorlar bize.

Normal olarak her ciddi devrimci eylem safları sıklaştırır, devrimci birliği yeni düzeylere çıkarır. Eğer bu mücadele bir de toplum düzeyinde büyük bir sarsıntı yaratarak zaferle sonuçlanmışsa, safları birleştirmekle kalmaz, devrimcilerin omuzlarına büyük bir sorumluluk da yükler. Bu sorumluluk, öteki şeyler yanında, elde edilen başarıyı kendi sınırları içinde evirip çevirmeyi bir yana bırakarak, onu yeni çıkışların, yeni başarıların dayanağı olarak kullanabilmeyi gerektirir. Aynı şekilde, bu sorumluluk,

Normal olarak her ciddi devrimci eylem safları sıklaştırır, devrimci birliği yeni düzeylere çıkarır. Eğer bu mücadele bir de toplum düzeyinde büyük bir sarsıntı yaratarak zaferle sonuçlanmışsa, safları birleştirmekle kalmaz, devrimcilerin omuzlarına büyük bir sorumluluk da yükler. Bu sorumluluk elde edilen başarıyı kendi sınırları içinde evirip çevirmeyi bir yana bırakarak, onu yeni çıkışların, yeni başarıların dayanağı olarak kullanabilmeyi gerektirir. Aynı şekilde, bu sorumluluk, eylemin ardından başarının verebileceği muhtemel bir başdönmesinden özenle ve özellikle kaçınmayı, tersine, büyük bir sükunet, olgunluk ve vakarla davranmayı gerekli kılar.

eylemin ardından başarının verebileceği muhtemel bir başdönmesinden özenle ve özellikle kaçınmayı, tersine, büyük bir sükunet, olgunluk ve vakarla davranmayı gerekli kılar. Normalde böyle davranabilmenin fazla bir güçlüğü de yoktur. Zira hakkıyla yürütülmüş ve zaferle sonuçlandırılmış bir eylemin ardından bu tutumu gösterebilen politik ve moral olanakları fazlasıyla vardır. Bu aynı olanaklar, eylem süresince düşülen hatalı tutumların, yapılan çeşitli yanlışların değerlendirilmesi ve telafisini de bir hayli kolaylaştırır.

Elbette tüm bunlar "normal" olandır. Oysa geleneksel küçük-burjuva hareketin davranış kültürü bu açıdan tam bir anormallikler silsilesidir. Buna yalnızca en yakın dönemden iki örnek vermekle yetiniyoruz. Gazi Direnişi, 12 Eylül sonrasının en önemli devrimci çıkışı, 1 Mayıs '96 eylemi ise 12 Eylül sonrasının en büyük devrimci kitle gösterisiydi. Ama gariptir, bu iki eylem sonrasında, eyleme katılımın ve başarıyı birlikte gerçekleştirmenin onurunu taşıyan bazı gruplar, en rahatsız edici tartışmaları ve davranışları bizzat bu eylemleri izleyen günlerde sergilediler. Devrimci gruplar arası ilişkiler pekişeceğine tam tersine zedelendi. Davranış ve tartışmalara olgunluk ve sorumluluk değil, çığlık ve sorumsuzluklar egemen oldu.

Bu anormal davranış çizgisinin en son örneğini ise bize yukarıdaki metnin yansıttığı davranış tarzının kendisi veriyor. 69 gün boyunca tüm devrimci grupların içerde, dışarda ve Avrupa'da omuz omuza mücadele ederek sağladığı bir başarının hemen ertesinde, safları bölmek (daha doğrusu önden sorumsuzca sergilenen bölücü tutumları kurumlaştırıp kalıcılaştırmak) için bazılarını görülmemiş bir tezcanlılıkla hareket etmek yoluna gidebiliyorlar. 27 Temmuz'u 28 Temmuz'a bağlayan gece zindan direnişi bitiyor. Ve yalnızca bir tam gün sonra, DHKP-C "29 Temmuz tarihli öneriler"le ortaya çıkıyor. Dışarda, yayın organlarında, "ortak onuru" üzerine onca söz edilen, "zafer hepimizindir" denilerek kitlelere sunulan bir direnişe gölge düşürecek adımları tartışmaya açıyor. Devrimcilerin inançları uğruna kendilerini adanmaları daha büyük birliklerin harcı yapılacağına, sorumsuzluğun ve küçük hesapların dayanağı olarak kullanılabilir. Bunu anlayabilmek gerçekten mümkün değil.

"Ön Karar"a geri dönelim. Buna göre, 7'li grup biraraya gelip kararlar alacak ve faaliyetler örgütleyeceklermiş. "Diğer siyasetler ise" (bu "diğer siyasetler" somutta EKİM ve TİKB oluyor), eğer isterlerse, bu 7'linin aldığı kararlara ve örgütledikleri faaliyetin disiplinine uymak koşuluyla, lütfedilip "katılımcı"lığa kabul edileceklermiş! Her türlü dayanaktan yoksun olan bu telaffuzu bile incitici ve onur kırıcı tutumun "diğer siyasetler" tarafından kabul edilemeyeceği apaçık olduğuna göre ve bunu da herkesten çok bizzat 7'li grubun mensupları bildiğine göre, "ön karar", gerçekte, bile bile bölücülüğü kalıcılaştırıp kurumsallaştırmak anlamına geliyor. Düşünün ki aynı 7'li grup içinde yer alan MLKP ve TKP/ML temsilcilerinin sorumlu ve sağduyulu uyarıları bile zafer sarhoşluğu içinde kendinden geçmiş (aklını yitirmiş!) olanlara kâr etmeyebiliyor.

Bölücülüğü kurumlaştıran bu "ön karar" yalnızca sorumsuzluğun değil, fakat darkafalılığın da bir nişanesi olarak

anılacaktır gelecekte.

Biraz ciddiyet, biraz samimiyet, biraz da tutarlılık!

İçerdeki bu olumsuz gelişmelerin başını çeken iki önemli grup var: DHKP-C ve TKP (ML). Bu ikincisinin devrimci güç ve eylem birliğine mesafeli baktığı, her ne kadar onu genelde reddetmese de pratikte çok fazla umursamadığı bilinmektedir. Devrimci güç ve eylem birliği üzerine devrimci örgütler arası toplantılara bugüne kadar katılmak ihtiyacı duymaması bunu göstermektedir. ("Birlik birlik" diye çırpınıp duruyor görünen DHKP-C'nin böyle bir grupla zindanlarda ayrı bir "birlik" eksenini yaratmayı denemesi bu açıdan da dikkate değerdir.) Bu nedenle TKP (ML)'yi burada bir yana bırakıyoruz.

Geriyeye kalıyor DHKP-C. Önümüzde bu çizgideki yayınların zindan direnişi sonrası sayıları var. Buradaki görüş ve vurguları içerde yaşanan ve çok geçmeden dışarıdan da tam onay alan tutumlarla karşılaştırmak gerçekten ilginç olacaktır.

Önce 3 Ağustos tarihli kararlar aynı tarihi taşıyan *Kurtuluş* dergisinin başyazısına bakalım. "Her Anı Eylem Olan 69 Gün" başlığı ve M. Ali Baran imzası taşıyan bu yazı, sık sık birlik sorununa da değiniyor ve bunu yazının konusundan dolayı hep de zindan direnişi üzerinden örnekliyor. İçerde Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu ve dışarda DETUDAP'ı (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) "devrimci güçler arası birliğin" olumlu ("en çarpıcı") örnekleri arasında sayan yazı, günün "en acil görevi"ni tanımlarken aynen şunları söylüyor:

"Bugün en acil görev burjuvazinin

saldırıların önüne geçebilmek, dahası savunmadan saldırıya geçebilmek için içeride tutsakların oluşturduğu Merkezi Örgütlülüğü daha da geliştirmek, bu örgütlülüğe katılmayanları katmak ve direnişin sağlıklı bir değerlendirmesini yaparak, dersler çıkartıp daha büyük direnişlere hazırlanmaktadır. Dışarıda ise, tutsaklarla dayanışma örgütlerini geniş kesimleri kapsayacak şekilde kurmak ve kalıcılaştırmak görevi ertelenemez. Tutsaklık koşullarında sağlanan birliğin olumlu sonuçlarının doğru bir biçimde dışarıya yansıtılması için dışardaki örgütsüzlüğün örgütlülüğe dönüştürülmesi, mücadelenin çok parçalı olmaktan çıkartılıp merkezi bir muhtevaya kavuşturulması zorunlu ihtiyaçtır."

Bu sözlerin yayınlandığı sırada dışarda gerçekten birliği yeni düzeylere çıkarmak ve yeni alanlara yaymak için somut bazı

girişimler vardı. Ne var ki aynı tarihte (3 Ağustos'ta) içerde, "tutsaklık koşullarında sağlanan birliğin" bizzat DHKP-C'nin inisiyatifiyle aldığı yeni biçim, dışarıya "olumlu sonuçlarıyla" değil, tam tersine, olumsuz sonuçlarıyla yansıdı. Açık alanda, DETUDAP'ta ve nihayet Avrupa'da yaşanan ileriye yönelik adımlar peşpeşe sekteye uğradı. Bu sahalarda birliğe daha ileri bir kapsam ve biçim kazandırmak için somut kararlara konu olan gelişmeler içerdeki 3 Ağustos toplantısının "ön kararı"na çarptı ve birlik ilişkileri bir anda çok geri bir noktaya savruldu. Zira içerdeki kararlar dışarı için gerçekte "bağlayıcı" olmuş, dışardaki "önderlik"ler bu sorumsuzluğa müdahale edeceklerine onay vermişlerdi.

M. Ali Baran'ın "içerde tutsakların oluşturduğu Merkezi Örgütlülüğü daha da geliştirmek"ten, "bu örgütlülüğe katılmayanları katmak"tan söz ettiği bir sırada, içerdeki DHKP-C'liler sözü edilen örgütlülüğü tam tersine daraltmakla, "katılmayanları katmak" bir yana kurucu durumundaki iki temel hareketi dışarıda bırakmakla uğraşıyorlardı. Bir siyasal hareket için ciddiyet ve tutarlılık bunun neresinde?

M. Ali Baran imzalı başyazı devam ediyor: "Ölüm Orucu savaşçıları, gerektiğinde birlikte ölebilmek gerçekliğini çok çarpıcı biçimde ortaya koymuş ve herkesin kafasına vura vura birlik sorununun önemini dayatmıştır. Birlik sorununda ciddi görevlerden kaçmak için hala bin dereden su getirip küçük hesaplar yapanlar, hala birlik maskesi altında en bağınaz grupçuluğu yapanlar şehitlerimizin birlikte ölümü paylaşımları karşısında mutlaka bir kez daha geriye dönüp birlik konusunda söylediklerinin ne kadar gerçekçi olup olmadığını düşünmek zorundadır."

Bu tümüyle boşluğa yapılmış bir saldırdır.

Kurtuluş dergisi son aylarda birlik sorununa ilişkin her yazısında ya da değinmesinde bunu adeta bir tarza dönüştürmüştür. İsim verilmeksizin birileri birlikten kaçtıkları için en ağır biçimde paylanıp durulur hep. Kimdir bunlar, birlikten nasıl ve niçin kaçmaktadırlar, bu soruların yanıtları ya boşlukta bırakılır, ya da Demokratik Muhalefet Meclisleri türünden önerilerin karşılık bulmaması birlikten kaçışın sözde göstergesi sayılarak bu öfkeli salvoların dayanağı olarak kullanılır. Biz de diyoruz ki,

Başarının güvencesi: Birleşik devrimci eylemin bükülmez kararlılığı

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi, zindan direnişinin sağladığı büyük politik etki ve başarının onurunu taşımaktadır. Fakat bu onur öncelikle devrimci tutsaklara aittir. Onlar kendilerine yönelen bu yeni saldırının genel devrimci siyasal mücadele açısından önemini tam olarak değerlendirmiş, buna uygun bir bilinç ve kararlılık ortaya koymuş, eylemde kendini adama ruhuyla hareket etmişlerdir. Onların ölümü büyük bir yığıtlıkla karşılamaları, kitlesel ölümlere hazır oldukları konusunda hiçbir kuşku ve tereddüte olanak tanımamaları, sarsıcı bir etki yaratmış ve düşman bu çelikten kararlılık karşısında dize gelmiştir.

Zindan cephesinde sağlanan güç ve eylem birliği, başarıyı güvenceleyen bir başka etken olmuştur. Devlet tüm manevralarına ve girişimlerine rağmen, saflarda ve tutumlarda en ufak bir çatlak yaratmayı başaramamıştır.

Bu bileşik tutumu gölgeleyen ise, ilkin, yurtsever tutsakların,

anlamsız ve akıllamaz bir tutumla bu davranış birliğinin dışında kalmaları, direnişlerini erken bir safhada ve hala da bilinmeyen nedenlerle bırakmaları olmuştur. Yurtsever tutsakların önünde, bu tutuma açıklık getirmek, bu davranışın açık yürekli bir eleştirisini yapmak ve bundan sonra benzer bir tutuma mahal verilmeyeceğine dair güven ortamını yaratmak gibi önemli sorumluluklar durmaktadır. Yurtsever yayınların "şahadetler birliğine emrediyor" diyerek, Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasında yakın bir işbirliğini, kurumlaştırılacak bir güç ve eylem birliğini vurguladıkları şu günlerde, yurtsever tutsakların bu sorumluluğun gereklerine ayrı bir önem vereceklerini ummak istiyoruz.

Birleşik devrimci tutumu gölgeleyen ikinci önemli olay ise, süresiz açlık grevinin 45. gününden sonra ortaya çıkan durumun bazı yansımalarıdır. Bu soruna "Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörüştürlük" başlığı altında geçen sayıda

değindiğimiz için burada bir yinelenmeye gitmek istemiyoruz. Fakat "ölüm orucu" gerekçesiyle geniş bir kitleyi eylemden çekenlerin, süresiz açlık grevini benzer koşullarda ve üstelik tüm kitleleriyle sürdüren EKİM, TİKB ve HDÖ tutuklularını son günlere kadar yayınlarında yok saymalarını; bu üç örgütün eylemin gücünde ve başarısında kritik bir rolü olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun dışındaymış gibi davranmalarını, akıllamaz bir başka davranış örneği sayıyoruz. Direnişte üç TİKB'li devrimcinin şehit olması, sözkonusu davranışın keyifliliğine, dargörüştürlüğüne ve sorumsuzluğuna çarpıcı bir örnektir. Bu hatalı tutumun da bizzat sahipleri tarafından eleştirilip mahkum edilmesi gerekmektedir. Her şey bir yana, bu direnişte şehit düşen üç TİKB'li devrimcinin anısına saygının emrettiği bir sorumluluktur.

Zindan direnişinin dersleri ve yeni dönemin görevleri-1 (Başyazı), EKİM, 15 Temmuz '96, Sayı: 149, s.4

DHKP-C her yanından dökülen bu orjinal önerisini bir an önce bir yana bırakmazsa eğer, isteyerek ya da istemeyerek bizzat kendisi devrimci güç ve eylem birliğini sabote eden bir grup durumuna düşecektir.

Birlik sorunundan kaçmak için "bin dereden su getirip küçük hesaplar" peşinde olanlara, "hala birlik maskesi altında en bağınaz grupçuluğu yapanlar" a illa örnek aranıyorsa, bunu görebilmek için "ön karar" a onay verenlere bakmak en doğrusudur. Zira "birlikte ölebilme gerçekliği" orta yerdeyken, örneğin tutup üç şehidi olan TİKB'yi bir çırpıda bir yana iten ve böylece birliğe büyük bir darbe vuranlar bizzat onlardır. Böyleleri, gerçekten de, "şehitlerimizin birlikte ölümü paylaşmaları karşısında mutlaka bir kez daha geriye dönüp birlik konusunda söylediklerinin ne kadar gerçekçi olup olmadığını düşünmek zorundadır."

M.Ali Baran imzalı Kurtuluş başyazısı şu vurgularla bitiyor: "Daha cesur olmanın, yaşananlardan dersler çıkartarak, olumsuzlukların üzerine giderek, her yerde devrimcilerin birliğini sağlamayı teşvik ederek, daha ileri örgütlenmeleri ve eylemlilikleri yaratmanın zamanıdır."

Biz bu sözlere yürekten katılıyoruz. Ve temenni ediyoruz ki, birilerinin vurgulanan bu önemli görevlerin gereklerini gözetebilmeleri için hala da "zaman" vardır.

Kurtuluş dergisinin bir sonraki sayısına geçiyoruz. 10 Ağustos tarihli bu 2. sayı daha da önemlidir. Zira içerdeki 3 Ağustos tarihli "ön karar"ın nihayet dışarıda da herkes tarafından öğrenildiği bir döneme aittir. Bu sayının "Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım!" köşesinde yer alan yazı var önümüzde. Söz konusu yazının başlığı bir soru ve yanıtından oluşuyor: "Birlikler İçin Model mi Arıyoruz? Cevabı Neden Ölüm Orucu Olmasın?"

Geçmiş deneyimlere atıfta bulunarak tepeden kurulan ve genellikle kağıt üzerinde kalan masabaşı birliklerini eleştirerek başlıyor yazı. Gerçek ve kalıcı birliklerin mücadele içinde kurulan ve sınanan birlikler olduğu belirtiliyor ve zindan direnişlerinde kurulan birlikler buna örnek olarak veriliyor: "Bilindiği gibi bu birlik Ölüm Orucuyla ortaya çıkmamıştır. '96 Ölüm Orucu, Ümraniye katliamı sonrası hayata geçirilen genel direniş ve devamında oluşturulan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'yla mümkün olmuştur. Oluşturulan birliktelik, giderek örgütlülüğünü pekiştiren, giderek daha büyük mücadeleleri örgütleyen bir gelişme göstermiştir. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ve DETUDAP... Türkiye'de şu an en somut birlikler bunlardır işte."

Bu sözler biraz aşağıda şöyle devam ediyor: "Birlik diyenler, birliği isteyenler ilk elde somut adımlarını işte bu zeminlerde atmalıdırlar. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ve DETUDAP içindekiler, bu birliktelikleri genişletmek için adım atmalıdırlar. Bugüne kadar Cezavleri Merkezi Koordinasyonu'na katılmayanlar katılmalı, DETUDAP içinde yer almayanlar almalıdır. Her ikisi de pratikte belli bir sınava vermiş birlikteliklerdir. Katılmayanlar bundan böyle katılmama gerekçelerini izah etmekte çok daha zorlanacaklardır."

Gerçekten ilginç bir durumla karşı karşıyayız. 3 Ağustos'ta, içinde DHKP-C'lilerin de bulunduğu bazı gruplar, aldıkları "ön karar"la zaten bir

süredir işlemez hale getirilen Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu artık resmen ortadan kaldırıyorlarken, 10 Ağustos'ta Kurtuluş dergisi bugüne kadar "katılmayanlar artık katılmalıdırlar" çağrısı yapıyor. Ve bu çağrı, 3 Ağustos kararlarının dışarıya ulaştığı ve dışarıdan onay gördüğü bir sırada yapılabiliyor! Bu durum karşısında ne diyeceğimizi gerçekten bilemiyoruz. Ortada ya karar alma ve politika belirleme mekanizmalarının çok başlılığı, ya da çok büyük bir samimiyetsizlik olmalı. Biz ikisine de inanmakta güçlük çekiyoruz.

Aynı 10 Ağustos tarihli yazı "DETUDAP içinde yer almayanlar almalıdır" diyor. Kızıl Bayrak bir süredir fiilen DETUDAP etkinliklerinin içinde olmakla birlikte resmen bu oluşumun dışında bulunuyordu. (Bunun sorumluluğu Kızıl Bayrak'a değil, fakat zamanında bazı "küçük hesaplar"la hareket edenlere aittir.) Kızıl Bayrak, zindan direnişinin bitişinin hemen ardından ve DETUDAP'ı oluşturan yapıların "oybirliği" ile yaptığı çağrı üzerine, resmen de bu oluşumun içinde yer alma kararı aldı. Ama daha bu karar hayata geçmemişken, 3 Ağustos "ön kararı" dışarı ulaştı. Bunun üzerine Kızıl Bayrak bir kez daha dışında kalmakla kalmadı, DETUDAP kurucuları içinde yer alan başkaları (Alinteri) da dışına çıkarılarak, bilgileri ve iradeleri dışında "destekçi" durumuna düşürüldüler. Bu gelişmeler 10 Ağustos'tan hemen önce başladı ve 10 Ağustos'tan hemen sonra kesinleşti. Ama 10 Ağustos tarihli Kurtuluş hala peygamberce bir iyiniyet havasında çağrılar yapıyor: "Cezavleri Merkezi Koordinasyonu'na katılmayanlar katılmalı, DETUDAP içinde yer almayanlar almalıdır"!

Ciddiyet, samimiyet ve tutarlılık bunun neresinde?

Ve nihayet, Kurtuluş dergisinin 17 Ağustos tarihli 3. sayısı. Bu sayı, bizzat "tabanda" ve "mücadele içinde" atılan ve "mücadele içinde sınanan" birlik adımlarının (Kurtuluş döne döne bu türden bir birlik istediğini tekrarlayıp duruyor.) tahrip edildiği ve tüm eleştiri ve uyarılara rağmen de bu sorumsuz tavrın hala savunulup sürdürüldüğü bir sırada çıktı. Bu sayıda yer alan birlik sorununa ayrılmış iki sayfalık tartışma ve eleştiri yazısının

başlığı, yaşanan gelişmelerin ışığında ele alındığında, gerçekten dikkate değer: "Birlik Problemleri; Hiçbiri Çözümsüz Değildir"

Başlığa çıkarılan bu iyimserlik pek güzel de, gelişmeler ve bizzat yazının içeriği bu konuda hiç de güven verici değil. Bir önceki sayının birliğin olumlu modelleri olarak sunduğu iki alanda yaşanan onca olumsuz gelişme orta yerde duruyorken, şu sözlerdeki "rahatlığa" şaşırılmamak mümkün değil: "Birliğe duyulan ihtiyaç da büyümüştür, birliği mümkün kılan dinamikler de".

Yazının tartıştığı sorunlara ilişkin olarak elbette söyleyebileceğimiz çok şey var. Fakat mevcut ciddiyet ve samimiyet bunalımı devam ederken bunları ortaya koymanın çok fazla da bir yararı olduğunu zannetmiyoruz. Bu nedenle sözkonusu yazıyı geçiyoruz.

Bizi burada asıl ilgilendiren aynı sayıdaki imzasız başyazı. Zindan direnişinin tüm onurunu neredeyse tek başına "DHKP-C geleneği"ne çıkarmak kaygısının hakim olduğu bu yazıda, yine de dikkate değer bazı vurgular yok değil. "Zafer sarhoşluğu birliğimizin değerini kimsenin gözünde küçültmemeli" diyen yazının en anlamlı değerlendirmesi aşağıdaki şu sözlerde ifadesini bulmaktadır:

"Türkiye solu zaferinin büyüklüğü ölçüsünde büyük bir sorumluluk da üstlenmiştir. Bu büyük sorumluluğun altında ezilmeden, ölüm orucunun siyasal sonuçlarını, savaşımızı geliştirecek, kitlelerin devrimci örgütlülüğünü büyütecek politik-pratik sonuçlara çevirebilmeliyiz. Bu büyük sorumluluğun altında ezilmemek zaferi doğru kavramak ve sindirebilmektir."

Buradaki vurgudan görünürde bir sorumluluk bilinci ve samimiyet duygusu yansıyor. Fakat soru şudur: Bunu diyebilenler, 3 Ağustos "ön kararı" nı ve onu izleyen olumsuz gelişmeleri yeniden değerlendirip oluşan tahribatı giderebilme sorumluluğu ve samimiyeti de gösterebilecekler midir?

"Zafer sarhoşluğu birliğimizin değerini kimsenin gözünde küçültmemeli" sözlerinin samimiyeti de, "bu büyük sorumluluğun altında ezilmemek" uyarısının ciddiyeti de bu sorunun pratikteki yanıtıyla ölçülecektir.

Teori ve Program Sorunları

Sermaye, Mafya, Devlet

Basında en büyük organize silahlı suç örgütü olarak lanse edilen Söylemezler çetesinden sonra Ankara ve İzmit'te benzer iki mafya çetesi daha açığa çıkartıldı. Bu çeteler de asker ve polislerden oluşuyor, üst düzey emniyet görevlileriyle işbirliği içinde çalışıyorlar.

Sermaye sınıfı ve uşakları bu çetelerin açığa çıkmasından bir yönüyle rahatsız görünüyorlar. Düzenlerinin temel dayanağı olan ve egemenliğini uyguladığı şiddetin yanısıra ideolojik manipülasyondan alan ordu ve polis aygıtlarının bu olaylar vesilesiyle yıpranmasından korkuyorlar. Bu yüzden söz birliği etmişcesine bu tür olayları ordu ve polis aygıtı içine sızmış bazı unsurların kişisel ve münferit vakaları olarak lanse etmeye çalışıyorlar. Bununla birlikte, devasa mafya çeteleri olarak örgütlenmiş devlet içindeki güçlerin sermayenin talan sofrasından aldıkları payı sınırlamak, denetimleri dışında çalışmalarını ve kendilerine rakip olmalarını engellemek de istiyorlar.

Düzenin ideologları mafyayı sadece düzenin yasaları ve ekonominin kuralları dışında çalışan bir kurum olarak göstermek isterler. Oysa kapitalist toplumda mafya, ki zorbalık yolu ile hırsızlık, talan anlamına gelmektedir, yasa dışı değildir. Tersine yasaldir. Ücretli emeğin sömürsü, üretim araçlarının özel mülkiyeti, emeğin yarattığı toplumsal değerlerin ve kaynakların devletin silahlı güçlerine sırtını dayayan bir avuç asalak tarafından gaspedilmesi kapitalist düzenin temel yasalarıdır. Peki bu zorbalık yolu ile hırsızlık, talan değil de nedir? Yasallık ise burjuvazinin sınıf çıkarılarının ifadesi ve koruyucusudur. Bu yasaların işçi sınıfı nezdinde hiç bir hükmü, geçerliliği olamaz, olmamalıdır. Miyadını doldurmuş, çürümüş kapitalist düzen insanlığın tarihsel gelişmesi yolunda gayri meşru, işçi sınıfı ve ezilenlerin çıkarları karşısında yasa dışı, ve silahlı zorbalık yoluyla bir avuç sömürücü, yağmacı, soyguncu asalağın saltanatının sürmesi demektir.

Kapitalist toplum emeğin yarattığı değerlerin gaspedilmesi yoluyla sermaye birikimi ve azami kar mekanizması üzerine kuruludur. Azami karı elde etmek için her yol, yasal ya da yasa dışı olduğuna bakılmaksızın meşrudur. Bunun için ille de "sivil" mafya çeteleri örgütlemek gerekli değildir. Sermaye sınıfının ve özellikle onun tekelci egemen kesimleri, ekonomik güçleri kadar siyasi güçleriyle de sermaye birikim süreçlerini yönlendirirler. Siyasi güçleri, TÜSİAD'ın bir "baskı grubu" olarak kamuoyunu fikirleriyle etkilemesi ya da hükümetler ile görüş alışverişlerinde bulunması değildir

Basında en büyük organize silahlı suç örgütü olarak lanse edilen Söylemezler çetesinden sonra Ankara ve İzmit'te benzer iki mafya çetesi daha açığa çıkartıldı. Bu çeteler de asker ve polislerden oluşuyor, üst düzey emniyet görevlileriyle işbirliği içinde çalışıyorlar.

elbet. Devlet üzerindeki siyasi nüfuzlarının gücüdür, devlet aygıtını, yasalarını, kadrolarını ve politikalarını kendi sınıf çıkarları doğrultusunda biçimlendirmeleridir, ona hakim olmalarıdır. Bu tek tek kişilerin iradesiyle ya da tercihiyle kurulan ve bozulan özel bir ilişki değil, toplumdaki temel üretim, sınıf ve egemenlik ilişkilerinin nesnel zemini üzerinde gerçekleşen bir ilişkidir. Örneğin 24 Ocak Kararları ve 12 Eylül faşist askeri darbesi bu tekelci sermaye kesiminin sınıf çıkarılarını hayata geçirmek için gerçekleştirilmiştir. Amaç hırsızlıktır, yöntem zorbalıktır. İşçi ve emekçiler için yarattığı sonuçlar ise yıkım ve sefalettir. Keza, bugün sürdürülen özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, İMF'nin zam ve zulüm paketleri, faşist terör ve baskı politikaları vb. hepsi genelde sermaye sınıfının, özeldense emperyalizm ile işbirliği içindeki tekelci sermaye kesiminin sınıf çıkarılarının uzantısı olan saldırılardır. Amaç yine hırsızlıktır, yöntem ise yine zorbalıktır. İşçi ve emekçiler için yarattığı sonuçlar ortadadır. Ve bu saldırı bütünüyle yasaldir. Hayata geçirilmesi görevi ise bizzat devlet tarafından üstlenilmiştir. Bu durum şu gerçeği işaret eder: kapitalist devlet sermaye eşkiyalarının elinin altındaki en büyük silahlı suç aygıtıdır.

Kapitalist sömürü düzeninde, sermaye sınıfı gerek karını azamileştirmek için, gerek iktidarını koruyabilmek için eşkiyalaşmak, haydutlaşmak zorundadır.

Sermayeler arasındaki kapitalist ölüm kalım rekabeti de bunu körükler. Emperyalizm çağında tekelci finans kapitalin egemenliği altında, hele kriz koşullarında, açgözlü sermaye sınıfının eşkiya ve haydut niteliği daha da keskinleşir. Bu, işçi sınıfına ve ezilenlere karşı terörist saldırıların yoğunlaşması, kendi aralarında da rekabetlerinin bir yansıması olarak devlet içindeki it dalaşının artması anlamına gelir.

***

Tarih dönem dönem çeşitli eşkiya ve haydut türlerine sahne olmuştur. Eşkiya ve haydut denilince çoğunun aklına, elinde silahla yol kesen hırsızlık yapan bir kaç sefil çapulcu gelir. Oysa tarihteki asıl eşkiya ve haydutlar egemen sınıflar olmuştur. Önce köle emeği, sonra serf emeği, sonra ücretli işçinin emeği üzerinde saltanatlarını zorbalıkla yükselten asalak egemenlerdir asıl eşkiya ve haydutlar.

Egemen sınıflar düzenlerinin kanlı çarkını zorbalıkla döndürerler. Zorbalığın temel aracı ise egemenlerin silahlı baskı gücü olan devlettir. Sermaye sınıfı eşkiyalaşmış, haydutlaşmış, mafyalaşmıştır dedik. İşte devlet de yasalarıyla, terör aygıtlarıyla, silahlı ordu ve polis güçleriyle bu eşkiyanın sömürü, soygun ve talanı gerçekleştirilmesinde onun başlıca dayanağıdır, onun suç ve ganimet ortağıdır. Devlet, işçi ve emekçilerden yasa ve silah zoruyla vergi toplar, bunu sermaye sınıfına dağıtır. Devlet, sermaye sınıfının çıkarılarını kollayan yasaları yapar,

politikaları hayata geçirir, işçi ve emekçiler üzerinde bu amaç doğrultusunda terör ve baskı uygular. vb.

Sermaye düzeninin ve çıkarlarının koruyucusu olan devlet bu sınıf karakteriyle eşkiyalaşır, haydutlaşır, mafyalaşır. Kapitalist toplumda en büyük organize suç örgütü sermaye devletidir. Devlet bütün aygıtları ile mafyalaşmaktadır. Eşitsizlik, sömürü, adaletsizlik ve zorbalığın hüküm sürdüğü bir düzenin devamını faşist baskı ve terörle sağlamak görevinde olan devlet aygıtının mafyalaşması anlaşılmasa değildir. Emekçi halka eziyet eden, halkın kanını döken bu devletin yönetici kurumları da kaçınılmaz olarak en azılı katillerin, en büyük yalancıların, en namussuz soyguncuların yatağı haline gelir. Kim bu "kapitalist" niteliklere daha fazla sahip ise, sermaye sınıfına hizmeti o kadar etkili olur. Devlet katında daha tepelere, daha kilit mevkilere yükselir. Bunların devlet katında yükselişleriyle insanlık katında alçalışları aynı düzeydedir. Devletin mafya niteliğini kazanmasının, devlet içinden buz dağıtının görünen yüzü olan mafya çetelerinin fişkirmasının nedenini düzenin ve devletin kapitalist sınıf karakterinde aramak gerekir.

Sermaye sınıfının hizmetini görmek, bu devletin temel görevidir. Ama devletin görevi sadece sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda yasaları hazırlamakla, politikaları belirlemekle vb. kalmaz. O aynı zamanda pratikte işleri yürüten bir icra organıdır. Ve devlet özellikle pratik icrada sadece sermayenin genel çıkarları ile karşı karşıya değildir. Ekonominin her sektöründe ve toplumsal yaşamın her alanında birbiriyle rekabet halinde olan irili ufaklı bir çok sermaye grubu vardır yanbaşında. Devletin merkezi ya da yerel yöneticileri, karar verici, yönetici, denetleyici olmanın imkanlarını şu ya da bu sermaye grubunun lehine ya da aleyhine kullanmak durumundadırlar. Bu onların önünde büyük bir kazanç alanı yaratır. Sermaye gruplarının çeşitli düzen partilerinin çatısı altında örgütlenmeleri ve kendi partilerinin iktidara gelmesi için her türlü maddi desteği onlardan esirgememeleri, devlet yönetiminin kilit mevkilerine kendi adamlarını yerleştirmek için kıyasıya bir it dalaşı sergilemeleri yarın bunun rantını, verdikleri maddi desteğin kat be kat fazlasını yemek içindir. Geçmiş hükümetin ekonomiden sorumlu devlet bakanı Cavit Çağlar sahibi olduğu şirketler için devletten aldığı faizsiz ve yanısıra karşılıksız kredilerle, ithal ettiği üretim girdilerinin gümrük vergisinden muaf tutulmasıyla vb. yollardan elde ettiği kazancın trilyonlara ulaştığı biliniyor. Cavit

İlişkileri Üzerine;

Çağlar'ın partisini iktidara getirmek ve bakan olmak için sarfettiği milyarlar boşa gitmemiş demek!

Alan memnun satan memnundur. Ama bu yolsuzlukların, rüşvetlerin, usulsüzlüklerin ek faturası ise gene işçi ve emekçilerin sırtına yüklenir, onların sefaletini derinleştirir. Bu haydutluk mekanizması devletin merkezi olduğu gibi yerel bütün yönetici aygıtları ve alanları için geçerlidir. Belediyenin imar planında küçük bir kalem oynatma ya da gözyumma kentin rantı yüksek arazilerinde trilyonların bir asalağın cebine girmesi demektir. Diğer örnekler burada saymakla bitmez ve zaten çoğunluğu bilinmektedir. Bugün çeşitli devlet kurumlarında çeşitli işler için rüşvet, haraç tarifeleri burjuva gazetelerde dahi çarşaf çarşaf yayınlanmaktadır. Asıl bilinmeyen bunların tekil ve kişisel olaylar değil, genelleşmiş, sistemleşmiş, kurumsallaşmış bir mekanizmanın, yani devlet aygıtının temel sınıf karakteri ile ayrılmaz bir bütünlük oluşturduğu gerçeğidir.

Hangi devlet kurumu yolsuzluğa, rüşvete bulaşmamıştır? Hangi devlet yöneticisi, cumhurbaşkanı, başbakan, milletvekili bu yollardan çıkar, imtiyaz, servet oluşturmamıştır? İşin içinde karın ve rekabetin olduğu hangi taşın altından mafya çıkmamaktadır? Arazi mafyası, otopark mafyası, çek-senet mafyası, uyuşturucu mafyası, özelleştirme mafyası, kumarhane mafyası, gazino mafyası, silah mafyası, kadın ticareti mafyası, ihale mafyası, adliye mafyası, vergi mafyası, gümrük mafyasından tutun da su mafyası, kömür mafyası, kart-jeton mafyası, dilenci mafyası ve kokoreçci mafyasına kadar mafya kapitalist toplumun bütün hücrelerine nüfuz etmiştir. Kapitalist düzenin işleyişinin doğal bir parçası haline gelmiştir. Çünkü bu çürümüş düzen talan üzerine kuruludur. Mafya da talanın temel gerçekleştirilme biçimlerinden birisidir.

***

Tekelci sermaye düzenin uzun vadeli çıkarları konusunda en bilinçli ve duyarlı olan sermaye kesimidir. Bir yandan düzenin çürümüşlüğü'nün baş müsebbibi. Ama diğer yandan gelecek korkusuyla bu çürümüşlük konusunda demogojik muhalefetin de önderliğine soyunur. Bunların sözcüleri, kayıt dışı ekonomi, vergi kaçakçılığı, devlet katındaki yolsuzluklar, ordu ve polis aygıtı içinde açığa çıkan mafya örgütlenmeleri vb. üzerine demogojik bir muhalefet yürütürler. Onları bu muhalefete sürükleyen bir yanıyla suçluluk duygusudur. Suçlarından utanmazlar, sadece gerçek yüzlerinin açığa çıkmasından korkarlar. Bunların sözcüleri, devletin çürümüşlüğü'nden öylesine

yakınırlar ki, halkın devlet kurumlarına güvensizliğinden öylesine dem vururlar ki, öylesine cicili bicili reformlar önerirler ki, biraz saf olanı bulsalar, bu devletin sanki kapitalist değil de komünist bir devlet olduğunun propogandasını da yaparlar. Tabi bu feryat fışın edişin amacı sadece işçi ve emekçileri aldatmaya yönelik bir demogojiden ibaret değildir. Bunlar, bu gidişatın sonunun "kötü" olduğunu görüyorlar. Bu çürümenin sonunun "sosyal patlama" diye tabir ettikleri devrimci ayaklanma olduğunu biliyorlar. Saltanatlarının yıkılma korkusu uykularını bölüyor. Bu yüzden çaresizlik içinde debelenip duruyorlar. Devletten, hükümetten kendisine biraz çeki düzen vermelerini istiyorlar. "Sadece deveyi hamuduyla yutmak için gelmeyin yönetime. Bunun yanısıra halkın gözünü boyamaya dönük ufak tefek icraatlar da yapın. Halkın güvenini yeniden kazanın. Siyaset düğümlendi, kilittendi. Aşağı tükürsek sakal yukarı tükürsek bıyık. Bu sorunlar üzerine kafa yorun, açılımlar sunun, vb." diyorlar. Devlet ve hükümet yöneticileri de bunlara cevap olarak; "Siz deveyi değil deve sürülerini hamuduyla yutuyorsunuz. Hem de bizim 'vatan, millet, bayrak' diye üfürerek boğazımızı kurutmamızın sayesinde. Elimizi sadece sizin için mi halkın, devrimcilerin kanına bulayacağız. Tabi ki biz de bu hizmetlerimiz için karşılığını alacağız. Oturun oturduğunuz yerde. Fazla sesinizi çıkarmayın, kafamızı da kızdırmayın. Sizin yolsuzluk, kaçakçılık dosyalarınız da rafta elimizin altında duruyor" diyorlar. Bu çekişme böyle sürüp gidiyor eşkiyalı arasında.

***

Düzen ve devlet içindeki mafyalaşmanın sermayenin egemenliğinden kaynaklanan temel sınıfsal karakterini belirttik. Şimdi de devlet içinde yuvalanan mafya çetelerinin genelleşmesi ve kurumsallaşması olgusu üzerinde durulabilir.

Devletin bütün temel aygıtlarındaki yönetici kesimlerin mevki ve çalışma alanlarına göre belirlenen düzeyde rüşvet, yolsuzluk, usulsüzlük pisliğine bulaştıklarını belirtmiştik. Ama bunlar içinde bir kesim vardır ki, sermaye ideologlarının nitelendirmesine bir an için katılacak olursak, "yasadışı", "gizli", "silahlı", "merkezi olarak örgütlenmiş", "ekonomi dışı", "vazife dışı", "terörist" yol ve yöntemlerle bu işleri yapmaktadırlar. Bu tanımlamaların devletin hangi aygıtlarını işaret ettiği açıktır. Devletin faşist, militarist terör aygıtlarını: MİT, Kontgerilla, Özel Tim, Ordu, Polis, Jandarma, Korucular vb. Bunların

mafyalaşması diğerlerinin mafyalaşmasından daha farklı özellikler taşımaktadır. İhale karşılığı masa başında rüşvet alan bir bakan ya da bakanlık yetkilisi ile uyuşturucu ya da silah kaçakçılığı işlerini örgütleyen ya da bunların rantını yiyen bir ordu-polis çetesi arasındaki fark ilk bakışta dahi göze çarpar. Ya da, imar planında revizyon yaparak cebini dolduran bir belediye yönetimi ile kumarhaneleri, işyerlerini, fuhuşevlerini, gazinoları, eroin satıcılarını silah zoruyla haraca bağlayan bir ordu-polis çetesi arasındaki fark.

Geçtiğimiz günlerde Hürriyet gazetesi polis mafyasının rüşvet tarifelerini yayınladı. Yapılan işler için alınan paraların miktarından çok yapılan işlerin niteliği ve polisin sözde görevleriyle tam bir karşıtlık içinde olduğunu sergilemesi açısından dikkat çekicidir. Bu tarife bile, polis örgütünün silahlı bir suç şebekesi olarak çalıştığını göstermeye yeter. Kaçakçılık Büro Amirliği kaçakçılık işlerini örgütlemektedir. Ahlak Büro Amirliği fuhuşu örgütlemektedir. Cinayet Büro Amirliği para karşılığı cinayet işlemekte ya da gene para karşılığı cinayetleri örtbas etmektedir. Gasp Büro Amirliği hırsızlık işlerinin içindedir. Mali Büro yasal ve yasadışı işyerlerinin haracını yemekte, çek-senet tahsilatı işleri ile uğraşmaktadır.vb. vb. İşte yayınlanan "karniyarık" tarifesinden örnekler:

"*Ruhsatsız bar, kahve kumar klüplerine göz yummak semtine ve büyüklüğüne göre 300 milyon ile 3 milyar arası.*Gazino, pavyon, genelevde ruhsatsız kadın çalıştırma 200-500 milyon arası.*Randevuevlerini görmezlikten gelmek, 1-3 milyar arası.*Ruhsatsız bar, disko ve kafelara ruhsat çıkartmak 500 milyon-3 milyar arası.*Nataşaların kaldığı ruhsatsız otellere göz yummak, 500 milyon-2 milyar arası.*Ahlak büro amirliğine atama yapmak 30 milyar.*Gasp büro amirliğine atama, 60 milyar.*Cinayet büro amirliğine atama, 100 milyar.*Hatırlı 'baba'ların tasavvutuyla terfi etmek, ömür boyu sadakat.*Çek-senet tahsil etmek, parayı yarı yarıya paylaşmak *Adam öldürme 2-10 milyar" (Hürriyet, 21 Haziran 1996) Liste böylece devam ediyor.

Devletin faşist, militarist aygıtları içindeki mafya çeteleri ise, devlet yönetiminin çekirdeğini oluşturdukları için çok daha kapsamlı işlerin içindedir.

*Bunlar daha çok üst düzey bir mafya örgütlenmesi görünümündeler. *Ufak tefek işlerle uğraşmıyorlar, ufak tefek işler daha çok alt kademe mensuplarının günlük ilgi alanına giriyor, çek-senet tahsildarlığı,

semtlerdeki işyerlerini haraca bağlamak, bölge trafik rüşvet ekipleri vb.

*Bunlar büyük haraçlar, uyuşturucu, silah ve eski eser başta olmak üzere büyük kaçakçılıklar, büyük ihaleler, büyük yolsuzluklar ve diğer mafya alanlarını kesen üst düzey bağlantı işleri ile büyük vurgunlar vuruyorlar. Bunların elinin altındaki piyasada Türkiye bütçesi kadar bir meblağ döndüğü ifade ediliyor.

*Bunlar işlerinin çapı nedeniyle çok daha örgütlü ve yukardan aşağıya merkezi ve dikey bir kadrolaşma içindeler. Polis ve ordu kısım amirlerinin üzerinde Emniyet Müdürleri ve generaller, Emniyet Müdürleri ve generallerin üzerinde de muhtemelen CIA, MİT ve Kontgerillanın şefleri yer alıyor. Bu zincir milletvekilleri, başbakan, cumhurbaşkanı ve benzerlerini de içeriyor. Onlara pay vermeye ya da göz yummaya kadar uzanıyor. Yeni atanan bir emniyet müdürü çete efradının elebaşlarını da gittiği yere nakil ediyor. Bu aygıtlar içinde terfi etmek, tayin olmak için de büyük paralar yediriliyor.

*Geçmişte klasik "sivil" mafya babaları vardı. Şimdi bunların yerini devlet içinde örgütlü "resmi" mafya grupları aldı. Dışardakiler bunlardan bağımsız iş yapamıyor. Devlele bağlantılı, onun bir uzantısı olarak çalışıyorlar ya da fiziken tasfiye ediliyorlar. Bu tür tasfiyeler de "polis mafyası karşı canla başla çalışıyor" propogandası için malzeme yapıyor. Diğerleri "devlet mafyası icad oldu mertlik bozuldu" diyorlar. Hiç biri devlet içindeki mafya gruplarının gücü karşısında tutunamıyor

*Medya grupları devlet mafyasının kolları olarak çalışıyorlar. Bunun karşılığında "Polis İmdat!" vb. programlarla kirli işlerin üzerini örtmeye, pislikleri aklamaya dönük propoganda yapıyorlar.

*Devletin gizli ve açık terör örgütleri MİT, kontgerilla, JİTEM, polis ve ordu yöneticileri, bu tür işlerin başını silahlı güçlerine ve düzen içindeki konumlarına dayanarak çekiyorlar. Düzen içindeki gizli, dokunulmaz, hayati konumları her türlü "özümlü" mafya işlerinin de güvencesini oluşturuyor. Düzen içindeki fiili yönetici konumları, gizli istihbarat aygıtını ellerinde tutmaları, yurt dışı bağlantıları, gizlilikten ve dokunulmazlıktan kaynaklanan hareket serbestileri, büyük işlerin istihbaratını alıp işi istedikleri gibi çevirmelerini kolaylaştırıyor. Dışarıya bilgi sızdırmıyorlar ya da sızdığı zaman önünü kesmesini biliyorlar. Bunlar kendi dışlarında kimseye sus payı vermek zorunda da kalmıyorlar, çünkü zaten bütün ipleri elinde tutuyorlar.

*Devlet içindeki it dalaşı, mafya grupları arasındaki çıkar savaşı buzdağının görünen yüzünü açığa çıkartıyor. Küçük çeteler temizleniyor, hem büyüklerin yolu açılıyor, hem de devlet aklanmaya çalışılıyor. Büyük çeteler arasındaki dalaşa ise -Söylemezler olayında olduğu gibi- yukarda asıl ipi elinde tutanlara dokunulamıyor, operasyonunun kapsamı "tetikçi" tabir edilenlerle sınırlı kalıyor.

*Kirli savaş ve kirli para oyunları

Öldürme, yaralama, adam kaçırmaya olaylarına katılan bir çete de Koceli'de yakalandı

Bir ucu asker, bir ucu polis

Koceli Emniyet Müdürü Altan Keleş, bugüne dek yakalanan 27 çetecinin adını verdi, bunlardan 17'si tutuklandı.

Çetenin karıştığı olaylar

Koceli Emniyet Müdürü Altan Keleş, 1992 yılında Ağaçlıca Köyü'nde bir çete ile bir çatışmada yaralanan Keleş'in yaralarını iyileştiren bir çetenin karıştığı olayları anlattı. Keleş, 17 çetecinin adını verdi, bunlardan 17'si tutuklandı.

bu çete Keleş'in yaralarını iyileştiren bir çetenin karıştığı olayları anlattı. Keleş, 17 çetecinin adını verdi, bunlardan 17'si tutuklandı.

Mafya çetesi yargı önünde

1992 yılında Ağaçlıca Köyü'nde bir çete ile bir çatışmada yaralanan Keleş'in yaralarını iyileştiren bir çetenin karıştığı olayları anlattı. Keleş, 17 çetecinin adını verdi, bunlardan 17'si tutuklandı.

Çeteye polis otosu

içine geçmiş durumda. Kürdistan devlet mafyasının yatağı konumunda. Hiç bir yasaya ve denetime tabi olmadan sömürgeci savaşı uygulayan eli kanlı katiller silah ve uyuşturucu kaçakçılığının da başını çekiyorlar.

Devlet içinde yönetici konumda olup, bu terörist teşkilatlar içinde çalışıp da kirli işlere bulaşmamış, bu işlerden servet oluşturmamış tek bir kişi var mıdır? Hiç sanmıyoruz ama eğer varsa da bu istisnadır ve bunlara devlet katında enayi gözüyle bakılır. Ahlaklı bir MİT ajanı, namuslu bir polis şefi, dürüst bir kontgerilla ya da özel tim olabilir mi? Bunlar bu aygıtlar içinde çalışarak, emekçi halklara karşı her gün en büyük suçları işliyorlar. Katliamlar, komplolar planlıyor ve örgütüyorlar. Saltanatlarını sürdürmek için halka karşı en büyük yalanları söylüyorlar. Bir yandan 'vatan', 'millet' demogojisini yapıyorlar, bir yandan emperyalizmin işbirlikçileri olarak ülkeyi onlara peşkeş çekiyorlar. Ne için? Sömürü düzeninin çıkarlarını korumak için, asalakların karlarını, hırsızların çalıp çırpmalarını korumak için, vahşi kapitalizmin ve paranın saltanatının hüküm sürmesi için. Bunun için gözlerini kırpmadan kan dökenler, emekçi halkların sefaleti, acıları üzerinde sefa sürenler de bir parça olsun ahlak, namus, onur, kişilik kalabilir mi? Cumhurbaşkanıyla, başbakanıyla, bakan ve milletvekilleriyle, polis sefferiyle, generalleriyle, MİT'yle, itiyile, bunların kapkaççı adı hırsızlardan, sapık tecavüzcülerden bir farkları var mıdır? Farkları vardır. Bunlar daha da aşağılık yaratıklardır. Kapkaççı hırsızlar, sapık tecavüzcüler olsa olsa düşkünlere, bunlar ise düşürenler.

***

İşçi sınıfı bu eşkiyalığın, haydutluğun, mafyanın; sermaye sınıfının ve kapitalist düzenin egemenliğinin doğal bir uzantısı, kaçınılmaz bir ürünü olduğunu görmelidir. Sermayenin ideologları ise hem kendi pisliklerinin üzerini örtmek, hem de düzeni ve devleti aklamak için bu gerçeği örtbas etmeye, dikkatleri başka alanlara ya da tek tek vakalar üzerine çekmeye çalışırlar. Sermayenin ideologları mafya'yı "yasadışı", "ekonomi dışı" ve "zor kullanımı" aracılığıyla sermaye biriktiren bir çete olarak lanse ediyorlar. Mafyanın düzenlerinin ve devletin dışında, onun tabiatına aykırı, ona dışarıdan bulaşmış bir şey olarak sunarlar.

Böylece kendi "mafya" tanımlarının dışında kalan türden eşkiyalıkları meşrulaştırmaya çalışırlar. Sömürü, rantiyecilik, spekülörlük, faiz, döviz, borsa, tahvil vurgunculuğu vb. tüm bu eşkiyalıkları meşrulaştırmaya çalışırlar. Ki onlar burada dahi ikiyüzlüdürler. Onlar o "dar" anlamda da mafyalaşmışlardır. Önlerine bu tür fırsatlar geldiği zaman değerlendirmişlerdir. İhaleleri, kredileri, muafiyetleri alırken devlet içindeki uzantılarını devreye sokarlar. Bu kadar da değil, kaçakçılık vb. sözde "yasadışı" işler de tekelleri sermayenin bulaştığı alanlardır. Örneğin Vehbi Koç savaş yıllarında kaçakçılık ve karaborsacılık yoluyla yaptığı vurgunlarla palazlanmış. Bugün silah ve uyuşturucu kaçakçılığı devletlerin gizli eliyle, onların bilgisi dahilinde yürütülmekte ve buradan kapitalist kasalara büyük paralar akmaktadır. Silah ve uyuşturucu kaçakçılığı bizzat büyük sermaye tekelleri tarafından organize edilmekte, devletlerin CIA, MİT, MOSSAD vb. gibi gizli örgütleri ve dünya çapında örgütlenmiş kontgerilla örgütleri aracılığıyla işler çevrilmektedir.

İşçi sınıfı kapitalist toplumdaki eşitsizliklere, sömürüye, hırsızlıklara, yolsuzluklara burjuva yasalıcılığının penceresinden bakmalıdır. Çünkü "adalet mülkün temelidir" diyen burjuva yasalar, daha en başta ideolojik düzeyde sömürünün meşrulaştırılmasının hukuku üzerine kuruludur ve bu gerçek hayatta da yasal ve yasa dışı her türlü talanın meşrulaştırılmasının bir aracı olarak hizmet görür. Sınıflı toplumlarda devlet de yasalar da tarafsız değildir. Yasaları uygulayanlar gene sermaye sınıfı ve onların paralı uşaklarıdır. Toplumdaki eşitsizliklere, sömürüye, hırsızlıklara, burjuva yasaların penceresinden bakıldığında ve sadece sömürünün kağıt üzerindeki yasadışı olan mekanizmalarına karşı tepki gösterildiğinde, sömürünün, hırsızlıkların, yağmanın yasal ve yasadışı biçimlerinin birbirinden ayrılmaz bütünlüğü olan insanlık dışı barbar kapitalist düzen gerçeği kavranamaz. Sömürüyü, sınıflar arası eşitsizliği, üretim araçlarının özel mülkiyetini, kar mekanizmasını, bireyciliği, köşe dönmeçiliği kitlelerin bilincinde meşrulaştırmayı başarmış bir sermaye iktidarı, tüm bunların "yasadışı" biçimlerini de meşrulaştırmanın, kolayca gizlemenin ve yeri geldiğinde

yasallaştırmanın yollarını da bulacaktır, bulmaktadır.

Ortada çıkarları birbiri ile uzlaşmaz biçimde çatışan, birinin zenginliği diğerinin yoksulluğu üzerinde yükselen, birinin sefaleti diğerinin sefaleti pahasına gerçekleşen iki temel sınıf, burjuvazi ve proletarya, ve onların sınıf savaşı vardır. İşçi sınıfı dünyaya kendi güncel ve tarihsel çıkarlarının penceresinden bakmak zorundadır. Burjuvazinin kendisine taktığı pembe bir gözlük olan burjuva reformist yasalıcılığın çerçevesini bilincinde ve eyleminde kırıp parçalamasını ve aşmasını bilmelidir. İşçi sınıfının özgürlük savaşında zincirlerinden kurtulmak yolunda atacağı ilk adımlardan biri bu olmak zorundadır. Sermaye düzeninin pisliklerini, sadece burjuva mantığı üzerinden değerlendirmeye tabi tutan bir işçi, sınıf bilincine sahip değildir. Burjuva mantıkta iyi kapitalistler ve kötü kapitalistler, namuslu kapitalistler ve namussuz kapitalistler, rüşvet alan kötü yöneticiler, rüşvet almayan iyi yöneticiler vb. vardır. Bu mantıkta kötülerin iyileştirilmesiyle ya da ayıklanmasıyla, yasaların etkili uygulanmasıyla ya da reformlar yoluyla iyileştirilmesiyle işçi sınıfının sorunlarının düzen içinde çözümlenebileceğine dair hayaller vardır.

Oysa kapitalist sömürü düzeninin temel mekanizması şudur; kar, ne pahasına olursa olsun daha fazla kar! İşçileri işsiz bırakarak kar, emekçileri sefaletle sürükleyerek kar, ezilen hakların kanını dökerek kar, devrimcileri katlederek kar, savaşlar yoluyla kar, uyuşturucu ticareti yolu ile kar, fuhuş yolu ile kar... İşçi sınıfı bu düzeninin kendisini, onun temellerini ve dayanaklarını hedeflemelidir. Karşısında mafyalaşmış, her türlü hırsızlığını faşist zorbalıkla dayatan, tepeden tırnağa irine ve kana bulanmış bir sermaye düzeni ve sermaye iktidarı vardır. Zaten onunla karşı karşıyadır, onun saldırılarına maruzdur, ama işçi sınıfı ve ezilenler bu savaşı devrimci yoldan bilinçli ve örgütlü olarak vermezlerse kurtuluşları yoktur. Düzenin çürümeye rağmen kendisini ayakta tutabilmesinin yolu, faşist zorbalığın yanısıra, işçi ve emekçileri ahlaki ve ideolojik olarak çürütmesi, düzenin pisliklerini onlara kanıksatmasıdır. Sömürüyü kanıksayan, kendi gücüne güvensizleşen, kardeş Kürt halkınının sömürgeciler tarafından katledilmesi karşısında sessiz, devrimcilerin kanının dökülmesine tepkisiz kalan, kafasına sopayla vurulunca ağzından lokması kolayca alınan, kurtuluşu bireysel yollardan arıyan ya da kaderciliğin batağına düşen, yani teslim alınmış bir sınıf, düzenin her türlü pisliğini de kanıksamaya hazır hale gelmiş demektir.

"İşçi sınıfı yalnızca başka türlü kurtulamıyacağı için değil, kendisini eski toplumun pisliğinden başka türlü temizlemeyeceği için de -ve asıl bu yüzden- bir devrime ihtiyaç duyar" (Karl Marx)

İşçi sınıfı ya devrimcidir, ya da hiç bir şey! Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm! Sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf savaşını yükseltelim!

Hollanda'da Filipinli devrimci Sison ve Ailesi ile Dayanışma Kampanyası

18 Temmuz 1996 tarihinde Hollanda Adalet Bakanlığı Filipinli profesör Jose Maria Sison ve ailesinin sınır dışı edilmesine karar verdi. Sison ve ailesi 1988'den bu yana Hollanda'da yaşıyordu.

Jose Maria Sison Filipinler'de Ulusal Demokrasi Hareketini başlattı ve bu harekete önderlik etti. Markos rejimi tarafından tutuklandı, işkence gördü ve 10 yıl zindanlara kapatıldı. Markos rejiminin çöküşünden sonra serbest bırakıldı. Eylül 1988'de, bir konferans vermek üzere yurt dışında bulunduğu bir sırada Başbakan Kory Akino tarafından pasaportu iptal edilerek politik mülteci olarak sürgünde yaşamaya zorlandı.

Cenevre sözleşmesi ve Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu'nun 3. Maddesi'ne göre Hollanda devleti tarafından kendisine mültecilik sıfatı verilmişti. Ancak şimdi Adalet Bakanlığı Sison'u "terörist faaliyetlerde" bulunduğu gerekçesiyle sınır dışı etme kararı aldı. Bu kararın ABD ve Filipin devletlerinin istihbarat çalışmalarından elde ettikleri "bilgiler"e dayanılarak alındığı belirtilmiştir. Ancak bu "bilgiler"de belirtilen "terörist faaliyetler" Sison'un Markos diktatörlüğünün zindanlarında tutsak olduğu ya da yurtdışında bulunduğu dönemlere denk düşüyor. Ve hakkındaki bu suçlamalar, iltica talebinin kabul edildiği günlerde de gündemdedi.

Alman-Filipin Dostluk Derneği Hollanda Devleti'nin bu iki yüzünlüğünü protesto etmek ve Sison ailesinin kazanılmış haklarını savunmak amacıyla bir dayanışma kampanyası açmış, tüm ilerici-duyarlı insanların/kuruluşların bu kampanyaya destek vermesi için çağrıda bulunulmuştur. Türkiyeli komünistler olarak bu kampanyaya destek veriyor, kapitalist Hollanda devletinin ikiyüzlü uygulamalarını şiddetle kınıyoruz.

Ürdün'de günler süren militan sokak savaşları

İMF reçetesine halk isyanı

Ürdün'de geçtiğimiz cuma gününden beri, ordu, polis ve gizli servis birlikleri, İMF ve Dünya Bankası talimatları çerçevesinde besin maddelerine yapılan zamlara ve tasarruf paketine karşı yükselen militan kitle gösterilerini daha filiz halindeyken boğmak için olağanüstü bir seferberliğe girişti.

Güney Ürdün'deki Kerak kentinde militan kitle gösterilerinin tırmanması üzerine süresiz sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Önceki günlerde yüzlerce gösterici eğitim harçlarının bir çırpıda aşırı bir oranda yükseltilmesine bir öfke patlamasıyla yanıt verdiler. Eğitim bakanlığına bağlı bir binayı, bir dizi banka ve kamu binalarını ateşe verdiler. Devletin kolluk kuvvetleri gözyaşartıcı bombalar, helikopterler ve plastik mermi atan silahlarla duruma hakim olamayınca sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Telefon bağlantılarının kesilmesine, elektrik kesintisi ve gece boyu süren ev baskınlarına kitlesel tutuklamalar eşlik etti. Şehir ablukaya alındı, çevre illerden destek birlikler konumlandırıldı.

Yapılan resmi açıklamalara göre "isyan" kanlı da olsa bastırılmış, yüzlerce gösterici ("dış mihraklı vatan hainleri") tutuklanmış durumdadır. Yerel kaynaklar ise gösterilerin yoğun devlet terörüne rağmen devam edeceği düşüncesinde.

Aynı günlerde Masar, Tafiya ve Ma'an'da da kitlesel ve militan gösteriler gerçekleştirildi. Devlet güçleri tarafından yoğun bir terörle bastırılmaya çalışılan kitlesel protestolar cumartesi gecesi başkent Amman'a sıçrayarak yeni boyutlara ulaştı. Amman'da halk ile devlet güçleri arasında uzun süren silahlı sokak çatışmaları yaşandı. Ürdün'de 1989 yılı Nisan'ında da benzin fiyatlarına yapılan zamlar üzerine patlak veren ve 12 insanın katledilmesiyle sonuçlanan militan kitle gösterileri yaşanmıştı.

Çatışmaların genişlemesi üzerine Ürdün Kralı Hüseyin parlamentoyu olağanüstü toplantıya çağırdı. Bu tür durumlarda pek alışılmalı olan "vatan, millet, sakarya" edebiyatı ile tehdit ve sahte gözyaşı karışımı bir konuşma yaptı. Hissettiği "acı ve matem" dile getiren sözleri, "dış mihraklı vatan hainlerine" karşı devletin "demir yumruğu" nun ikirciksiz devreye sokulacağı tehdidi takip etti. Konuşma, halkın sağduyuya ve vatan aşkına sahip olduğu, bunun dış mihraklarca bozulmaya

çalışıldığı, Ürdün halkının değil, fakat kendi halkını, emperyalist sömürü paketlerine hayır diyen toplumsal muhalefeti kastediyordu.

Pazar günü gerçekleştirilen bir basın toplantısında başta İslami Eylem Cephesi olmak üzere, aralarında sol partilerin de bulunduğu 11 muhalefet partisi "haksızlık ve baskılara" karşı ortak bir bildiri yayınladılar. Hükümetin ve başbakanın istifasını isteyen bildiride İMF hükümlerinin tanınmaması talep ediliyordu.

10 Temmuz'da Filistin otonom bölgelerinin yeniden inşası kapsamında gerçekleştirilen Paris Konferansı'nda, ABD başta olmak üzere ileri emperyalist ülkeler gelecek iki yıl için Ürdün'e 1 milyar dolar tutarında bir ekonomi yardımını verilmesini kararlaştırılmıştı. Ancak bunun ilişkin olarak rejimin İMF'nin talimatlarına harfiyen uyması önkoşulu konulmuştu.

İMF kararları -diğer hükümlerinin yanısıra- esas olarak ekmek, pirinç, şeker ve süt tozu gibi temel besin maddelerine sağlanagelen devlet desteğinin kaldırılması, özelleştirmenin hızlandırılması üzerinde odaklaşıyordu. Bu antlaşmanın üzerinden henüz 48 saat geçmişti ki, hükümet emperyalist efendilerine ittat sözü vericesine temel besin maddelerine yapılan zamları açıklıyordu.

Kral Hüseyin ise bir yandan halkın zamları "Ürdün'ün çıkarları için" kabullenmesini istiyor, diğer yandan ordu yönetimine "Ürdün'ün çıkarlarının korunmasına yönelik yeni önlemler" alınmasına tam destek sunduğunu açıklıyordu. Böylece bir kez daha İMF talimatlarının dünya çapında kanlı devlet terörü ile dolaysız bağını gün ışığına çıkartıyordu.

Anlaşılan Ürdün'ün egemen despotik burjuva rejimi

programını uygulayabilmek için Ürdün halkının haklı muhalefetine her yöntemi mübah sayarak bastırmayı sürdürecektir.

Ürdün halkının yarısından fazlasının ana temel besin maddesi olan ekmeğe yapılan % 100'ü aşan zammın yanısıra, tüm besin maddeleri ithalatındaki devlet tekeli kaldırılıp serbest piyasa kuralları (yani sınırsız sömürü kuralları) geçerli kılınacak. Böylece geniş yığınlar sefalet batağına çekilmiş olacak. Ürdün işçi ve emekçileri ise daha bugünden devlet karşıtı gösterileriyle kölelik zincirlerine yeni sömürü halkalarının eklenmesini kabullenmeyeceğini haykırdı. Estirilen yoğun devlet terörüne rağmen yeni protesto gösterilerinin patlak vermesi bekleniyor.

Ülkenin güneyinde protestolar halihazırda sürmektedir. Eylemlerin sözcülüğünü yapanlar, hükümet tasarruf paketini ve İMF talimatlarını geri çekene kadar mücadelelerini çeşitli biçimlerde sürdüreceklerini vurgulamaktadırlar. Ordu ise tüm şehirlerin giriş çıkışlarında yığınak yaparak, yoğun güvenlik önlemleri aldı.

Hükümet halkın dinmeyen öfkesinin kendisini giderek daha etkili tarzda ifade edeceğinden duyduğu korkuyla, tepkileri bir nebze yatıştırmak için süt tozu zammını gözden geçireceği sözünü verdi. Fakat diğer zamları, eğitim kurumu başta olmak üzere özelleştirme saldırısını geri almayacağını açıklayarak havuç sopa politikasının bayağı bir örneğini sergilemekten de geri durmadı.

Ürdün halkının anti-emperyalist ve rejim aleyhtarı öfkesi haklı ve meşrudur. Önemli olan bu öfkenin süreklileştirilmesinde, doğru devrimci kanallara aktarılabilmesindedir.

Avustralya: Sınıf Savaşımında Dönüm Noktası

Gün geçmiyor ki dünyanın dört bir yanından yeni militan kitle gösterileri haberi gelsin. Dünya kapitalizminin yapısal krizi derinleşiyor. Derinleştikçe, krizin yükü değişik yoğunluklarda fakat bir ve aynı şemaya göre ("tasarruf paketleri", özelleştirme saldırısı, savaşlar, devlet terörü vb.) dünya işçi sınıfının ve emekçilerinin sırtına bindirilmektedir. G-7 zirvelerinin temel gündemlerinden biri "terör" olması boşuna değildir. Zira emperyalistler rüzgar ekenin mutlaka fırtına biçeceğini çok iyi bilmektedirler. Kabaran toplumsal muhalefet, kitlelerin militan gösterilerine yansyan öfkesi ancak devlet terörü ile bastırılacak boyutlar almış durumdadır. Sınıf bilinci gelişkin egemen kapitalistler, kapıdaki fırtınayı önlemek ve sağ salim atlatabilmek için kollarını sıvamaktadır. Kapitalizmin kâr daha fazla kâr hırsı derinleşen krizle birleşince geçici liberal çözüm politikalarının yolu tıkanmaktadır. Ufukta daha bugünden giderek sertleşecek olan emek-sermaye çatışmaları görünmektedir.

Kolombiya'da Koka köylülerinin isyanları, Güney Afrika ve Ukrayna da maden işçilerinin militan grevleri, Jakarta'da ve Ürdün'deki sokak çatışmaları, Seul'de öğrencilerin üniversite işgalleri ve dünyanın öbür ucundaki Avustralya'daki eylemler bunun sinyallerini vermiş bulunmaktadır.

Avustralya'nın başkenti Canberra'da, 19 ve 20 Ağustos'ta, bu ülke tarihinin en militan ve etkili kitle gösterileri yaşandı. Ağır sanayi işçileri, kamu çalışanları, öğrenciler ve Avustralya'nın yerli halkı olan Aborigin emekçileri hükümetin yeni tasarruf paketine karşı harekete geçmiş bulunmaktadır. Yaklaşık 25 bin gösterici özelleştirme saldırısına, işsizliğe, tasarruf önlemlerine ve Aborigin'lerin bütçedeki paylarının kısılmamasına karşı öfkelerini devlete yönelttiler. Onu temsil eden parlamentoya hücum ettiler. Devletin kolluk güçleri parlamentonun yerle bir edilmesini, göstericiler tarafından işgal edilmesini güçlükle engellediler.

Devletin "tasarruf" planına göre önümüzdeki iki yılda 8,2 milyar DM tasarruf edilecek. Bu ise, işçi sınıfına yeni bir saldırı ilan edilmesi, 1967 yılına kadar varlığı bile reddedilen yerli halkın göstermelik hakları ve mücadeleler sonucu kazandıkları devlet desteğinin budanması, öğrencilerin eğitim hakkının gaspedilmesi (paralı eğitim) ve bir dizi sosyal hak gaspının yürürlüğe girmesi anlamına gelmektedir.

Özelleştirmeler neticesinde devlet sektöründe çalışan işçiler yığınsal işsizlikle karşı karşıya gelmekle kalmayacak, işsizlik sigortası da daha kötü bir düzenlemeye tabi tutulacaktır. Öğrenciler harç ödemek zorunda bırakılacak ve yerli halkın gelecek dört yıllık 400 milyon doları gasp edilecektir. İşçi sınıfına yönelik saldırıları kolaylaştırabilmek için sendikalar yasasında da radikal değişikliklere gidilmeye çalışılmaktadır.

Sendikaların tabanında daha haftalar öncesinde oluşturulan komitelerin basıncıyla sendika yönetimi hükümetin saldırı paketini açıklamasıyla birlikte harekete geçmek zorunda kaldı. Tabanda biriken öfke sendika yönetimini de şaşırtacak düzeyde bir patlama noktasına gelmişti. Buna geniş emekçi kesimlerin desteği de eklenmelidir. Gerçekleştirilen militan gösterileri Avustralya tarihinin en başarılı protesto eylemleri olarak niteleyen sendika, böylece kendine pay biçmeye çalışmaktadır.

Gerçek olan şudur ki, 19 ve 20 Ağustos Avustralya sınıf mücadelesi tarihinde bir dönüm noktasıdır. Avustralya'lı işçilerin, öğrencilerin ve yerli emekçi halkın verdikleri mesaj son derece açıktır: Kapitalizmin dünya çapındaki saldırısını topyekün bir karşı saldırıyla karşılayalım!

Çeçen Savaşı ve Rusya'da İç Politika Çekişmeleri

Çeçenistan özgürlük mücadelesi sınıf zemininde örülmelidir

Kapitalist düzende devlet politikaları düzen içi muhalefeti de kapsayacak şekilde "partiler üstü"dür. Muhalefet sadece görüntüde ya da dar çıkarlar etrafında yapılır. Burjuvazinin belirlediği temel politikaların dışına çıkılmasına izin verilmez. Kapitalist düzene geçişini tamamlamış olan Rusya'da da durum böyledir.

Çeçenistan ulusal kurtuluş mücadelesi seçim döneminde bir çok siyasetçi tarafından politik malzeme konusu yapılırken, bugün "politikasızlık" had safhadadır.

Çeçenlerin Grozny'i ele geçirmesinin ardından askeri bir gövde gösterisine hazırlanmış gibi gözükten Rusya, kentin boşaltılması için 48 saat süre tanıyıp, sürenin dolmasını bile beklemeden kenti topçu ateşine almıştır. Ancak bir o kadar da kısa sürede yeniden ateşkes ilan edilmiştir. Çünkü geniş çaplı bir kıyımın toplumsal meşruiyet zemininin bugün için henüz var olmadığı anlaşılmıştır. Burjuvazi, politik bir yıkıma uğramamak için dengeleri gözetmek zorundadır.

Burjuvazinin politikalarının uygulayıcısı olan Lebed gibi politikacılar da savaşı çığlıklarıyla gittikleri yerlerden ağızlarına barış çubukları almış olarak dönebilme "esnekliğini" göstermek zorundadırlar.

Bir zamanların Kızıl Ordu'sunun önemli bir bölümünü teşkil eden Rus ordusu, her ne kadar eski ihtişamını yitirmişse de, hala dünyanın sayılı askeri güçlerinden biridir. Son derece sınırlı bir güce sahip olan Çeçen direnişçilerinin karşısında yirmi aydır belirgin bir askeri üstünlük sağlayamamış olmasının ardında politik nedenler vardır. Rusya öncelikle yürüttüğü bu kirli savaşa -ulusal ve uluslararası alanda- toplumsal bir meşruiyet zeminini bulmak zorundadır. Bugüne kadar yarattığı bu zemin hassas dengelerle ancak korunabilmektedir. Rusya'nın Çeçenistan'da toplu imha yoluyla kazanacağı askeri bir zafer, dünya ve kendi kamuoyunun önünde politik bir yıkıma dönüşebilir. Kafkaslardan yayılacak ve diğer emperyalist güçlerin müdahale etme ihtiyacı duyacağı büyük savaşlara yol açabilir. Oysa ki asıl savaşların kaderini belirleyen

ideolojiler-politiklardır. İdeolojik-politik zaferlere ulaşılmadan kazanılan askeri zaferler kalıcı olamaz. Eni sonu tarih tarafından mahkum edilir.

Diğer yandan militarist savaşın sürmesi kapitalist düzenin işleyişi açısından da olumludur. Ulusal temeldeki savaş toplumun gündemine yerleştirerek sınıfsal saldırıların gözden kaçırılmasını sağlar. Genel bir ekonomik hareketlilik ortamı yaratır. Toplumun gözünde zorbalık politikalarının da kimi zaman meşru olabileceği şeklinde çarpık bir bilinçlenmenin oluşmasını sağlar vb. Burjuvazi kendi kontrolü altında olduğu sürece savaşları sona erdirmek yönünde özel bir kaygı duymaz.

Rus saldırganlığını "Savaşı çıkarana karşı savaş ilan ediyoruz!" sözleriyle karşılayan Çeçen general Aslan Maskhadov, son ateşkesi onaylamakla, Rusya içi politik manevraların kuyruğuna takılmış bir görünüm sergilemekten kendini kurtaramamıştır. Kuşkusuz ateşkesler askeri açıdan zayıf olan Çeçenistan tarafına soluklanma olanağı tanınması açısından taktik bir öneme de sahiptir.

Çeçen ulusal kurtuluş mücadelesi devrimci bir önderlikle buluşmadığı koşullarda, sınıfsal temele oturmayan her anti-emperyalist mücadele gibi ezilen halkların gerçek ve kalıcı özgürlüğünü sağlayamayacaktır. Bu savaşta bir takım kazanımlar elde edilse bile, sömürülen sınıfın başka bir sömürücü sınıfın (muhtemelen de kendi burjuvazisinin) boyunduruğu altına girmesinden farklı bir işlevi olmayacaktır.

İşçi-emekçilerin sırtından, alın teri'nden kazanılan zenginliklerin burjuvazi tarafından kirli savaşların, cinayetlerin, katliamların gerçekleştirilmesi ve her türlü zulüm mekanizmalarının işletilmesi için kullanılması insanlık adına bir talihsizliktir. İşçi sınıfı ürettiklerinin nerelerde kullanıldığından da kendini sorumlu hissetmek zorundadır. Ancak böyle bir bilinç gerçek barış yolunu açabilir.

Yaşasın İşçilerin Birliği!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Burjuva basını Çeçenistan savaşının, General Lebed'in inisiyatifi ile imzalanan ateşkes anlaşması sonucu yeni bir döneme girdiğini ve kan dökülmesine son verilmesi için, nihayet ufukta bazı somut ümitlerin belirdiğini iddia etmektedir. Ancak bu kirli savaşın başlatıldığı günden beri bölgede yaşanan gelişmelere Kremlin'de değişik klikler arası süren iktidar mücadelesi ile bir arada bakıldığında bu ateşkesin, imzalayanlar kim olursa olsunlar, öncekilerine benzemekten başka bir şansı olmadığı görülmektedir.

Bilindiği gibi Çeçenistan'daki kirli savaş Rus başkanlık seçimlerinin esas konularından birini oluşturmuş, Kafkas halklarının katili Yeltsin barış meleşkesi kesilmiş, Kremlin'de büyük bir hızla ateşkes anlaşmaları imzalanmıştır. Ama seçimlerde istenilen sonucun elde edilmesi ile imzalanan tüm anlaşmalar Rus birliklerince tek taraflı olarak bozulmuştur.

Kremlin'de Çeçen halkının kanı pahasına tezgahlanan bu Bizans oyunlarının gerçek yüzü seçimlerin hemen ardından Rus top ateşleriyle açığa çıktı. Ancak Çeçen savaşçılar başkent Grozny'e girerek Rus ordusuna bir kez daha ağır bir darbe indirdiler. Belki oyuncu getirilebilirlerdi. Ama kolay teslim alınmayacakları kesindi. Yiğit bir halkın evlatları olduklarını bir kez daha kanıtlamış oldular.

Yeltsin'in seçim zaferini kutladığı ve Lebed'in yıldızının parlamaya devam ettiği bir sırada Grozny'de dev Rus birliklerinin Çeçen halkı tarafından uğratıldıkları sayısız hezimetle bir yenisi eklendi. Bunun üzerine Rus ordusu 21 Ağustos tarihli ultimatoomunu verdi. Eğer Çeçen savaşçılar 48 saat içinde kenti terk etmezlerse, Grozny'i yakıp yıkarak haritadan silecekleri şeklindeki bu ultimatoom Rus birlikleri tarafından

Çeçen savaşçılara verilenlerin ne ilkidir, ne de sonuncusu olacaktır.

Açıktır ki, yarını olmayan ve herhangi bir politik çözümü öngörmeyen ateşkes anlaşmalarıyla Çeçenistan savaşı son bulmayacaktır. Çeçen halkının birkaç yıldır uğruna 50 bin civarında insanını şehit verdiği ulusal bağımsızlık gibi bir temel talebi sözkünusudur. Çeçen halkı bu uğurda ülkenin baştan sona bir savaş alanına dönüşmesi, belli başlı tüm yerleşim birimlerinin harap edilmesi, insanların dağlara sığınması veya çevre ülkelere göçe zorlanmaları şeklindeki ağır bedelleri göze almıştır.

Lebed'in 9 saatlik bir pazarlıktan sonra imzaladığı ateşkesle göre karşılıklı silahlar susacak ve Grozny'de Rus askerleriyle Çeçen savaşçılarının oluşturacakları ortak güçler kentte asayişini sağlamak ve ateşkes uygulamasını denetlemek için devriye gezeceklerdi. Bunun olabirliğine olsa olsa Çeçen önderliği inanır. Tıpkı Yeltsin'in birkaç günlüğüne barış meleşkesi kesilmesine kandıkları gibi. Bu kez temel dayanakları general Lebed idi. Çeçen birlikleri genel kurmay başkanı Aslan Maskhadov: "önceki ateşkes anlaşmalarının Rus tarafındaki muhatapları bu savaşı başlatan ve sonuçlanmasında hiçbir çıkarı olmayanlardı ama bu kez muhatap general Lebed, onun eli kanlı değildir" demiştir. Oysa 50 bin civarında Çeçenin, 10 bin civarında Rus askerinin yaşamına mal olmuş bu kirli savaşta Çeçenlerin istikrarlı ve kalıcı bir muhatapı yoktur denilebilir. Birkaç yıldır Rus birlikleri dev askeri olanaklarıyla bu sefalet içindeki halka kaba bir biçimde saldırıp duruyorlar. Kremlin'deki politik iktidar değişik nedenlerle zaman zaman pazarlık yapmaya yanaşılıyor. Fakat her seferinde pazarlığı kendisi bozuyor. Birileri pazarlık masasındayken

ötekiler saldırıyı alevlendirmekle meşgul oluyor.

Rus başkanlık seçimlerinden bu yana, özellikle de general Lebed'in politik sahneye güçlü bir kitle desteği alarak çıkmasıyla birlikte, Kremlin'de çelişkiler su yüzüne çıkmıştır.

Çeçenistan savaşı bir yanıyla bir deneme tahtası işlevi görmektedir. Rus halkının başına musallat olmuş gerici klikler, deyim yerindeyse, adeta Çeçen cesetleri arasında birbirlerine gol atmaya çalışıyorlar.

Örneğin; dünya kamuoyuna ikinci adam olarak tanıtılan general Lebed Yeltsin'in emri üzerine Grozny'e pazarlık yapmaya gidiyor, ama yaptığı açıklamada bu emrin Yeltsin'e ait olup olmadığından emin olmadığını iddia ediyor. Grozny'de ateşkes anlaşmasını devlet televizyonu Boris'in ağzından şu yorumu yapıyor: "Kısa süre önce kimsenin haritada dahi bulamayacağı Çeçenistan büyük Rusya'yı mağlup etti." Liberalleri temsil eden yayın organı Nezavissimaia Gazeta günlüğü ise: "Lebed'in imzaladığı anlaşma bir teslimiyettir" diye başlık atıyor. Ve Lebed Moskova'ya dönüşünde Yeltsin onu kabul edip görüşmeyi reddediyor.

Tüm bunlar Çeçen halkının gözünde Pinochet hayranı olmakla övünen Lebed'i olumlu gösteriyor. Çeçenlerin bir kez daha kanmalarına ve ümide kapılmalarına neden olan bu görünümüdür. Ancak bu görünümün gerçekle ilişkisi yoktur. Lebed'in politik kariyerini bu kirli savaşa karşı çıkmasına borçlu olduğu biliniyor. Fakat gerçeği görebilmek için, Güvenlik Konseyi Sekreterliğine atanmasından sonra Lebed'in bu konuda yanıldığını ve büyük Rusya'ya baş tutan Çeçen çetelerin mutlaka ezilmesi gerektiği türünden açıklamaları unutulmamalıdır.

Lebed'in papaz rolüne soyunmasının nedeni Kremlin'de süren iktidar savaşının gereğidir. Yeltsin'in durumu pek de berrak değildir. Hastalığının ileri bir düzeye sıçradığı biliniyor. Dolayısıyla değişik mafyalara bağlı halefler arası rekabet de kızışmaktadır. Şu anda sahnede üç kişi, başbakan Viktor Çernomirdin, başkanlık idaresi şefi Anatoli Çubayiş ve ordusuz general Lebed çatışmakta, boğuşmaktadırlar. Bunlar birbirlerinin ayağını kaydırmakla meşguldürler. Lebed'i devre dışı bırakmak için en müsait çatışma alanı ise Çeçenistan'dır.

Bu çatışma nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Lebed kazansın ya da kaybetsin, Çeçenistan her halükarda onun politik mezarı olacaktır. Çünkü o Çeçen dramını kullandı. 11 milyon seçmenin desteğini aldı. Ancak bu desteği Çeçen halkının celladı Yeltsin'e pazarlayarak tavrında ne denli ikiyüzlü olduğunu kanıtladı. Şimdi de aynı rolü oynamaya devam ediyor. Çeçenleri kandırarak Kremlin'deki iktidar savaşına hazırlanıyor. Çeçen halkının ve sağduyulu, saf Rus insanların savaş aleyhtarı duygularını istismar ederek yeni bir Yeltsin olmaya çalışıyor. Onun bu klikler arası savaşı kazanma şansı zayıftır. Ama imzaladığı ateşkesin öncekilere benzetmesi, Çeçen halkının daha çok şehit vermesi olasılığı oldukça güçlüdür, hatta kaçınılmazdır.

G.Kore gençliğinin Militan Mücadele Geleneği Sürüyor

G.Koreli devrimci öğrenciler 9 gün boyunca Yonsei Üniversitesi kampüsünü işgal ettiler, militan bir direniş çizgisiyle düzenin bekçi köpeklerinin saldırılarını boşa çıkardılar.

Güney Koreli öğrenciler militanlıkları, direnişçi ve savaşçı kimlikleriyle dünya öğrenci hareketine yıllardır örnek olmuştular. Geçtiğimiz haftalarda Yonsei Üniversitesinin 9 günlük işgali ile bu mücadele doruk noktasına ulaştırıldı.

Öğrenciler, yıllardır düzenlenen "Kuzey Kore ile birleşme mitingi"nin devlet tarafından keyfi bir tarzda yasaklanması ve üzerlerine kusulan terör karşısında harekete geçti. Altı bin öğrenci üniversite kampüsünü ve çeşitli fakülte binalarını işgal etti. Devlet güçleri işgale ancak günlerce süren vahşi bir operasyonla son verebildi. Öğrenciler tüm arabulucu ve teslim olma çağrılarını "buraya savaşarak geldik, ancak savaşarak terkederiz" sözleri ile yanıtız bıraktılar.

Öğrenim koşullarının düzeltilmesi, K. Kore ile birleşme, mahkemeleri süren eski devlet başkanları Chun-Doo-Huan ile Roh ve bugünkü başkanın (Kim-Young-Sam) cezalandırılması öğrencilerin başlıca talepleri idi. İsmi geçen başkanlar Kore tarihinin en ağır suçluları durumundadır. 1979 askeri cuntası, 2 bin muhalif insanın katledildiği 1980 Kuanjju katliamı ve yanısıra bugünkü hükümeti de içeren kokuşmuş bir yolsuzluklar zincirinin sorumluları durumundadır.

G. Kore militan üniversite hareketinin politik hedefleri, '80'lerin ortasında geniş halk yığınlarının destek sunduğu demokratik gösterilerinden bu yana ağırlıklı olarak yurtsever içerikte taleplere kaymış durumdadır. Buna rağmen önemli bir sol potansiyel taşıyan G.Kore öğrenci hareketi bir yeniden yapılanma sürecine girmiş

bulunmaktadır. Bir çok parçaya yayılmış öğrenci hareketinin bir bölümü G. Kore devletini ABD'nin neo-sömürgeci bir uydusu olarak değerlendirirken, diğer bölümü rejimi bağımsız bürokratik bir kapitalizm

olarak değerlendirmektedir. Her iki kanat da Kore'nin birleşmesini tam bağımsızlığın tayin edici halkası olarak görmektedir.

Bir kanat '80'lerin ortasından bu yana işçi sınıfı ile kurulan ancak süreçte korunamayan bağların yeniden oluşturulmasını savunmaktadır. K. Kore ile birleşme protokolünde, işçi sınıfının taleplerine birinci derecede bir önem vermektedir. Ancak şu an baskın konumundaki diğer kanat protokol taslağında artık proletaryanın taleplerine yer vermemektedir.

G. Kore'de işçi sınıfı da mücadeleci bir geleneğe sahiptir. '80'lerde işçi sınıfı ile kurulan sıkı bağlar öğrenci hareketinin ideolojik gücünden ziyade, daha çok işçi sınıfının mücadele sahnesinde bizzat yer almasından ve etkin bir konumda olmasından kaynaklanıyordu.

Kapitalizmin dünya çapındaki saldırıları karşısında G. Kore işçi sınıfının misyonunu ne ölçüde oynayacağı, mücadele sahnesinde yerini ne denli alacağı G. Kore'nin gelecekteki sınıf mücadelesinin yönünü belirleyecektir.

İşgal polis terörü ile kırıldı

Güney Koreli üniversite öğrencilerinin eylemi azgın bir devlet terörüyle sona erdirildi. Son olarak Fen Fakültesi'nin iki binasını işgal eden öğrencilere polis sabaha karşı azgın bir saldırı başlattı. Helikopterlerle binanın terasına göz yaşartıcı gaz

işçilerin ürettikleri ulaşım araçlarını kullanarak, işçilerin ürettikleri makineleri kullanarak saldırdılar öğrencilerin üstüne. Ve tam da bu aynı nedenle tüm burjuva rejimlerinin en büyük korkusu işçi sınıfının bir gün toplumsal

boşaltan kolluk güçleri terasa birlikler indirdiler. Binlerce özel donanımlı polisin katıldığı saldırıya karşı öğrenciler son ana kadar direnişlerini sürdürdüler. Kapıya kurdukları barikatları ateşe vererek, göz yaşartıcı gaz saldırısına rağmen çatıdan taşlar ve sopalar atarak, oda oda, koridor koridor dövüşerek mevzilerini savundular.

Ancak günlerce süren eylemler sonunda yorgun düşmüşlerdi. İçme suları kesilmiş, yiyecekleri tükenmişti. Oysa işçi-emekçileri boyunduruğu altına almış olan burjuvazi, emeğin gücüyle üretilen tüm araç-gereç ve imkanları köpeklerinin emrine verme imkanına sahip. İşçilerin ürettikleri silah ve cephaneyi kullanarak,

muhalefetin eylemlerine sahip çıkması, ezilen kesimlerin mücadelesine destek vermesi, ona önderlik etmesi. Kore egemenleri bu yüzden şimdiden öğrencileri genelde toplumdaki, özeldede işçi sınıfından tecrit etmeye, onları "yasa dışı", "terörist", "kent gerillası" ilan etmeye çalışıyor, öğrencileri K.Kore'nin ajanları olmakla suçluyor. Sosyalizmin değerlerine sahip çıkan, Güney ve Kuzey Kore halklarının birliğini savunan, bu uğurda acımasız saldırılara ve işkencelere göğüs geren militan Koreli öğrencilere sahip çıkmak, onlarla uluslararası dayanışma örgütlemek, her ilerici-devrimcinin görevidir.

Zindan direnişinin dersleri ve yeni dönemin görevleri-3

Kazanılan başarıyı yeni başarılarla dayanak yapabilmek

“Rejim 1 Mayıs provakasyonu ile bir ölçüde yaratmayı başardığı havadan en iyi biçimde yararlanarak devrimci hareketi tecrit etmeye çalışmıştı. Aynı çabaya bayrak provakasyonunun ardından yeni bir güç kazandırmaya çalıştı. Zindan direnişçileri, onların büyük bir yiğitlikle kendilerini peş peşe feda etmeleri, bugün havayı tümüyle tersine çevirmiş bulunmaktadır. Devrim cephesi gerekli devrimci girişkenliği göstererek bu durumdan en iyi ve en doğru biçimde yararlanmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Devletin içine düştüğü tecriti zayıflatarak hatalardan özenle kaçınılmalıdır. Milyonlarca emekçinin ilgi ve dikkati devrimcilere yönelmiş durumdur. Devrimci hareket büyük kitlesel direnmeler geliştirmek üzere bundan en iyi biçimde yararlanmayı başarabilmelidir.”

Komünistlerin bu değerlendirmesi zindan direnişinin henüz bitmediği, fakat zaferle biteceğinin kesinleştiği günlere aittir. Direnişin zaferinin hemen ardından yaptığımız değerlendirmelerde de buna özel bir ısrarla dikkat çektik. “Elde edilen politik ve moral kazanımları yeni bir çıkışın dayanakları olarak kullanabilme sorumluluğu”na işaret ettik.

Zindan saldırısını birleşik bir direnişle püskürten ve başarının ortak onurunu taşıyan Türkiye devrimci hareketi şimdi yeni bir sınavdan geçiyor. Bu büyük bedeller ödeyerek elde ettiği önemli bir politik başarıyı yeni birleşik çıkışların dayanağı olarak kullanma başarısı gösterip gösterememe sınavıdır. Politik inanç ve kararlılık sınavından başarıyla çıkan devrimci hareketin bu yeni sınavı, onun devrimci sorumluluk anlayışı, siyasal ciddiyeti ve önderlik kapasitesi hakkında bir fikir verecek. Bu kuşkusuz çok daha zor bir sınavdır. Devrimci hareket bugüne kadar inançları uğruna kendini feda etme gücü ve kararlılığının sayısız kereler örneklerini vermiştir. Oysa bu tür fedakarlıklarla yaratılan etkiyi ve birikimi değerlendirerek devrimci siyasal mücadeleyi yeni başarılarla taşımada genellikle başarısız kalmıştır. Tersine, böyle tekil taktik başarılar, neredeyse bir kural olarak, aşırı baş dönmesine ve rehavete zemin olmuş, bir başarıyı yeni bir başarının sıçrama tahtası olarak kullanmak yeteneği bir türlü gösterilememiştir. Bu başarısızlığın gerisinde, ancak gerçek bir iktidar ufkunun, kazandırabileceği yeterli politik ciddiyet ve sorumluluk anlayışından yoksunluk var. Zindan direnişlerini izleyen ilk haftaların sunduğu ipuçları bizde bunun bu kez de böyle olacağı doğrultusunda ciddi kuşku ve kaygılar yaratmaktadır. Grupçu dargörürlüğün beslediği bu tür bir sorumsuzluğun önünü almak için henüz zaman ve imkanların tükenmediğine inanmak istiyoruz.

Siyasal mücadelede kuraldır; bir politik başarı gerçek anlamını, kapsamını ve dolayısıyla değerini, ancak yeni çıkışlara dayanak olarak kullanabildiği ölçüde bulabilir. Bir çok çevre

tarafından yinelenen “Zaferi yeni zaferlere taşıma” söylemi, devrimci hareketimizin bu kuraldan biraz olsun haberdar olduğunu göstermektedir. Fakat haftalar birbirini kovalıyor. Zindan direnişinin yarattığı olumlu politik hava gitgide dağılıyor. Düzen cephesi kendi yeni gündemiyle inisiyatifi ele alıyor. Oysa devrim cephesinde büyük bedellerle elde edilen politik avantajların nasıl değerlendirilebileceği üzerine hali hazırda ne ciddi bir görüş, ne herhangi bir hazırlık ve ne de fiili bir girişim sözkonusudur. Ortada bir belirsizlik, bir rehavet, başarı sarhoşluğu ile içiçe bir şaşkınlık ve başarıyı bazı dar grupsal hesaplara tahvil etme üzerine insana ürküntü veren tuhaf tuhaf girişim ve davranışlar var yalnızca.

Aylardır sürdürülen devrimci güç ve eylem birliğini gerçekleştirme süreci, zindan direnişinin zaferini izleyen günlerde, bu direnişin birleştirici etkisinden alınan yeni bir güçle ve somut bir eylem planı çerçevesinde bir sonuca bağlanabilseydi ve bu kitlelere açıklanabilseydi eğer, bu bile başlı başına kitlelere moral ve motivasyon veren yeni bir güçlü çıkış olurdu. Oysa bu olanak bile değerlendirilemedi ve bu alandaki ayak sürüme ve belirsizlik bugün hala devam ediyor. Kürt devrimci hareketini temsil eden sütunlarda bizzat direnişin birleştirici etkisiyle “şahadetlerin birliği emrettiği” devrimci güç ve eylem birliğinin bir an önce gerçekleştirilmesi gerektiği üzerine yazı ve çağruların çıktığı günlerde, Türkiye devrimci hareketi bu alandaki sorumlulukları konusunda açıkça ayak sürüyor. Zindan direnişi süresince içerde ve dışarda yaşananlar devrimci tabanda önemli bir yakınlaşma ve kaynaşma sağladığını, bunun ise birliği yeni boyutlara çıkarmak ve kurumsallaştırmak için son derece uygun bir ortam oluşturduğunu görmek gerekir. Oysa bazı çevreler, bu fırsat kaçırılırsa eğer, aynı hava ve isteğin yeniden yakalanabilmesi için zaman alacak yeni gayretler ve emekler gerekeceğini düşünme basiretini nedense gösterememektedirler.

Kitle hareketinde 1 Mayıs'ı izleyen durgunluk

Değerlendirmemizin önceki bölümlerinde zindan direnişi başarısının yol açabileceği muhtemel bir baş dönmesinin en önemli sonuçlarından birinin devrimci hareketin kendi gerçeklerine gözlerini kapaması olabileceğini söylemiştik. Burada buna üzerinde fazla durulmayan ve büyük ihtimalle gözden kaçırılan bir başka olguyu eklemek istiyoruz. Bu, 1 Mayıs'ı izleyen dönemde kitle hareketinde yaşanan açık gerilemedir. Yeni yıla tempolu başlayan kitle hareketi 1 Mayıs'a kadar değişik kesimleri kapsayarak günden güne gelişti. Yüzünü aşkın bir kitlenin katıldığı 1 Mayıs gösterisi bu gelişmenin doruğu oldu. Fakat 1 Mayıs sonrasında beri kitle hareketinde belirgin bir gerileme yaşanmaktadır ve bu durum halen

sürmektedir.

Yılın Şubat-Nisan döneminde önemli bir çıkış yaşayan öğrenci hareketindeki son durum yaz tatili nedeniyle anlaşılabilir. Fakat her yılın yaz döneminde büyük hareketlilikler yaşayan ve böylece ülke gündeminde önemli bir yer tutan kamu çalışanları hareketi bugün durgunluk içindedir. Geçen yıl 150 bin kişiyle iki günlüğüne Kızılay'a çıkabilen bu kesime bu yaz tam bir sesizlik egemendir. Nisan ayında peş peşe eylemlerle hem geniş bir katılım ve hem de militan politik bir tutum sergileyen memur hareketindeki bu son durum, açıkça ciddi bir gerilemenin ifadesidir.

Bunda Refahiyol hükümetinin geçmişe göre daha ileri bir maaş artışını sus payı olarak kullanmasının elbette yatıştırıcı bir etkisi vardır. Fakat asıl neden hiç de bu değildir. Memurların yıllardır yalnızca üç kuruşluk maaş artışı için değil fakat asıl olarak grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadele edip eyleme geçtikleri unutulmamalıdır. Dolayısıyla bu yaz yaşanan durgunluğun gerisindeki neden hiç de yalnızca bu aldatıcı maaş artışı değildir. Asıl neden KESK'e egemen yönetim ve politikanın memur hareketini bugün getirip dayattığı çıkmazdır. Öte yandan, 8 Haziran oturma eylemine devletin yönelttiği vahşi saldırı reformist bürokratların memur hareketini yeni eylemlerle çıkışlara yöneltme cesaretini tümünden kırmış gibi görünüyor. Faşist baskı ve terör uygulamalarına karşı belli bir hassasiyeti bilinen kamu çalışanlarının, kamuoyu bakımından ortamın en uygun olduğu bir evrede zindan direnişini destekleyici eylemlere yöneltilmemesi, demec demokrasilerinden öteye geçilememesi de bunu gösteriyor.

İlk bakışta kendilerini “varoşlar”la özdeşleştirenlere şaşırtıcı gelecektir ama durgunluğun bir başka alanı da yazık ki bizzat semtlerin kendisidir. Çeşitli emekçi semtleri bir dizi örgütün neredeyse tüm varlığı ile konumlandığı alanlardır. Zindan direnişinin toplum gündemine oturduğu en önemli günlerde tüm zorlamalara rağmen bir kaç yüz kişilik genç sempatanın katılımını aşan herhangi bir eylemlilik yaşanmamıştır semtlerde. Geçen yıl büyük kentlerde onbinlerce kişinin katıldığı Sivas katliamını protesto gösterilerinin bu yıl yapılmaması da semtlerdeki bu durgunluğun bir başka göstergesidir.

Tutsak yakınlarının ve onlarla bütünleşen sınırlı bir devrimci demokrat kitlenin sık sık yinelenen eylemlilikleri dışarda tutulursa, 1 Mayıs sonrasında belli eylemliliklerin yaşandığı tek alan her şeye rağmen işçi sınıfı olmuştur. Deri ve Belediye işçilerinin zindan direnişlerine yönelik politik çıkışları, özellikle İstanbul'da sendikalaşma için ve tensikatlarla karşı neredeyse her gün yaşanan tekstil direnişleri ve nihayet Antep-Ünaldı işçilerinin tam bir ay süren geniş katılımlı kararlı direnişi bunun somut örnekleridir. Bu sonuncusu, Antep-Ünaldı dokuma işçilerinin sektörel yöresel grevi apayrı bir önem taşımaktadır. İşçi sınıfının bağrındaki

muazzam enerjiye, bu sınıfın örgütlü ve birleşik mücadeleye özel yatkınlığına çarpıcı bir örnek oluşturan bu direnişin zindan direnişlerinin gölgesinde kalması ise tam bir talihsizlik olmuştur. Başka koşullarda bu direniş sınıf hareketinin öteki alanları üzerinde güçlü bir ajitasyon dayanağı olarak kullanılabilir.

İşçi sınıfı hareketi cephesinde yaşanan bu sınırlı örnekler bir yana bırakılırsa, 1 Mayıs'ı izleyen dönemde kitlelerin farklı kesimlerine egemen durgunluk açık bir olgudur.

Güçlü devrimci alternatif ihtiyacı

Fakat bu olgunun nedenleri doğru anlaşılmalıdır. Bu olgu ne hoşnutsuzluk ve mücadele isteğinde bir gerilemenin ifadesi, ne de 1 Mayıs eresinde dozu iyice artırılan faşist devlet terörü karşısında düşünen yığınların bir göstergesidir. Bu olgunun gerisindeki asıl neden, kitlelerin örgütsüzlüğü ve güven veren bir önderlikten yoksunluğudur, bunun beslediği güçsüzlük ruhhalidir. Tüm devrimci güçlerin kitlelerin karşısına birleşik bir kuvvet olarak çıkmasının, mümkün olan her yerde ve durumda birleşik bir mücadele ve önderlik alternatifi olarak hareket etmesinin güncel önemi ise tam da buradan kaynaklanmaktadır. Bugün devrimci örgütlerin her biri kendince bir devrimci siyasal çalışma sürdürmekte, kitleleri ileri bir tutuma ve mücadeleye çekmeye çalışmaktadır. Fakat tek tek devrimci örgütlerin bugünkü gerçekliği nedeniyle de bu çabalar son derece sınırlı kalmaktadır. Bu tür bir çaba bugün için kitleleri eyleme yönlerecek bir etki yaratamamakta, onlara yeterli güveni verememektedir. Bu durum reformizmin ve sendika bürokrasisinin dizginleyici ve pasifleştirici etkisiyle de birleşince ortaya bugünkü sonuç çıkmaktadır.

Faşizmin ve sermayenin saldırılarına karşı kitlelerin karşısına birleştirici bir devrimci kuvvet olarak çıkmak zorunluluğunun mantığı doğru anlaşılmalıdır. Burada sözkonusu olan hiç de şu yada bu siyasal akım tarafından savunulan bir politikanın özel gerekleri değil, fakat devrim ile düzen cephesi arasındaki çatışmanın nesnel gerekleridir. Sözkonusu olan bu nesnel devrimci ihtiyaca yanıt verebilmektir.

Bugün tüm iç didişme ve dalaşmalarına rağmen, kurulu sermaye düzeninin genel çıkarlarının sözkonusu olduğu her durumda, karşı-devrim cephesi ortak bir politik tutumda birleşebilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik sistematik saldırılardan Kürt sorununa, devrimci siyasal mücadeleyi ezmekten dış politikanın çeşitli sorunlarına kadar bu böyledir. 12 Eylül rejiminin başlangıçta zorla sağladığı bu politik davranış birliği, bugün MGK yönetimi altında süreklileşmiştir. Bu, yaşadığı tüm krize, içinde debelendiği tüm açmazlara rağmen düzen cephesinin en büyük avantajıdır. Devrimci kitle mücadelesinin bugünkü zayıflığı bu avantajın korunmasını ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Bunun karşısında devrim cephesi ise yıllardır yalnızca aşırı bir güçsüzlüğü değil, aynı zamanda büyük bir parçalanmışlığı ve iç kopukluğu yaşıyor. Bu aynı kopukluk Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasında çok daha ileri boyutlardadır. Bu tür bir kopukluk ise, düzen cephesinin tersine, temel sorunlar ve görevler sözkonusu olduğundan devrim cephesinde taktik tutum ve eylem planında genel bir dağınıklığa neden olmaktadır. Sonuçta siyasal mücadele arenasında arayış içindeki kitlelere güçlü bir devrimci alternatif sunmak mümkün olamamaktadır.

Devrimci akımlar şunu anlamak zorundadırlar. Bugün elbetteki her bir devrimci hareket kendi bağımsız çalışmasını kendi sınırları içinde sürdürmek yeteneğine az-çok sahiptir. Fakat sorun bu değildir. Sorun arayış içindeki kitlelere bir an önce güçlü bir devrimci

alternatif hissettirebilmektir. Arayış içinde olan ve mücadele isteği taşıyan kitleleri devrimci siyasal eyleme yönlerebilmek, bunun zeminini ve kanallarını yaratabilmektir. Bunu ise bugünkü koşullarda hiçbir devrimci akım kendi başına, kendi sınırlı güç ve olanaklarıyla başaramaz. Bu bugünün bir nesnel gerçeğidir. Farklı devrimci akımların çabalarının mücadele içinde kendiliğinden buluşmasını yeterli görmek ise güncel görevlerin yakıcılığını gözetmeyen bir dargörürlük örneği sayılabilir ancak.

Düzen ile yığınları karşı karşıya getirmek

Faşizmin ve sermayenin işçi sınıfını, emekçileri ve Kürt halkını hedef alan saldırılarına karşı bir taktik eylem platformu oluşturmak bugün devrimci hareketin önündeki en acil görev durumundadır. Bu eylem platformunun temel unsurları saptanırken dikkat edilmesi gereken en önemli husus, geniş emekçi yığınlar ile düzeni ve devrimi karşı karşıya getirmeyi olanaklı kılabilecek bir taktik çizgi izleyebilmektir. Bu ise, sermayenin emekçi sınıfı ve tabakalara yönelttiği siyasal ve iktisadi saldırıları göğüslemeyi hareket noktası olarak almak, yığınların bu çerçevede oluşan istemlerini ve sorunlarını güncel politik çalışmanın ve mücadelenin dayanakları olarak değerlendirebilmekle mümkündür.

Komünistler bir süre önce, devrimci siyasal mücadeleyi devrimcilerle devlet arasındaki bir hesaplaşma görüntüsünden çıkarmanın özel önemine işaret etmişlerdi. O zaman da ifade ettiğimiz gibi, geniş yığınları seyirci konumuna düşürmek amacıyla bu görüntüyü bizzat devlet çok özel bir çabayla yaratmaya ve korumaya çalışıyor. Daha da önemlisi, uzun yılları bulan bir aradan sonra devrimci örgütlerin nihayet kitleleri etkileme olanağı kazandığı şu sıra buna ayrı bir önem veriyor. Devrimci hareketin önünü daha işin başındayken kesmek istiyor. Zindan direnişi, özellikle ölümlerin yaşandığı son aşamasında yarattığı tüm olumlu etkiye rağmen, doğası gereği kendi yönünden bu tür bir algılamayı ayrıca kolaylaştırmıştır. Olay geniş yığınları devrimciler ile devletin kendi aralarındaki bir çatışma olarak görülebilmştir. Reformist sol akımların "emekçilerin gündemi" demagojisi ve saptırması da, aynı şekilde, kitlelerin bugünkü geri bilincinden de güç alınarak bunun üzerine oturtulmaktadır.

Devletin devrimciler üzerinde yoğunlaşan ve kitlelerin en ileri, devrimci akımlara en yakın kesimlerini de kapsayan terör ve imha saldırısı, bir yandan daha geniş kesimlere ulaşma olanaklarını yok etmeyi hedeflerken, öte yandan da geniş kitleleri mücadele ve çatışma onların dışındaymış yanılığına sürüklemeyi amaçlıyor. Bu, devletin şu dönem özellikle uyguladığı bir taktiktir. Buna karşı izlenmesi gereken devrimci taktiğe ilişkin olarak, burada daha önce söylediklerimizi yinelemekle yetiniyoruz:

"Bu oyunu bozmanın yolu, yığınların sorunlarını ve istemlerini eksen alan bir politik çalışma ve mücadeleden kopmamaktır. Daha çok öncü kesimler üzerinde yoğunlaşan faşist devlet terörüne karşı mücadele ile geniş işçi-emekçi yığınlarına yönelen iktisadi ve sosyal saldırılara karşı mücadeleyi birleştirmek, ikisi arasındaki kopmaz bağın yığınlar tarafından anlaşılmasını kolaylaştırmaktır. Faşist teröre ve kirli savaşa karşı teşhir ve ajitasyonu, aynı güçle, özelleştirme saldırısına, tensikatlara, zamlara, sosyal haklara yönelik yeni saldırı hazırlıklarına, yığınların hak arama mücadelesinin önüne konulan yeni yasal engellere karşı teşhir ve ajitasyonla birleştirmektir." (Ekim, sayı:147, 15 Haziran '96 başyazı)

EKİM

SOSYALİZM YOLUNDA

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

Yurt içi 375 000 TL. 1 Yıllık
Yurt Dışı 75 DM. Yurt içi 750.000 TL.
Yurt Dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için : 0079219-2,
DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm**
(TDKP Eleştirisi) 2. Baskı..... 225 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü**
SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) .. 450 000 TL.
- Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış**
ve Platform Taslağı ..... 125 000 TL.
- Devrimci Harekette**
Reformist Eğilim ..... 300 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları**..... 400 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen**
ve Ortadoğu (Tükendi) ..... 150 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** . 350 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak,**
(Roman: Orhan İyiler)..... 950 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı,**
Değerlendirme ve Kararlar ..... 430 000 TL.
- ekimler-1, Marksist-Leninist**
Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) ..... 500 000 TL.
- ekimler-2, Marksist-Leninist**
Teorik Siyasal Dergi ..... 500 000 TL.
- Solda Tasfiyeciliğin**
Yeni Dönemi (Tükendi) ..... 250 000 TL.
- İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,**
Işık, Daha Çok Işık ..... 300 000 TL.
- EKİM Olağanüstü Konferansı**
(Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci
Politika ve Örgütlenme Sorunları..... 450 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu**
Teorik-Programatik Perspektifler ve
Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi) . 430 000 TL.
- Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar**
Kopanlar ve Kapılanlar ..... 340 000 TL.
- Devrimci Gençlik Hareketi**
Genişletilmiş 2. Baskı..... 400 000 TL.
- Gebze Direnişinin Ardından** ..... 125 000 TL.
- 20 Temmuz Dersleri**..... 125 000 TL.
- Dünya'da ve Türkiye'de**
Özelleştirme Saldırısı..... 125 000 TL.
- "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine**
Liberal Demokratizmin Politik Platformu
Genişletilmiş 2. Baskı..... 150 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı**
Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler
- Küçük Burjuva Popülisti ve Proleter**
Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)..... 340 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel**
ve Siyasal Tartışmalar(Tutanaklar).... 560 000 TL.
- Demokratizmi**
Savunmanın Sınırları..... 140 000 TL.

“Barışı sürdürmeyi yalnızca sosyalizm başarabilir, savaşın kıyamet atlıları tarafından çiğnenen kurak tarlaların çiçek açmasını yalnızca o sağlayabilir.”

“Bütün ülkelerin proleterleri! Bu savaş, en sonuncu savaş olmalıdır! Öldürülen oniki milyonu kurban verdik bu savaşta, çocuklarımızı, insanlığı kurban verdik fazlasıyla.

Avrupa bu acımasız savaşın yıkıntıları içinde. Emperyalist cinayetinin iğrenç sahneleri oniki milyon insanın cesediyle kaplı. Gençliğimizin çiçeği, halkların en iyi insanları kılıçtan geçirildi. Ölçülemeyecek bir üretkenlik yok edildi. İnsanlık, tarihte eşi olmayan bu kandökümünün sonucunda, artık kan dökmeğe son vermiştir. Yenilen kadar yenen de uçurumun kenarına gelmiştir. İnsanlık korkunç bir açlık, tüm üretim mekanizmasının durması, salgın hastalık ve soysuzlaşma tehdidiyle karşıkarşıya.

Ve bu dehşet verici anarşinin, bu dizginlerinden boşanmış kaosun büyük suçlusu, hakim sınıflar değil mi?

Onlar, başıboş bıraktıkları güçleri denetleme yeteneğinden yoksun. Dünya savaşı cehennemini kapitalizm canavarının kendisi çağırdı. Ama şimdi onu defedemiyor, gerçek düzeni yeniden kuramıyor; işkenceden geçen insanlığa ekmek ve iş, barış ve kültür, adalet ve özgürlük sağlama yeteneğinden kapitalizm yoksundur.

Hakim sınıfların barış ve adalet adı altında hazırladıkları şey, yalnızca, kaba gücün başka bir kullanımıdır; bunun ardında yeni kanlı savaşların, baskı ve kin canavarının bin bir başı uzanıyor.

Barışı sürdürmeyi yalnızca sosyalizm başarabilir, insanlığın yaralarını yalnızca o sarabilir, savaşın kıyamet atlıları tarafından çiğnenen kurak tarlaların çiçek açmasını yalnızca o sağlayabilir. Yok edilen üretkenliği on kat daha fazlasıyla yalnızca sosyalizm yenileyebilir, insanlığın tüm bedensel ve tinsel enerjisini yalnızca o uyandırabilir, kin ve anlaşmazlığın yerini kardeşçe dayanışmanın, uyum ve her insana karşı duyulan saygının almasını yalnızca sosyalizm sağlayabilir.

Tüm ülkelerin proleterlerinin temsilcileri bir kez sosyalizm bayrağı altında el sıkır sıkımsa, barış birkaç saat içinde erişilebilecek bir sorun olacaktır. Ren nehrinin sol yakası, Mezopotamya, Mısır ya da sömürgeler üzerine anlaşmazlıklar olmayacak. Tek bir halk olacak yalnızca: Her ırk ve dilden emekçiler. Tek bir yasa olacak: Tüm insanların eşitliği. Tek bir amaç olacak yalnızca: Herkes için zenginlik ve ilerleme.

İnsanlık bugün şu almaşıkla karşı karşıya: Kapitalist anarşi içinde çözülme ve yokoluş, ya da sosyal devrimle yeniden doğuş. Karar saati geldi çattı. Eğer sosyalizme inanıyorsanız, bunu göstermenizin zamanı geldi. Eğer sosyalistseniz, eyleme geçmenin zamanıdır.

Tüm ülkelerin proleterleri, eğer sizleri ortak mücadele içinde birleşmeye çağırıyorsak, bunu,

“Alman ulusu” denen şirket adı altında kendi cinayetlerinin sonuçlarından kaçmağa çalışmakta olan Alman kapitalistleri uğruna yapmıyoruz. Bizim ve sizin adınıza yapıyoruz bu çağrıyı. Düşünün: Ülkenizin muzaffer kapitalistleri, devrimimizi kanla bastırmak için hazır bekliyorlar, devrimimizden kendi ülkelerindeki devrim kadar korkuyorlar. Siz kendiniz, şu sözümona “zafer”le daha özgür olmadınız, tersine daha da köleleştiniz sadece. Eğer hakim sınıflarınız Almanya ve Rusya’daki proleter devrimi boğazlamayı başarırsa, iki kat daha güçlü olarak sizin üzerinize yürüyecekler. Sizin kapitalistleriniz, bizi ve devrimci Rusya’yı yenerek sizi kamçıyla cezalandıracak ve uluslararası sosyalizmin mezarı üzerinde sömürünün bin yıl boyunca sürmesini sağlayacak gücü edinebilecekleri umudundalar.

Bunun için size sesleniyoruz: Savaşın! Davranın! Boş bildirilerin, platonik kararların ve anlamsız sözleri tekrarlamamanın zamanı geçti: Enternasyonal için eyleme geçmenin zamanı geldi. Sizleri tekrar sıkıştırıyoruz: Siyasal iktidarı devralmak ve barış için bizimle birlikte çalışmak üzere işçi ve asker konseyleri kurun.

Barış yapmak Lloyd George ve Poincaré’nin, Sonnino, Wilson ve Erzberger’in, ya da Scheidemann’ın işi değil. Barış, sosyalist dünya devriminin dalgalanan bayrağı altında kurulmalıdır.

Tüm ülkelerin proleterleri! Sizi sosyalist kurtuluş çabasını gerçekleştirmeğe; yozlaştırılan dünyaya insani çehresini yeniden kazandırmaya çağırıyoruz; “enternasyonal ve insanlık bir olacak!” sloganını gerçekleştirmeğe, ve bunu selamlaşırken kullanılacak bir söz haline getirmeğe çağırıyoruz.

Yaşasın proleter dünya devrimi!
Tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!

Spartaküs Birliği Adına:
Karl LIEBKNECHT, Rosa LUXEMBURG
Franz MEHRING, Clara ZETKIN
Die Rote Fahne (Berlin), Sayı: 10, 25 Kasım 1918

(Spartakistler ne istiyor?, Siyasi yazılar,
Rosa Luxemburg, Belge Yayınları, birinci baskı:
Nisan 1979, s. 116-117-118)

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

Açlık İrmağı Zafere Akıyor

Ölüm soğuktur, adı bile insanı ürpertmeye yeter. Kasvetli bir hava yayar, acır yürekler. Her ölüm acı verir. Bazen de ölüm gül yüzlü sevgili gibi kucaklanır. O an, tüm ürperticiliği, heybeti ve soğukluğu yok olur ölümün. Ölüm bile güzellenir bazen.

Böylesi ölümleri en çok yüreği devrim için çarpanlar yaşar.

Birkaç ranza ötemde ölüm orucu direnişçileri, ölüme yatmış bedenleri ile ölüme meydan okuyorlar. Hücre hücre ölüm alt edilerek kazanılan bir mevzi savaşı veriyorlar.

Mistik düşünüyorun bir an: Azrail elinde orağıyla cezaevleri üzerinde volta vuruyor. Yaşam biçmeye hevesli caka satıyor. Direnişçilerin kararlılığı karşısında ise bir köşeye sinip acizleşiyor, gülünçleşiyor. Gülüyorum... Azrailin bu haline gülüyorum, ölüme gülüyorum.

Söz dinlemez yüreğimi ise fırtına boran sarmış. Ne yapsam, ne etsem de sakinleştiremiyorum. Belki de sakinleştirmemek, duyguları dizginlememek gerekir.

Birkaç ranza ötemde ölüm alt ediliyor.

Ve ben gecenin kollarına salıp kendimi, uykuya dahıyorum. Gözlerim kapanır kapanmaz açlığın düşünce duruyorum.

Bir dağ yamacında buluyorum kendimi. Çevrem öbek öbek çiçek tarlaları. Doğa güzelliğinden zerre tasarrufla bulunmadan seriliydi önümde. Ve ben, ... Ve biz ırmak olmuş akıyorduk. Doğaya öz suyu taşıyorduk el birliğiyle.

İrmak olmuştuk, gürül gürül akan, engel tanımayan bir ırmak: geçtiği yerleri kızılın en güzel tonuna boyayan. Güzelleşsin diye doğa ve yaşam, ölümüne akan bir ırmak; açlık ırmağı. Bense devasa ırmakta bir su zerreciği.

İrmağın yolu okyanusa uzanıyordu. Yol boyu engeller bir bir aşılyordu. Birlikte akmanın coşkusuyla engel tanıyıyor, akıyor, akıyordu... açlık ırmağı.

Kıyıda devasa çam ağaçları vardı. Vakur, mütevazı, dört mevsim yeşilini koruyan çam ağaçları. Derler ki onlar aynı ırmakta bizden evvel gidenlermiş. Bir gün tohumlanıp filizlenmişler kıyıda; boy verip ebedi birer çam ağacı olmuşlar.

Derler ki biri Kemal'dir, diğeri Hayri, Diyarbakır'dan çıkmışlar yola; Metris'ten yola çıkanlar vardı: Apo, Fatih, Hasan, Haydar, ve daha niceleri. Hepsi bir ağızdan en gür sesleriyle "yola devam" diye fisıldıyorlardı. Bir biz duyduk seslerini ve durmadık hızlandık, aktık, aktık.

Çam güçlüdür dayanır yüzyıllarca, bunlar ise ölümsüzdü. Heybetlidir çam, göğü deler gibi uzatır başını, bunlar ise göğü fethetmişti. Ve çokça kozalaklarını brakıyorlardı ırmağa. Ayrıldıklarında bir iken bin olup geri dönüyorlardı ırmağa.

Fatih'lerden, Haydar'lardan sonra yeni çamlar gördüm. Mustafa'ydı biri. Diğeri ise Ümit; çocuğu gülüşüyle, genç, körpecik, "zafere mahkumuz" diyor hala...

İlk sessiz sedasız Aygün ayrıldı ırmaktan, hemen kıyıda filizlendi. Onu Berdan izledi, sonra İlginç... Daha bir güçlendi açlık ırmağımız, daha bir köpürdü, coştı. Okyanusa az kaldı, ufukta görünüyor okyanus, yüreğimizin gözleriyle görüyoruz ancak.

İrkilip uyanıyorum düştün. Hüseyin abi (Hüseyin Demircioğlu) birkaç ranza ötemde. Bilinci gidip geliyor. Birkaç sözü zorlanarak döküyor dudaklarından: "Herkesin eşitliği" diyor, "sosyalizm" diyor, zafer işareti yapıp "Biji Azadi" diyor. Ölüme hücre hücre yaklaşan birinin zafere olan bağlılığı ve kararlılığı dökülüyor dudaklarından.

Duygulanıyorum. Üzüntü değil hınçlanma benimki. Ağlasam hınç, öfke dökülecek göz pınarlarımdan. Düşmana daha bir hınçlıyım şimdi.

Ölümün acısını görüyorum birkaç ranza ötemde. Ölüm ürkütür ya insanları, şimdi kendisi ürküştü. Korkuyordu ölüm; Hüseyin abiyi de öncekiler gibi yanına alıp ölümsüzleştirceğinden korkuyordu. Korkusu boşuna değil; bir insan son sözlerinde daha güzel yaşamı muştuluyorsa zerre yakınmadan ve Ümit'in çocuğu coşkusu, kocaman yüreğiyle söylediği gibi "zafere mahkumuz" diyorsa, ölüm biçare kalır elbette.

Ölüm biçare, ne yapsa yenilecek. Sonunda Hüseyin abi yeniyor ölümü. Bize savaşı ve zaferi miras bırakarak ölümsüzleşiyor.

Kızıla sarılıyor bedeni ve uğruna savaştığı bayrağı. Törenle uğurlanıyor; zafer, devrim ve savaş sloganlarıyla uğurlanıyor.

Birkaç ranza ötemdeydi Hüseyin abi. Şimdi daha yakınımdaya; yüreğimde.

Ve imreniyorum ona. Koğuştan böyle ayrılmaya imrenmemek mümkün mü...

Gözlerim açık düşe durmuşum bu kez. Hüseyin abi şimdiden koca bir çam olmuş, rüzgarın soluğuna. Kürt ezgileri bırakıyor ve kozalaklarını döküyor ırmağa.

Yeni çamlar boyveriyor kıyıda: Müjdat, Ali, Tahsin, Ayçe, Hicabi, Yemliha, Hayati.

İrmaktan birer birer ayrılanlar ölümsüz bir çam olup, çoğalarak katılıyorlar ırmağa. İrmak daha bir güçleniyor.

Okyanusa varıyoruz. Okyanus engin, uçsuz bucaksız ve özgür alabildiğine. Başka başka ırmaklar akıyor okyanusa. Fabrikalardan, köylerden, okullardan yola çıkan ırmaklar... Okyanusta buluşuyor, kucaklaşıyor ve kaynaşıyoruz... Utkun bir edayla düştün uyanıyorum.

Düşmana diz çöktürdük. Kazanacağız dedik kazandık. Koğuşta herkez birbiriyle kucaklaşıyor. Zaferin coşkusuyla.

Hüseyin abi tatlı bir tebessüm kondurmuş dudaklarına, hepimizi kutluyor.

Kazandık...

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
Bir Kızıl Bayrak Okuru

Gecekondulara Özgürlük Saraylara Savaş!

Adatepe, Buca'da Hasanağa bahçesinin arka tarafında yamaçlara kurulmuş bir gecekondu mahallesidir. Mahalle halkı çoğunlukla Diyarbakır, Muş, Kars, Elazığ, Tokat'tan gelenlerden oluşmaktadır. Bir köy görünümündeki bu yoksul mahallenin insanların büyük bir bölümü düzenli bir işe sahip değildir. Çoğunluğu inşaatlarda düşük ücretlerle ve iş olduğu zaman çalışmaktadırlar. Halkın çoğunluğu Kürdistan'daki kirli savaş esnasında topraklarından koparılıp göç etmek zorunda bırakılmışlardır. Yerleşik topraklarından koparılan bu insanlar, en izbe koşullarda yaşamak zorunda bırakılmışlar ve bununla da yetinmeyip yıkımlarla sürülmek istenmişlerdir. Bir ara "metropollere vize uygulaması" ile gündeme gelen Burhan Özfatura gecekonduculara yaşayanlara, özellikle de Kürtler'e 'köylerinize geri dönün' demektedir. Bu iki yüzlü faşistin yakılan köylerin dumanından gözleri kör olmuş olmalı ki, rezilce yalanlarla gecekondu halkını suçlamaktadır. Hükümetin gecekondu affı söylemlerine karşı çok sert tepki veren B. Özfatura para babalarına olan göbek bağından kaynaklanan hincıyla saldırıya geçmiştir. 17 Ağustos salı günü saldırının hedefi Adatepe idi. 2000 polisle semte gelen yıkım ekiplerine karşı halkın tepkisi bariyer kurmak olmuştur. Savaşmaktan başka yolu olmayan halk taş ve sopalarla polise karşı koymuştur. Fakat panzerlerin, silahların karşısında politik ve askeri açıdan yetersizlik yüzünden geri

çekilmiş, devlet güçlerinin vahşi saldırısına maruz kalmıştır. Bir çok yaralı ve gözaltının yanı sıra, Hayri Kahraman, Hasan Aydoğan, Haydar Polat, Orhan Polat, Mevzer Diler, İlhan Diler ve Hamdi Toy tutuklanmışlardır. Yıkılması planlanan 350 evin büyük bölümü yıkılmış, Adatepe bir harabeye dönmüştür. Yıkımların ardından halkın yarısı akrabalarının yanına sığınırken, gidecek hiç bir yeri olmayanlar sokaklarda uyumuşlardır. Sokakta kalanlar arasında bir bebek ölmüştür. Bebeğin cenazesinde öfke kusan halkı yatıştırmak için gelen papaz rolündeki polisler cenazeyi kaçırmışlar, yapılmak istenen yürüyüşü böylece engellemişlerdir. Şu veya bu şekilde öfkelerini faşist sermaye düzeninin kurumlarına yöneltmek isteyen insanlar çoğunlukta olmasına rağmen, öndersizlikten ve dağınıklıktan kaynaklanan geri eğilimler hep ön plana çıkmıştır. Anlamalı bir direniş ortaya konulamamıştır. Memleket ayrımcılığı dayatışmanın önünde engel olmuştur. Olumsuzlukları aşabilecek kararlı bir önderlik (komite) kurulamadığından uzlaşmacı hatta işbirlikçi unsurlar uzaklaştırılmamıştır. Adatepe halkı iyi bilmelidir ki, bu devlet emekçi halkın devleti değildir. Sermaye iktidarı emekçilerin yararına hiçbir şey yapmadığı gibi gecekondu sorununu da çözemeyecektir. Konut sorununu çözmek içinde sosyalizme ulaşmamız gerekir.

İzmir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Komünist tutsaklarla dayanışmayı yükselt! Bağış kampanyasına katıl!

12 şehit ve onlarca kalıcı sakatlık pahasına kazanılan zindan direnişi sürecinde 20 EKİM davası tutsağı da sonuna dek yer almıştı. 61. güne kadar tüm kitleleriyle süresiz açlık grevi sürdüren EKİM davası tutsaklarının 6'sı 62. günden itibaren ölüm orucuna girmişlerdi. Bu mücadele sürecinde, diğer tüm direnişçiler gibi gerek ölüm oruçcuları, gerekse de 61 gün süresiz açlık grevi sürdüren diğer komünist tutsaklar ciddi biçimde sağlık problemleriyle yüzyüze geldiler. Bu problemlerin bir kısmı bugün de halen giderilebilmiş değil.

Uzmanlar, bu uzunlukta bir açlık grevi ve ölüm orucunun tedavisinin özel bir diyet ve vitamin kürü uygulayarak 1 yıla yakın bir zamana yayılacağını belirtiyorlar. Bizler Kızıl Bayrak çalışanları olarak komünist tutsakların tedavileri ve diyet giderlerini sağlamak amacıyla bir bağış kampanyası açmış bulunuyoruz.

Tüm okurlarımızın, taraftar ve yoldaşlarımızın bu kampanyaya sahip çıkacağını biliyor, şimdiden teşekkür ediyoruz.

Yaşasın Direniş! Yaşasın Zafer!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Kampanya için Hesap Numaraları:

Yapı Kredi Bankası, İstanbul-Aksaray Şb. İsmail Rauf Kösemen,
TL için: 0081792-4 DM için: 3004242-4
İs Fr. için: 3004243-2

**YAŞASIN HALKLARIN
KARDEŞLİĞİ!**

**ES LEBE DIE BRÜDERSCHAFT
DER VÖLKER!**

BÎJÎ BIRATIYA GEL!

**LONG LIVE THE BROTHERHOOD
OF THE PEOPLES!**

**VIVA LA FRATERNIDAD
DE LOS PUEBLOS!**

**VIVE LA FRATERNITÉ
DES PEUPLES!**

**EIMASTAI ENOMENOI KAI
ADLOOMENOI!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete